



Allah Dostu Derki 2

Dr. Münir Derman (K.S)

1. **GİRİŞ**
2. **ÖNSÖZ**
3. **MANEVÎ ÂLEMDEN YAĞMUR DAMLALARI...**
4. **LEDÜNN İLMİ**
5. **İLİM**
6. **PEYGAMBER**
7. **NEBİLİK**
8. **RENK - SES - KOKU**
9. **VELE ZİKRULLAHİ EKBER**
10. **SEMÂ - SEMÂVÂT - FEZA**
11. **ARŞ**
12. **İHLAS**
13. **LÂ İLÂHE İLLÂ ENTE SÜBHANEKE İNNİ KÜNTİ MİNE'Z-ZÂLİMİN**
14. **VAHİY**
15. **SÜLEYMAN - MUSA - İSA PEYGAMBER'LER**
16. **İSLÂMDA HIÇLIK VE YOKLUK MEVHUMU DİYE BİR ŞEY YOKTUR, HERŞEY VARDIR.**
17. **İSA PEYGAMBER**
18. **HAZRET-İ İSA VE HAZRET-İ MERYEM**
19. **LÛT KAVMİ**
20. **HALVET PENCERESİNDEN**
21. **EZAN**
22. **MİSVAK**
23. **(ATIS) AKSIRMAK - (TESAVEP) ESNEMEK**
24. **YALAN ÜZERİNE**
25. **KADIN**
26. **KADIN 2**

27. CENNETDE OLAN KADINLAR
28. FATIMA
29. RESÛLÜ EKREM VE EHLİ BEYT
30. LÂ YÜKELLİFULLAHU İLLÂ NEFSEN VÜSAHA
31. NEFS - NEFİS
32. CAN-CESED-RUH
33. GÖRÜNEN GÖRÜNMEYENE İMAN
34. CİN HAKKINDA MERCAN TEPELERİ
35. ŞEYTAN
36. MÜNKER VE NEKİR
37. HURAFE
38. BİT, PİRE VESAİRE
39. GÜNAH - FARZ - VÂCİB - MU'CİZE - BÜRHAN - SADAKA
40. NAZAR - HASED
41. MAHREMİYET VE ÜMMÜ HÂLET (SAHABE KADIN)
42. İSLAMİYETDE MAHREMİYET
43. AKIL NEDİR ?
44. GÜZEL - ÇİRKİN
45. GÖZ - KULAK - EL
46. ORUÇ = SAVM
47. KADİR GECEİ
48. ÂYETLER
49. HAMD
50. ŞEHİD
51. HUDÂ
52. DİMAĞ = BEYİN İLAHÎ BİLGİSAYAR
53. YAŞANMIŞ BİR HİKAYE
54. CÜNÜB - CÜNÜBLÜK
55. SEYR-İ SÜLUK
56. ŞEYH - MÜRŞİD - MÜRŞİD - İ KÂMİL
57. İSTİHARE
58. ALIN YAZISI
59. TEREKET SELÂMİ ANDARİR HİYANETÜN
60. BÜYÜK İNSANLARIN GÖZLE GÖRÜLMİYEN PORTRESİ
61. YUNUS
62. CEBRE DENİZ ZAFERİ
63. BAŞ HÜNKARA EĞİLİR. BEL ALLAH'A EĞİLİR
64. SELİMİYE - SÜLEYMANİYE
65. FAŞ EYLEME KENDİNİ
66. RAMAZANDA TEYPDEN ALDIĞIMIZ BİR SOHBET KONUŞMASI
67. OĞLUM!..
68. İMAM
69. NAMAZDA SAĞ EL İŞARETİ
70. SÖVMİYİNİZ!..
71. VELE ZIKRULLAH-U EKBER

GİRİŞ

Hep erenler Hû ile kaldırdılar
Hû perdesin Gördüler
Hû kaplamış onsekiz bin âlemi
Zât-ı Hakk'ı buldular
Buluştular bir Hû ile.

M. D.

HÛ: NEDİR?..

ÖNSÖZ

Hocamıza yine ısrarla rica ettik. Kitapları bastıralım...
“Bana artık sormayın ben toplanıyorum.
Otobüs biletleri pahalandı
Tren biletleri pahalı hem kalabalık
Uçak biletleri hele hele...
Mezar fiyatları bile akıl almayacak derecede.
Kitapları bastırmak hayali bir şey gibi.
Ama istiyorsunuz siz bilirsiniz!..”

Hocanın şeceresi hakkında kendisinden sormuştuk, çok kısa anlatmıştı...
Biz de başkalarından öğrenmeye çalıştık... Derman hocanın on sene ilim ve mânevî terbiyesini almış, şimdi hoca ile aynı yaşta istanbul'da bulunan mübârek bir zâtdan aldığımız mektupta o zât târif ediyor.
Hocanın mânevî resmini şöyle çizmiş o mübârek zât: “Derman hoca, kendini diken ve çalılarla gözlerden gizleyen, gönüllere girmekten kaçan zamanın nokta hâlinde görünen en büyük kutbu ve sultanıdır. Hocanın tevazu’u karşısında tevazu’ erir. Sabrı karşısında sabır erir yok olur. Kanaati karşısında kanaat utanır ağlar.
Hoca, görünür görünmez, görünmez görünür O, Ömer İnan Efendi rahmetullahı aleyhin ta bu asırda görünüşüdür. Hoca, kendini görenlerin yanına sokulmaz. Göremeyenlerin yanına sokulur. O'nun ilmi nereden gelir bilinmez. Bildikleri bir ömür boyunca öğrenilmez. Nereden bunları almıştır o hiç bilinmez. Maddî ve mânevî ilimlerin hepsi ondadır. Yarın göçerse yerine geçecek kimse olmayacaktır. Kendilerine sorulduğunda ise; var ama söylemem demiş...
Hoca taşı elmas, odunu gül, gülü gül yapanlardandır.
Her müşkülü hâleden O'dur.
O'nu görenler bile yaşayamazlar O'na...
Zamanın Eba Hüreyre'si...

Üç kalanların bağlandığı baş...

Ledün ilmini nereden öğrendiği bilinmeyen velâyet ve tasarruf sahibi ârifi billah...”

O zât hocayı böyle târif etmişti...

Hoca, Henüz basılmayan bir kitabında şöyle söyler:

“Bana hocam söylemişti yıllarca evvel...

“Seni ancak ben görebilirim. Başkası göremez.”

“Niçin?” der gibi mübârek gözlerine baktım.

Gülerek bana: “Sen görünmezsin de ondan” demişti.

“Hocam, görünmek istiyorum!..”

“Sırası gelince görün!” dedi...

Göründüm fakat görmediler... O zaman görünmez oldum... Kader böyle...

Bakanlar bana

Gövdemi görürler

Hâlbuki ben başka yerdeyim.

Günü gelince

Gömerler beni

Gövdemi gömerler

Orada bile başka yerdeyim.

Gel aç üstümü ne görüyorsun

Görünmeyeni

Görebiliyor musun

Doktor nerede

Derman ne oldu?

Sana bana olan ona da oldu.

Kendi beyaz gömleği altında

Birden yok oldu.

Yıllar geçti,

Dünya değişti.

Hocam göç etti.

Ne var ne yok ufukta kayboldu perdelendi. Ben öğüt tutarım. Hocamı kırmak da aklımdan geçmez. Bir şeyler karaladım okusunlar diye!..”

Gönlü sonsuzlukla dolu, ötelere bakan mübârek gözleri daima yaşlı, mânevî feyz ve ilham kaynağı Derman...

Huzurlarında târiflere sığmayan huşu ve sessizliğin zevk veren, insanı bir anda bulunduğu sıkıntı ortamından sıyrıp alan büyüleyici havasına bürünür, âdetâ mânevî bir sarhoşluğun tatlı dünyasına dalar insan...

O: “İnsanı insan “insan” yapar!” der... Bizler de insan olmak yolunda bilgi dağarcığımızı doldurabilmek, noksanlarımızı gidermek için bu pınara yanaştık...

Hakk kelâmı sözlerindeki engin güzelliğin, akıcı bir üslûpla bilinmeyen mevzu’ların izah ve anlatımı, günümüz insanını aydınlatan doyurucu bir ışık

olacağından elde ettiğimiz not ve derlemelerle faydalı olacağımızı umuyoruz...

Elli senedir yazılmış sandıklarda kitablar var. Hâlen depoda çürüyor. Hocanın evi bile yok. Bir tek odada eşi ile kimseden habersiz yaşıyor. Yardım istemez, emekli maaşı ile ne yer ne içer bilinmez.

Uzun çileli yıllara rağmen mütebessim yüzünde, sabır sükûn ve tevekkül her hâl ve tavrıyla birşeyler fısıldar...

Bilmeden, bilinmeyi sezme öğrenmeye başlarsınız.

İlk emir oku var ya!..

Derman pınarından...

Yalnız tıp doktoru olarak değil, aşk yolunda çölde: “Su!..” diye haykıranların, karanlıkta bunalmış yol arayan yalnız kalan gönül dostlarının Dermanı'dır O ...

Yakından tanıyan ve sevenleri arasında Melek Hoca'dır...

Çölde insanın terinden başka “Su” yok... “SU”dan gelen bu kitab da çölde sana ırmaklar akıtır...

Anlayarak okursan... .

Su nankör değildir. Değerini bilmeyenler nankörlerdir. Sudaki cömertlik ALLAH'a ait bir cömertliktir. Bunu anlamak büyük ruhî ve mânevî bir başarıdır.

Padişah-ı âlem olmak kuru bir kavga imiş

Bir velîye bende olmak cümleden evlâ imiş.

Yavuz Selim

Her asırda peyda olur velâyet makamın işgal eden

Kimse bilmez ol mübârek zâtın kim olduğun .

Derdi devâsın olur dertliye kendü derdün bilmez Lokman bile.

Gel bulursan derdinin dermanını ol zaman

Kadru kıymetin olan insan, insanı insan yapar

Kim, demişler arzı vâsi ister isen gir velînin kabzına

“Arş’ı kürsi Kâbe kavseyn” den geliştir ol velînin ayesi

Ol makamda gizlidir sûr-u sırrel yakîn

Kul huvallahu ahad yükseltir insanı Makam—ı Mahmud'a

Ol makamda perdelenmiş Ahad, Ahmed, Nûr-u Muhammed

Emrolundu Mustafa'ya “vemine’l- leyli fetehecced”

Ol namazın kıymetin bil etme hata

Yükselirsin sen de mi’rac ile Makam-ı Mahmud'a

Gafil olma büyü velâyet makamın alan namzettir

Ahad, Ahmed, Mahmud, Muhammed Nûru görmeye...

Sûr-u sırre’l- yakîn : Sırre’l-yakîn sûru

Mi'rac : Merdiven, süllem. * Yüksелеcek yer. * En yüksek makam. * Huzur-u İlâhî. Peygamberimiz Hz. Muhammed (A.S.M.) Efendimizin, Receb ayının 27. gecesinde Cenab-ı Hakk'ın huzuruna ruhen, cismen, hâlen çıkması mu'cizesi ki; en büyük mu'cizelerinden birisidir.(Resûl-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm, nasılki Arz ahâlisine inşikak-ı Kamer mu'cizesini göstermiş; öyle de: Semâvat ahâlisine, Mi'rac mu'cize-i ekberini göstermiştir.

Ayesi : Beyazlığı, aklığı,nûrluluğu.

Âyesi : Avuç içi.

Makam-ı Mahmud : Şefaat-ı Uzmâ) En yüksek şefaat makamı. Peygamberimizin (A.S.M.) kavuşacağı, ALLAH tarafından vaad edilen makam.

MANEVÎ ÂLEMDEN YAĞMUR DAMLALARI...

“Ruh vardır!” derler...

“Ruh yoktur!” derler...

Her ikisi de birdir.

“Yok!” dediler, varlığından şüphe ettiler ki yok demişler.

“Var!” dediler, var olduğunu sezdiler.

Yok olandan hiç bahsedilir mi?

Ruh, bir vardır ki yok görünür!..”

Bir ALLAH dostu böyle söylemiş...

Yok diyenler dışı süslemek için uğraşanlar.

Dışlarını süslemek isteyenler, içlerini harabetmeden bunu başaramazlar...

Fakat içi süslemek çok güç ve çok zor bir iştir...

Manevî âlemden gelen bu yağmur damlaları içinizi ıslattıkça, ruhunuzda bir başkalık, bir huzur duyacaksınız...

Bu satırları; münakaşa etmeden, sual sormadan,gökte bir hayal seyreder gibi okumak yeter.. Hiss olarak okuyun, akıl olarak değil... Hiss olarak takib ederseniz tatlı bir rüya zevki içine dalarsınız... Akıl olarak devam ederseniz, nefsin gaflet zincirinden çıkamazsınız... Gülünç olursunuz!...

Aklın ötesinde şuhûd âleminin dışında, zaman zaman manevî seyahatlere çıkan, içleri aydın kimselerin seyahat notlarıdır bunlar da, ondan böyledir... İnsan özü koku toprakta yeşermeye başlayan buğday çimleri, gün ve haftalar geçtikçe boy atar, toprağı kaplar...

Simsiyah toprak yemyeşil bir derya olur.

Rüzgâr, bu yeşil ni'met namzeti denizde, sâkin ve her an değişen, muntazam ve yek diğeri içinde biden bire kaybolan dalgalar husule getirir.. bir gün gelir ni'met olma amacıyla bulunan yeşil deniz sararır...

İçî azîz ni'met dolu başlarını öne eğerler, kendilerini o hâle sokana âdetâ huşu' ile rukû içindedirler...

Buğdayın bu hâlinden kimse haberdâr değildir. İşte küçük hikayedeki hoş çile gibi satırlarımızı okuyun, içinizde kalsın kimseye söylemeyin...

Okuya okuya siz de ruhca buğday gibi olgunlaşırsınız...

Buradaki olgunlaşmada ruhen bir cehde lüzum yok...

İnsan topluluğu içinde binbir renkle yoğrulup bitkin bir hâle gelen insan ruhunu yıkamak, hem de bütün şüphe ve batıl düşüncelerini, hırslarını,, kötü arzu ve heveslerini silip süpürmek, maddî cesedi ve maddî refahın bir şey ifade etmeyip, ruhun manevî huzur içinde ancak rahat ve mes'ud olaağını da en güzel, en cazib, en hakikat yoldan öğretmek manevî sevabına kavuşarak mukaddes ve her şeyden münezze varlığın rızasına bahane arıyor bu yazılar...

Muhtelif kitablardan alınmış veyahut bir tahsilin neticesi akıl ve mantıkla sıralanmış laflar değildir...

Kalb penceresine akseden ifadelerin insan özü ile ifadeleridir...

Yazan, yazmamıştır...

Yazana, kalb maverasından yazdırılmıştır da ondan bir kıymet taşıyor...

Yağmur gökten toprağa düşer.

Bir çok hoş ve iyi işler görür.

Tekrar göğe buhar hâlinde yükselir.

Bu güzel işleri yapan; bazen bulut, bazen kar, bazen buhar, bazen insan şeklinde bir rahmet olur.

Bu değişiklite rahmet kalıptan kalıba, şekilden şekile giriyor.

İşte gayemiz budur...

Biz, bunları anlatacağız, söyleyeceğiz okuyanları da rahmet denizinde seyahatlere çıkaracağız...

Manevî hazla dolu gönüllerin her an çevrildiği, ruhî arzuların kabul edildiği "YER"e doğru seyahate çıkmışlardı...

Uzun maddî bir meşakkat, sabır, tahammül, kanaat hasletlerinin seferber edildiği bir kfile yavaş yavaş yol alıyordu...

Binbir renk ile süslü kervanı gâh rüzgâr, gâh sıcak, gâh susuzluk, gâh açlık okşuyor geçiyordu... vücut ve ruhlarında bu güçlükler bir te'sir yapmıyordu...

Gönülleri dolu, akılları doymuş, vücutları pişmiş durmadan yürüyen bu kervan; sabır, kanaat, tahammül, fazilet, adalet, doğruluğun sembolü yekpâre bir kütle hâlinde yoluna devam ediyordu...

İçlerinde öyle gönülleri dolu, öyle ateşin, öyle manen zengin insanlar vardı ki bunlar zaman zaman kervandan ayrılıyor, hedeflerine kervanları henüz ulaşmadan gidip gidip geri geliyorlardı...

Kervanın geceleri konakladığı yerlerde, yıldızlı semâlarda ruhen gezenler, karanlıkların içinde nûr bularak oraya gidip gelenler var...

Bu kervan kütle hâlinde maddî bir varlık, bir ihtişam arzederken, manen yerinde durmayan ve daima dalgalanan bir nûr menba''ı idi...
Çünkü gayeleri nûrun çıktığı yere varmaktı...
Zâten onun için yola çıkmışlardı...
Hele içlerinde bir tanesi vardı ki konuştuğu zaman etrafındakilere ümit, fazilet, doğruluk, manevî bir huzur dağıtıyordu...
Bu zâtın cildi şeffaflaşmış, âdetâ insan şeklinde bir nûr yığını hâlini almıştı...
İşte, bir gün bu kervana tesadüf ettik...
Sohbetlerinde bulunduk...
Onları dinledik...
Bize bir çok hakikatler anlattılar...
Biz de onları okuyucularımıza bu yazılarımızda analatacağız...

Mütevazi küçük bir kasabada, gayet temiz ve şirin bir evde otururdum...
Gündüzleri hastalarla uğraşır, manevî ve ruhî tarafımı takviye için, insan olmak şükrünü, küçüklüğümden beri kıymetli annemin telkin ve öğretimi ile ALLAH emirlerini harfiyen yerine getirmek arzu ve hevesim, akademik bir ilim gözü ile taassub denecek dereced düzgün ve sarsılmaz bir hâlde idi...
Ruhیات tahsilim ve doktor olmam, bu düşünce ve inanma kabiliyetimi sarsmak değil, manevî tarafımı takviyeye hizmet etti...
Her türlü hurafe ile karışık din bilgilrinin üstünde, bana inanma zevki ve kabiliyeti verdi. Bu lütuftan dolayı fekalhat memnun ve bir huzur içindeyim...
Hayatta çok maddî sıkıntılara, aylar ve yıllarca düçâr oldum...
Fakat bunlar ruhiyatım üzerine te'sir değil, küçük bir leke, bir toz bile konduramadılar...Bundan dolayı büyük ve tatlı bir şükür, târif edilmez bir huzur, sarsılmaz bir inanış içinde dünyada iş ve gücümle meşgulüm...
Bu hasletlerin muhassalası üzüntü vermeyen, bunaltı hissettirmeden bir sabır mecmuası hâline getirdi beni...
Bu basit görünen hasletlere insanı kavuşturan yolları, tatlı çilelerin hikâyeleridir bunlar...

Günlerden bir yaz günü idi...
Kazadan ayrılmış tek başıma kırlarda dolaşıyordum...
O mntıkada çok bulunduğum için beni herkes tanır, hürmet eder ve çok severdi...
Ben de onları severdim...
Çoban köpekleri bile tanırdı, kuyruklarını beni gördükleri zaman sallarlardı yanıma gelirlerdi.
Ben hayvanları çok severim zâten...
Onlara arasına ekmek de götürürdüm...
Çok eski devirlerde yaşamış bir olgun, en faziletli canlının köpek olduğunu söyler...
Bir dilim ekmeğe hayatı boyunca sadakat...

Kolay iş değil!..

İnsan fazileti kendininki gibidir, menfâatına dokundun mu elinizi çırmıklar...

Birden bire karşıma o mıntıkanın yabancısı olduğu elbisesinden, yüzünden, her türlü hareketinden belli, yaşlı, beyaz sakallı başında yeşil bir sarık bir adam çıktı...

Bana doğru eğildi: “Doktor Bey!...” diyerek selâm verdi...

Sağ omzumu öptü.

Târif edilmez güzel bir koku içinde yıkanmış gibi kokuyor...

Gözleri siyah zeytin gibi parlaki insanın görmediği yerleri gören bir bakışı ve insana huzur ve emniyet veren bir tavrı vardı...

“Oğlum Doktor bey! Yolumu şaşırırdım! Bana D..D.. Küyü’nün yolunu gösterir misin?” dedi.

Bu köy bulunduğumuz yerden a’zamî birbuçuk kilometre yokuşta idi.

“Ben sizi oraya kadar götürürüm.” dedim.

Yürümeye başladık...

Havanın güzelliğinden, tarlaların bereketinden, göğün temiz maviliğinden bahsediyordu...

On dakika ancak yürümüştük...

Etrafıma baktım bulunduğumuz mıntıka değişmişti...

Belli etmeden hayret içinde kaldım...

Karış karış bildiğim bu yerler, tanımadığım bambaşka bir mıntıka idi...

Gök aynı, güneş aynı, ihtiyar aynı, ben aynı...

Fakat mekân ve yer, o yer değildi...

İçimden annemden öğrendiğim bir çok yardım ve istimdad âyetlerini okumaya başladım...

Korkmuştum fakat bunu belli etmiyordum...

Birden bire: “Oğlum Doktor Bey! Merek etme, hayret etme, korkma!..

Ben zâten senin bütün bu hâllerini senden gidermek, korkunu kaldırmak için vazifeliyim!” dedi.

İsmi söyledi, söylememe izin vermedi...

Mekânı bildirdi, târif ve isimlendirmeme müsaade etmedi...

Nereye götüreceğini anlattı, kimseye bildirmeme aman vermedi...

Tepeyi aştık tatlı bir meyil ile yeşil bir vâdiye doğru iniyorduk...

Bir göl kenarına geldik...

Göl uzun, bir kilometre kadar, dar ve suyu tatlı idi...

Gölü, nasıl oldu bilmiyorum yürüyerek su üzerinde geçtik.

Hayret içinde idim, ayaklarım suya batmıyordu...

Su üstünde iz bırakmıyordu...

Zâten ayak izleri “SU” kenarına kadar varır, sonra o da kaybolur...

Tatlı bir huzur içinde idim...

Karşı sahile tekrar çıktık...

Biraz gittik...

Kesif yemyeşil ağaçlık bir yere dahil olduk...
Orada yüzlerce kişi oturmuş beni götüren zâtın aynısı gibi zâtlar...
İçlerinde hiç birisine benzemeyen her tarafından nûr ve emniyet veren
(birisi vardı).
İnsan içine yayıldıkça insanı hafifleten bir koku yayılıyordu...
Bana ikram ettiler... Oradakileri anlatmama izin verilmedi...
Gördüklerimi söylememek için yemin ettirdiler...
Bana, ben sormadan birçok şeyler öğretiler...
Öğrettiklerini değil de anlattıklarını ben de yazılarımla analtacağım...
Bunda hilâf yoktur, hepsi hakikattir!..
Suyu tatlı gölün öte tarafındaki meclisden ve yerden ayrıldıktan sonra gölü
bana aynı zât geçirtti...
Yokuşa çıktık...
Tanımadığım o mekânda, geçtiğimiz yerleri aynen görerek yürüdük...
İhtiyar durdu: “Oğlum, artık ayrılacağız! Sen uzun senelerden beri mideni
boş bıraktın!..
Buna da sebep midendeki hastalıktır...
Bir de çocukluğundan beri aldığın terbiye ve teneffüs ettiğin temiz havanın
şükrüne bağlı olman ve bunu hiç unutmamandır!..
Midneyi boş bırakmak, hikmet ve manevî âlem hazinelerinin kilididir...
Bâtın gönül pınarları açlık ve oruç bereketi ile fışkırır...
Bununla herkesin aynada gördüklerinden daha fazlasını bir tuğla
parçasında görebilirsin...
Biraz evvel meclislerine götürdüğüm yerlerde gördüklerin –birisi
müstesnâ- yük çeken develer gibidirler.
Ağır yükler çekmiş, çok sıkıntılı yollar çığnemişlerdir...
Sayısız konaklar ve merhaleler aşmışlar...
Ağır yükün altında adım atmış, az yemiş, dar boğalı olmuş zayıflamışlardır...

Bu gün Ramazandır.
Sen oruç tutuyorsun.
Gördüğün yerde sana ikram ettiler, yemedin, verdiklerini yanına aldın...
Akşam onunla iftar edersin!.." dedi.
Gözlerimi öptü.
Göğsümü meshatti.
Tekrar sağ omzumdan öptü: “Arkana bakmadan yürü oğlum!.." diyerek
benden ayrıldı...

Ben yürümeye başladım, küçük bir yokuş çıkıyordum.
Tepeye vardım.
Tekrar yürüyordum.
Bir aralık yol üstünde bir karınca yığını gördüm.
Merakla eğilerek onlara baktım.

Yuvaları başında toplanmışlardı.
Biraz o çalışkan ve mübârek hayvanları seyrettim...
Doğrudum, ortalık kararıyordu...
Saatime baktım akşama 45 dakika vardı...
Semt-i meçhule doğru yürüyordum...
Yalnız; kasbama, eski yerimde (hâlimde) olsaydım şimâle doğru yürümem icabediyordu...
Ben de tanımadığım mekânda şimâle doğru yürümeye başladım.
Tekrar saate baktım, 15 dakika iftara vardı...
Yorulmuştum da...
Yolun sağ tarafına oturdum.
Biraz dinleneyim ve ne yapacağımı da şaşırmıştım...
Bir iki dakika geçmişti ön taraftan iki kişi belirdi:
“Merhaba Doktor Bey!” dediler.
Bunlar kasaba köylülerindendi. Kendilerini tanıdım.
“Yoruldunuz mu? Nereden geliyorsunuz?” dediler.
“Aşağıya iniyorum, biraz gezmiştim!” dedim...
Yoluma devam ettim.

İftar olmuştu. ALLAH’ı anarak ikram ettikleri gıdalarla iftar ettim.
İçime bir ferahlık, vücuduma bir şey yayılır gib oldu.
Târif edemiyorum...
Biraz sonra tanımadığım mekân değişmeye ve tanılmaya başladı. Kasabaya yanaşmıştım.
Eve geldim.
Ailem ve annem: “Nerede idin?” dediler. Merak etmişler...
“Biraz kırlarda dolaşıyordum!” dedim...
Annem: “Oğlum! Saat 11 de evden çıktın, şimdi saat 7!.. Yüzün niçin solgun yine midene ağrı mı girdi?..” dedi.
Sedire uzandım.
Bana dokunmadılar.
Annem alnımı okşuyor, ailem ayak ucumda idi...
“Sahur oldu!” dediler...
Bu hakiki macerayı anneme ve aileme anlattım...
Ailem hayret etti... Annem güldü ve: “ Bak ne güzel yemekler hazırladım sahura!” diye söyleyerek: “Yarın gece, Kadir Gecesi oğlum! Mübârek Ramazan da çıkıyor bir daha Yâ kısmet!..” dedi...

Bu hadise böylece kapandı...
Aradan seneler geçti...
Bir çok çilelere düçâr olduk...
Kıymetli ağabeyimi kaybettik...
Şimdi o mübârek ağabeyimin azîz hatırasına ithaf için bu satırları,
hafızamda dün gibi aydın duran o hadiseyi ve orada bana anlatılanları

anlatacağım...

Bu anlatmada sizi âdetâ sisli bir hava içinde gezdireceğim.

Çünkü, buna mecburum ve böyle kapalı anlatmaya da söz vermiştim...

Hiss : Duymak. Farkına varmak. Duygu. * Bir kimsenin hâline acıyıp rikkat ve şefkat eylemek. * Bir şeyi idrak edip şuur hâsıl eylemek. Bedendeki his uzuvlarından birisini müteessir eden bir şeyin mevcudiyetini idrak eylemek.

Rüya : (Rü'ya) Uykuda görülen misalî âlem. Düş.

Şuhud-Şühud : şâhidler. * Görme, şahid olma. * Müşahede etme. * Görünecek hâlde şekillenme.

Manevî : (Ma'nevi) Mânaya âit. Maddî olmayan. Mücerred. Ruhanî.

Namzed : (Nâm-zed) f. İsteyen veya istenilen kimse. * Sözlü. Nişanlı. * Bir vazifeye tayin edilmesini isteyen veya istenilen kişi. Aday.

Ni'met : (Nimet) İyilik, lütuf, ihsan. Saâdet. Hidayet. * Giyecek şeyler. * Yiyecek faydalı şey, rızık.

Huşu' : Alçak gönüllülük. Hayâ etmek ve mütevazi olmak. Korku ile karışık sevgiden gelen edebli bir hâl. Yüksek ve heybetli bir huzurda duyulan alçak gönüllülük. Sükun ve tezellül.

Rüku : Namazda Rabbü'l-âlemine saygıyla eğilme.

Hâl : Durum, vaziyet. Görünüş. Tavır. Suret. Keyfiyet. * Cezbe. * Dert, keder, elem. * Mecâl. Kuvvet. * Gr: Fâili, mef'ulü veya her ikisinin durumunu bildiren sözdür. Hâlin sâhibine zi-l hâl denir. Meselâ : \$ Reeytuhi mâşiyen: (Onu yürürken gördüm) cümlesinde Mâşiyen (yürürken) kelimesi, cümledeki mef'ulün hâlini bildirir. şimdiki zamanda olan fiilin durumuna da hâl denir.

Cehd : Fazla çalışma. Güç ve kuvvetini sarfetme. İnsanın nefesine hâkim olması. * Azim, gayret, fedakârlık. * Takat.

Batıl : Hakikatsız, hurafe. Hak ve doğru olmayan, yalan. Şartlarını yapmamakla kabul olmayan ibâdet ve muâmele. Meselâ: Bir özür bulunmaksızın taharetsiz kılınan namaz gibi. (Bak: Fasid).

Hırs : Aç gözlülük. Tamahkârlık. * Kızgınlık. * Şiddetli istek, arzu. * Azgınlık.

Cazib : Çekici, cazibeli. * Hoş görünümlü olup dikkati çeken.

Münezzeh : (Nezahet. den) Tenzih edilmiş, teberri edilmiş. * Pâk, kusur ve noksanlıklardan uzak. Hiç bir şeye muhtaç olmayan. Kötülükten, kusurdan ve noksanlık gibi şeylerden tenzih edilen.

Bahane : f. Vesile. Sebeb. * Yalandan özür. * Kusur. Noksan. * Garaz.

Muhtelif : Çeşitli. Bir türlü olmayan. Birbirine uymayan.

Mantık : (İntak. dan) Konuşturan, söyleten. * Doğru muhakeme ve doğru düşünceyi öğreten ilim. Akıl kaidesi. * Akıl, nutuk, söz.

Mavera : Bir şeyin gerisinde, arkasında veya ötesinde bulunanlar.

Rahmet : Merhamet, acımak, şefkat etmek, ihsan etmek, esirgemek. * Mc: Yağmur.

Meşakkat : Zahmet. Sıkıntı. Güçlük. Zorluk. (Bak: Himmet)

Kanaat : Aç gözlü olmayıp hırs göstermemek. Kısmetinden fazlasına göz dikmemek. Helâl ile yetinip haramı istememek. Az şeyi de olsa kısmetine razı olmak

Haslet : Huy. Ahlâk. Yaradılıştan olan tabiat.

Seferber : f. Harbe hazırlık hâli. * Sefere hazırlık içinde olan asker ve bu askerin durumu.

Kafile : (A, uzun okunur) Birlikte sefere çıkanların cemaatı. Kervan.

Gâh : (Geh) f. Yer. (Yer ve zaman bildiren “ek” dir.)

Te’sir : Bir şeyde eser ve nişane bırakma. * Vasıfları ve hâlleri değiştirme. * İşleme, dokuma, iz bırakma. * İçer işleme. * Kederlenme.

Yekpâre : Tek parçadan meydana gelen. Bütün. Parçasız.

Kütle : (Kitle) Bir cismi terkeb ve teşkil eden kısımların bütün hey'etine denir. Toplu şey. Deste. Yığın. Külçe.

İhtişam : Debdebe. Şanlı görünüş. * Etbâ dairesi ve takımının kalabalığı.

Menba' : Kaynak. Nimetin veya herhangi bir şeyin çıktığı yer. Suyun çıktığı yer. Pınar.

Zâten : Esâsen, aslında, asıl olarak.

Şeffaf : Işığa mâni olmayan, ışık geçiren parlak cisim. Saydam.

Âdetâ : Âdet olduğu üzere, her vakitki gibi, alelâde. Bayağı surette, âdi bir suretle. Düpedüz.

Yığın : Birlikte olanların kümesi, pek çok.

Düçâr : İçine düşmüş.O işi yaşamış.

Ruhiyat : Ruh ilmi, psikoloji.

Muhassala : (Husul. den) Elde edilen netice, hâsıl olan sonuç. * Fiz: Bileşke.

Mecmua : Toplanıp biriktirilmiş, tertip ve tanzim edilmiş şeylerin hepsi. * Seçilmiş yazılardan meydana getirilen kitap. Risâle. * Koleksiyon.

Mıntika : (Mıntika) Muayyen bir yer. Havalı. Taraf. Kısım. Kuşak. Kenar. Yeryüzünde bir kısım. Bölge.

Fazilet : Değer. Meziyet, iyilik, ilim ve iman, irfan itibarı ile olan yüksek derece. Dinî ve ahlâkî vazifelere riayet derecesi. Fazl ve hüner cihetiyle olan yüksek derece. Bir şeyin başka şeylerden cemâl ve kemal ve fayda cihetiyle üstünlüğü, müreccah olmasına sebep olan keyfiyet.

Çırmık : Kedinin tırnaklaması, çizik atması.

Sarık : Başa sarılan şey.

Tavır : (Tavr) Suret. Hareket, hâl, vaziyet. * Bir kerre, bir defa. * İki şey arasındaki had ve fasıla. * Kader. * Miktar.

İstimdad : Medet ve yardım istemek.

Âyet : Eser. * Kimsenin inkâr edemiyeceğı açık delil. Nişân. Alâmet. İşaret. * Menzil, mekân. * Kur'ân-ı Kerim'deki her bir cümle. Mânen uyanmağa, intibâha sebep olan hâdise. (Kur'ân-ı Kerim'de 6666 âyet vardır.)

Müsaade : İzin, elverişli bulunma. * Yardım.

Meyil-Meyl : Ortadan bir tarafa eğik olmak. * İstek. Yönelme. Arzu. * Sevme, tutulma, âşık olma. * Gönül akışı.

Vâdi : Düzlük, dağlar arası yer.

Kesif : Koyu. Çok sık ve sert. Şeffaf olmayan.

Dahil : Koyu. Çok sık ve sert. Şeffaf olmayan.

Zât : Hürmete lâayık kimse. * Kendi. Öz, asıl. * Ehil. Sâhib. (Zu'nun müennesi)

Hilaf : Ters, karşı, zıd. Karşı koymak. Muhalefet etmek.

Bâtın : İç, dâhilî. Gizli. İçyüz. Sır, esrar. Kûnh ve zâtı itibarı ile gizli. (Zıddı: Zâhir'dir) (Bak: Batn)

Konak : Menzil, yolculukta gece vakti inilen yer. * Yolculukta bir yerde durma, dinlenme. İki menzil arasındaki yol. * Büyük ev, zengin ve mükellef ikâmetgâh. * Resmi dâire.

Merhale : (Rihlet. den) Menzil. Konak. * İki konak arası mesafe. * Bir günlük yol. * Derece, kademe.

İftar : Oruç açmak. Oruç açılırken yenen yemek. (Zıddı: İmsak)

Sahur : Temcid yemeği. Ramazan'da şafaktan önce yenen yemek.

Semt-i meçhul : Bilinmeyen yer.

Şimal : Sol, sol taraf. Sağın ve cenubun zıddı. Kuzey.

Mübârek : İlâhi hayrın bulunduğu şey. Bereketlenmiş, çoğalmış. Bereketli, uğurlu. Hayırlı. Mes'ud. * Beğenilen, kendisine kızılan ve şaşıl原因 kimse veya şey.

Azîz : İzzetli. Çok izzetli. Sevgili. Çok nurlu. * Dost. * Şerif. * Nadir. * Dini dünyaya âlet etmeyen. * Sireti temiz. * Ermiş. Mânevi kudret ve kuvvet sahibi. * Mağlup edilmesi mümkün olmayan ve daima galib olan manasında Cenab-ı Hakk'ın bir ismidir. * Hristiyanlıkta kudsî kabul edilen daimî reis.

Hatıra : Hatıra gelen. Hatırda kalan şey. * Bir kimseyi veya bir hâdiseyi hatırlatması için yazılan veya saklanan veya birisine verilen şey.

İhtilaf : (Hulf. den) Anlaşmazlık, uyuşmazlık, karışıklık, ikilik. * Birisinin halifesi olmak.

Mecbur : Zor görmüş. Zorla bir işe girişmiş. İcbar görmüş. * Hatırı alınmış, gönlü yapılmış. (Hakiki manası: Kırıldıktan sonra bütünlenmiş.)

LEDÜNN İLMİ

“Ben, Resûlullah sellallahu aleyhi ve sellem'den iki çeşit ilim aldım, bunlardan biri size anlattığım ilimlerdir, ikincisini ise söylersem boğazımı keserler, ikinci ilim esrar ilmidir. Herkes bunu anlayamadığı gibi ALLAHu Tealâ da onu herkese vermez.”

Ebu Hüreyre

İnsan aklının son idrak hududunda olan ilm-i ilâhîyenin sır perdesi ilm-i ledün...

İnsan mantığının hududunu aşan mantıksız bir mantık ile anlatılan perde arkası...

Fizik, Kimya kanunları gibi değişmez sabit kanunları vardır buranın aynen... İnsanlar maddeye tapmaya başladığı devirden itibaren ALLAH'a sıfat aramaya başlamışlardır.

Bu sûretle insanlar aklın peşine takılmış şuûrsuz bir hâlde gidiyorlar nereye?

Kendi çöküşlerini içlerinde taşıyorlar habersiz olarak.

Bence “hiç” olan; duyup işitip, görüp anlamaya çalıştığım ruha te’sir eden her şeyin karalamalarından ibaret olan kitablarımı okuyan olgun bir zât geldi, sordu :

“Ledün Nedir?”

“Bilmem!” dedim.

Resûlü Ekrem'in iç âleminde feveran eden ötelerin ötesinin insana kadar uzanan ilmi, Resûl kimseye bilidirmemiş.

Yalnız Hz. Ebu Hüreyre'ye bazı ledünnî şeyler bildirmiş.

Soranlara :

“Eğer bu az bildirilen sırlardan size söylersem kâfir oldu diye başımı vurursunuz!” buyurmuştur o.

Hz. Musa'ya Hızır söylemiş bazı sırları.

Musa peygamber bile buna tahammül edememiştir.

Hızır aleyhisselâm, Resûlü Ekrem'e edeben mülâki olmamıştır.

Çünkü ledünnün hakikî Sultanı Resûlü Ekremdir.

Öğrenecek bir durumu yoktu.

Ben neyim ki ledün bileyim.

Hazreti Hüreyre'den sıkıp aldığım ma'lumata göre ben de anlayamadım.

“Resûlullah efendimizin Hakk'ın esrarına çevrili nûrlu iç âlemi” diye buzlu bir târif yapabiliriz.

Ledün hakkında birçok sızma bilgiler ve mırıltılar birçok ulemâ tarafından bildirilmiş, hatta kitablara bile geçmiştir.

Kur'ân-ı Kerîm'de kullara birçok âyetlerle bilgiler, Hakk'a yanaşmak usulleri bildirilmiştir.

Bir de Kur'ân-ı Kerîmde bildirilmeyen birçok hududsuz âyetlerde sünnetullah ile kâinatda câri her türlü hadisatın aslı gizlidir.

Onun için:

“ALLEME'L- İNSANE MÂLEM YÂLEM” âyeti ile bilmediğini insana öğretir.

Kim?

ALLAH'ın kâinatda câri Kur'ânda bildirilmeyen âyat ve bürhanları...

Resûlü Ekrem efendimiz : “Beşikten mezara kadar ilim peşinde koşunuz. Çin'de bile olsa arayınız, kâfirden bile olsa istifade ediniz” buyurmuştur. Kâinatın yaratılışını dünyayı gezerek, evreni tetkik ederek bulabilirsiniz âyetleri vardır.

Kur’ân-ı Kerîm'in bazı sûrelerinin başında HURUFU MUKATTAA kırpılmış âyetler mânâsına gelen, bunlar birçok ledünnî, kâinatda câri bilinmeyen âyetlerin anahtarı mesabesindedir.

Nitekim geçenlerde kaptan Kusto'nun Septe boğazındaki Akdeniz suyu ile Atlas Okyanusunun suyunun karışmaması ve balıkların bir taraftan öte tarafa geçmemesi, tuz kesâfetinin ayrı olduğu hâlde fizik ve kimyada bulunan kesiften hafife doğru olan ozmoz hadisesinin olmaması meselesi Rahmân Sûresi’ndeki âyetle ortaya çıkmıştır.

Bunun niçin böyle oluşundaki sır ledünnîdir.

O sırrı herkes bilemez tahammül de edemez.

Âyet: “iki denizi salıvermiş birbirine kavuşuyorlar. Birbirine karışmaya engel bir perde var. Bu da mı yalan? ...”

Kâinatda câri fizikî, kimyevî, jeolojik, meteorolojik hadiselerin bir kanun dahilinde oluşu sünnetullahtır.

Cenab-ı ALLAH niçin bu kavuşmamayı murad etmiştir? Sebebi nedir? “Söylenemezlerdendir”...

Şimdi bir izah yapalım:

Amma bunu, sızıntılı hakiki bilgi, sözleri ile bir tasvir yaparak anlatalım: Nasıl ki radyo dalgaları makinada sese, şekle, renge tahvil oluyorsa bu kelimelerle anlatacağımız resim de öyledir, iyi düşünüp hâletmeye savaştın. Bundan birşey çıkarabilirseniz “Ledün” ü hiç olmazsa buzlu cam arkasından seyretmiş gibi bir bilgi hasıl olur.

Kelimelerle resim şu:

Boy 10 m. genişliği 5m. derinliği yarım metre olan küçücek bir göl... İçine simsiyah lâğım karışmış.

Küçük büyük ölü hayvan leşleri kokuyor.

Üstünden yeşil leş sineği geçse bile kokudan bayılıp aynı pisliğe düşüyor.

İşte bu birikintiye kızgın güneş aksetmiş.

Pis kokulu su buhar olup yukarı doğru çıkıyor yavaş yavaş ...

Buhar yerden göğe doğru yükseliyor.

Nasıl yükseliyor buhar?..

Niçin yukarı çıkıyor?

Efendim buhar havadan hafif, arz çekimi buna te’sir etmez.

Bununla bana izaha kalkma!

Ben bunları pek iyi bilirim herkes gibi.

Sünnetullahda gizli fizikî kimyevî kanunlar bunlar.

Buhar da pis kokulu.

Yükselmeye devam ediyor göğe doğru.

Su birikintisi nihâyet kuru bir hâle geliyor.
Koku da kalmıyor artık.
Buhar muayyen bir mesafeye yükseldikten sonra orada bulut oluyor.

Gökteki bulutlar da muhtelif mesafelerdedir.
Ne çok yukarı çıkarlar ne çok aşağı inerler.
Meteoroloji dili ile söylersek kümülüs, stratus bulutlarının yükseklik ve şekillerini biliriz..
O pis buhardan olan bulut müsbet ve menfî elektrikiyet taşıyor.
Birbirine çarptığı zaman yıldırım şimşek oluyor.
Amma niçin buharda müsbet-menfi elektrik var.
Bu hadise niçin oluyor?
Onu da bilmiyoruz.
Sünnetullah deyip sıyrılmak istiyoruz.
Buradaki sıyrılmak ledün hududuna yanaşmak ve oraya akıl erdirememenin bir ifadesidir.

Bulut nedir bilir misin?..
Sonra bu bulut yağmur oluyor...
Tekrar aşağı düşüyor..
Ağzını aç bu rahmeti doldur.
Göz yaşından berrak ve temiz.
Kokusu yok.
Nedir bu tadı olmayan su tadı?
Düşünemezsin bile o pislik dolu su yığınınındaki vaziyeti...
Göldeki vaziyeti düşün şimdiki duruma bak. Düşün!..
Fakat niçin bu böyle. Kimse bilemez. Bu rahmettir.
Şu küçücük pislikten temize doğru huruç, temizlikten aşağı rahmet...
Bu resmi hâlledersen Ledün târifinden birşey anlayabilirsin.
“Hayır!.. Hayır!..” diyeceksin.
Anlayabilirsen Ledün kelimesinin “L” harfini belki anlarsın...
Son harfi olan “N” harfine dön!
Orada “kün!” gizli. “OL!” gizli.
Anlarsan gel konuşalım!
Anlamazsan o benim mavi kaplı üstünde kırmızı yazılı kitabı evinde bir rafa bırak. Belki anlayan olur. Ben başka birşey bilmem. Anladığın zaman Ledün hakkında konuşmak mümkün olur.

Soruyu soran muhterem zât ben bunu anlatırken gözünden sessiz yaş geldi. Benim gözüm de yaşlı idi...
Sessizce kalktı, söz söylemeden kendi gönül havzına çevrilerek ayrıldı gitti.

Hani anlatırlar. Hızır bir çobana raslamış ona birşeyler öğretmiş ve gitmiş.
Çoban birşey sormak için Hızır'ın peşinden koşmuş.

Hızır göl üzerinde yürüyormuş.

Çoban Hızır'a yetişmiş:

“Amca şu nasıldı unuttum!” dediğinde, Hızır bakmış ki çoban da suda yürüyor.

Hızır çobana : “haydi git oğlum git bildiğin gibi yap!” demiş.

Fakat çoban su üzerinde gittiğinin farkında değil...

İşte gaflet hâlindeki sırrî, ledünnî mânâları görünürde normal addederiz onları.

Onun için eskiler söylerler : “Gaflet çok iyi bir haslettir.”

Esselâmü aleyküm...

Rahmân sûresi: “iki denizi salıvermiş birbirine kavuşuyorlar. Birbirine karışmaya bir perde var”. Âyet 19 - 20...

Bunun kavuşmaması sırrî bir hadisedir.

Bu sırrı ledünnî olarak Kusto öğrense çıldırır.

Sebebi nedir? “Söylenemez” lerdendir. .

“Sen biliyor musun?” diye bir sual sorma bana.

Bilmesem mırıldanmam.

Ben onu öğrendiğim zamanlarda kendimi kaybettim.

Günlerce bayırlarda dolaştım ağam...

İnsan aklının varamadığı, kavrayamadığı Lâ mekânı içine almış bir mekândır.

Kâinatın kusursuz ve akıl yoran düzeninde asıl hakikat gizli gibi görünür.

Fakat aşikârdır.

Düşünmeden, akli kullanmadan hareket etmek ALLAH'ın verdiği akla hakaret olur ki bu küfürdür.

Aklın ALLAH tarafından yanlış ve doğru terazisi olarak verilmiştir. Onda kabiliyetsizlik, kusur yoktur.

Bir de aklın eremediğini akla sokmağa çalışmak da akla hakaret olur, “sersem” müstesna...

ALLAH'ın yarattığı şeylerde ALLAH'ın kudretini görmeye çalış.

ALLAH'ı isbata kalkmak şüphe etmenin tam kendisidir.

ALLAH'ı yarattığı şeylerle varlığını isbata kalkma.

Kime isbat etmeye uğraşıyorsun.

ALLAH'ın dışında değilsin ki O'nu göresin.

Siz kendi kendinizi dışarı attınız aklınızla!..

Sonra o akıl ile ne arıyorsun?

Aklın durduğu ve boşlukta kaldığı hudud ötelerin ötesi...

Fakat akıl yine çırpınıyor.

Nedir o ötelerin ötesi?..

Aslanım, hiçlik ve yokluk mevhumu diye birşey yoktur.

Her şey vardır.

Ne evveli var ne sonu...

Bu iki kelime arasında dolaşmasını öğren.
Başa, sona akıl “ermez” değil “yetmez”...

Kusto Kaptan senelerce ilmî tetkik yapıyor.
Şayanı takdirdir...

Tabiatda raslanan her taşın altını kaldırıp bakmalıdır.

Çünkü bazen caddelerde değil patika yollarda çok şeylere raslanır.

Bu zât kâinatdaki intizamdan, işleyişten bir şey çıkaramıyor, intizamsız gayrı tabiî gördüğü bir olaydan: “ALLAH vardır!” diyor...

Öleceği zaman yüzü sararmış.

“Ölümden korkuyor musun?” demişler.

“Hayır! Ölümden korkmak bir nev’î bâkilik iddia kokusunu taşır ki küfre ve şirke kadar gider.”

“O hâlde niçin sarardın?”

Be gafiller!..

Güneş batacağı zaman sararır.

Bunun farkında değil misin?

Her gün görürsün!...

Maddeyi ruhun emrine al...

Ruhu maddeye bağlayarak şekillendirmek, maddîleştirmek insanın

Âdemiyetine hürmetsizliktir. Ve birşey ifade etmez.

Son asırda kitabların yazdığı ve nasihat hâlinde nesilden nesile gelen “iyi ve kötü” insanlar ta’biri kalmadı.

Artık bugün ne kötü insanlar var ne iyi insanlar var.

Hepsi bir oldular ve karıştılar birbirleri ile...

Bir zaman toprak üstünde iken: Şimdi toprak altında olanların toprak üstünde iken yaptıklarından bahsetme. Onları rahmetle an!..

Şimdi toprak altında ne yaptıklarından biliyorsan bana da onlardan bir ip ucu ver. Ona göre hareket edeyim. Veremeyecek, söyleyemiye ceksen beni dinle o hâlde, bir şey kaybetmezsin.

Günahdan sakınmak tövbede uğraşmaktan kolaydır.

Bunu unutma.

Çok büyük bir lâftır bu.

“Gönül” derler nedir bu.

Gönül, Hakk olana bağlanmanın ismidir.

Bunu unutma!..

Düşün, ne demek istiyoruz.

Hemen anladığını sanma!..

Bu gönül ile ALLAH'tan istemek en büyük ibâdet olur.

İbâdet, bu isteme temizliğine kavuşmak olduğunu unutma.

ALLAH'ın kapısı kapalı gibi görünürse de alinteri ile müracaat edenin

elindeki kabı boş çevirmez.

Aksini düşünmek küfürdür.

Alın terinin kirlisi yoktur.

Onu dinle!..

Yalan, haram ile kirletme.

ALLAH'ın helâl hazinesinin hududu yoktur.

Şunları öğren:

“Fezkurunî fezkürküm : Beni anarsanız Ben de sizi anarım!”

“Er rasihune fi’l-ilim : İlimde rasih olanlar.”

“Ennallahe rabbe rabbiküm : Ben ALLAH Rabbım ve Rabbınızım”

“Velakad kerremna benî âdeme : Biz Âdem’e keremle keramet verdik.”

“Velezikrullahi ekber : En büyük zikir ALLAH’ın zikridir.”

Bunların mânâlarını öğren, bütün incelikleriyle...

“Ve’s-semâi zâtî’l- buruci”

“Ve’s-semâvât” değil.

“Rabbi’s-semâvât”dır. “Rabbi’s-semâ” değil.

“Rabbü’l- ard”dır. “Rabbi’l- şems, Rabbi’l- kamer” değil.

“Rabbü’l- magrib” değil.

“Rabbül maşrık”değil.

“Rabbü’l- magribeyn. Rabbü’l- maşrıkeyn.”

“Rabbi Âdem”, “Rabbi’l- insan” değil.

“Rabbi’n- nas.”

Bunları da iyi düşün, anla, bu anlama kudreti insanda var.

Akıl ALLAH tarafından verilmiştir.

Onda kabiliyetsizlik kusur yoktur.

Aksini düşünmek akla hakaret olur ki, bu da küfürdür...

Ledün ilmini öğrenmek için Şunlan Bilmek Gerek:

1 – “Errasihune fi’l- ilmi...:

2 – “Fezkurunî ezkürküm :

3 – “Velekad kerremnâ benî âdeme...

4 – “İnnellahe rabbî rabbüküm :

5- “Felillahi’l- hamdü rabbi’s- semâvâtî ve rabbi’l- ardi rabbi’l- âlemîn.

Velehü’l- kibriyaü fi’s-semâvâtı ve’l- ardi ve hüve’l- azîzü’l- Hakîm.:

6 - Bilmez misin ki göklerle yerin yegâne sahibi “ALLAH” dır. Ve sizin ALLAH'dan başka bir yarınız ve yardımcınız yoktur.

“KÜN!” : Emir kime verildi. Hitabı ilâhî kime?..

“FEYEKÜN” : Emiri kime verilecek?..

Rabbi’s-semâvât, Rabbi’l-ard, rabbi’l-maşrıkeyn, rabbi’l-mağribeyn,
Rabbi’l-arş,rabbi’l-felak, Rabbi’n-nas, Rabbi’- âlemîn.

Lâ mekân diyoruz: Maddenin ötesini madde âlemine bağlayan nokta... Aklın gidemediği hudud.

SULTAN:

S : “Subhanellezî isrâ...

L : Katiyen söylenemez. Bilen söylese dili vurulur.

T : Tâ-Hâ. Tâ. Sîn. Mîm

A : Elif. “İkra bi ismi rabbikellezî hâlak. :

N : “Nûn vel kalemî mâ yesturûn :

“KÜN” de bu “NÛN” nun içindedir. Fazla açıklanmasına müsaade edilmemiştir.

Hızır Derler. Vardır. Kimdir?

Musa peygambere Ledün yani var olan akla zorlanmadan sokulamayan kudret âleminin sırlarının ilmi...

İlim var olan bir şeyin künhüdür, esasıdır, vardır demektir.

Hakiki inanç âlemine kavuşanlar bilirler, sezerler, inkâr edemez, etmezler.

“İmkân âleminde bunalanlara yardıma koşan mübârek bir zât-ı şerîf var mıdır yok mudur?” sözleri inanmayanların veya inanamayanların sözleridir bunlar...

Halk gönlünde yaşıyor ya!.. İnanıyorlar ya, bu inanana da inanmayana da yeter.

“Hızır Ab-ı hayat suyu içmiştir.” derler.

Devamlı olduğunun güzel inancının delilidir bu...

Bizce Hızır Aleyhisselâm vardır.

Bunaldığımızda yardıma Hakk nasib etsin diye dua ederiz.

Bir de İlyas vardır.

Onun hakkında denizlerde Hızır, karalarda İlyas...

Âlemin her yerinde Hakk’ın kullarına yardımının mümessilleri...

“Senede bir defa buluşurlarmış!” sözü halk arasında yaşar.

Bu gönülleri hürmete bürümenin timsalidir.

“Hızır ilyas”... Günü diye anarlar, dilekler yaparlar.

Gün doğmadan bu diyarda Hızır'a rastlamak ümidi vardır.

Bir kul rastlamış Hızır'a konuşmuş.

Ondan dinledim ben de naklediyorum güzel bir mülâkat...

İster evet, ister hayır de.

Efsâne, hurafe, menkıbe olamaz, inananla inanmayanların saldırışlarından çıkar menkıbe, efsâne, hurafe...

Biz redd ederiz bu lafları.

Efsâneyi hurafeyi araştırın aslına varın.

Hikâye diyelim bunlara.

Güzellikleri insana hitap eder o kâfi değil midir.

Rüyada gördüğünü inkâr edebilir misin?
“Bu ne demektir?..” diye sorar durursun.
Rüyada kudret âlemine ait olan ruhla imkân âleminde dolaşmaktır...
Rüya bu...

ALLAH kulunun biri, günün birinde Hızır'a rastladı senelerce evvel.
Sonraları da Hızır ona rastladı.
Hızır konuştu o kul dinledi.
Hızır'a sordu, Hızır söyledi.
Günün birinde Hızır o kulu götürdü bir yere.
O kul bu tesadüflerden utandı.
Kimden utandı?
Kendinden... “Ben kimim ki Hızır bana rastladı” diye...

Başka bir gün de o kul ormanda kırklarla görüştü.
Yaylalarda yedilerle buluştu.
Geceleri onbirleri dinledi...
Aradan yine seneler geçti..
Bu kul konuşuyordu diğer bir kul ile...
Hızır'ın kendisine söylediğini o rastladığı kula dedi...
Ne dedi bana bilir misin?
“Kul arkadaş, üçler kalmadı bugün...
Yediler iki kişi kaldı... Kırklar onbir kişiye indi...
Hamdolsun ki onbirler bâki...”
Hızır'ın rastladığı kula o kul sordu :
“Beni bir yere götürdü” dedin. “Nereye götürdü?..”
Hemen cevap verdi:
“Beni değil. Bizi...
Ben başka, biz başkadır. Ma'lum ya...
Sözlerimi anlayamadın.
Hem bunları sualle uzatma.
Anlattığımı anlarsan yeter.”

1.6.1982: Salı

الْبُرُوجُ ذَاتِ السَّمَاءِ

“Ve's-semâi zâti'l- buruci : Burçlara sahip gökyüzüne,” (Bürûc 85/1)

خِطَابًا مِنْهُ كُورِيْمَلٍ لَا الرَّحْمَنَ بَيْنَهُمَا وَمَا وَالْأَرْضِ السَّمَاوَاتِ رَبِّ

“Rabbissemavati vel'ardi ve ma beynehumerrahmani la yemlikune minhu hitaben. : O, göklerin, yerin ve ikisi arasında bulunanların Rabbidir. O, rahmândır. O gün insanlar O'na karşı konuşmaya yetkili değillerdir.” (Nebe' 78/37)

الْمَغْرِبَيْنِ وَرَبُّ مَشْرِقَيْنِ رَبُّ

“Rabbü’l- magribeyn. Rabbü’l- maşrıkeyn. : (O,) iki doğunun ve iki batının Rabbidir.” (Rahmân 55/17)

النَّاسِ بِرَبِّ أَعُوذُ قُلْ

“Rabbi’n- nas. : De ki: Sığınırım ben insanların Rabbine, ” (Nâs 114/1)

الزَّكَاةَ وَالْمُؤْتُونَ الصَّلَاةَ وَالْمُؤْمِنِينَ قَبْلَكَ مِنْ أَنْزَلَ بِمَا يُؤْمِنُونَ وَالْمُؤْمِنُونَ مِنْهُمْ الْعِلْمُ فِي خُورِ الرَّاسِ لَكِنْ عَظِيمًا أَجْرًا سَتُؤْتِيهِمْ أُولَئِكَ الْآخِرِ وَالْيَوْمِ بِاللهِ وَالْمُؤْمِنُونَ

“Lakinir rasihune fil ilmi minhüm vel mü'minune yü'minune bi ma ünzile ileyke ve ma ünzile min kabileke vel mükiymines salate vel mü'tunez zekate vel mü'minune billahi vel yevmil ahir ülaike se nü'tihim ecran aziyma : Fakat içlerinden ilimde derinleşmiş olanlar ve müminler, sana indirilene ve senden önce indirilene iman edenler, namazı kılanlar, zekâtı verenler, Allah'a ve ahiret gününe inananlar var ya; işte onlara pek yakında büyük mükâfat vereceğiz.” (Nisâ 4/162)

تَكْفُرُونَ وَلَا لِي وَاشْكُرُوا أَذْكُرْكُمْ فَأَذْكُرُونِي

“Fezküruni ezkürküm veşkuru li ve la tekfürun: Beni zikrediniz Ben’de sizi zikredeyim” (Bakara 2/152)

...آدَمَ بَنِي كَرَّمْنَا وَلَقَدْ

“Velekad kerremnâ benî âdeme...Andolsun Biz Âemoğlunu keremli kıldık...” (İsrâ 17/70)

مُسْتَقِيمٍ صِرَاطٍ هَذَا فَاعْبُدُوهُ رَبُّكُمْ رَبِّيَ اللهُ إِنَّ

“İnnellahe rabbî rabbüküm : Öyle ise siz beni (ibadetle) anın ki ben de sizi anayım. Bana şükredin; sakın bana nankörlük etmeyin! “ (Âl-i İmrân 3/51)

وَلَهُ مُسْتَقِيمٌ أَطْصِرَ هَذَا فَاعْبُدُوهُ وَرَبُّكُمْ رَبِّيَ اللهُ إِنَّ

“Fe lillahil hamdü rabbis semavati ve rabbil erdi rabbil alemin Ve lehül kibriyaü fis semavati vel erdi ve hüvel azizül hakim : Hamd, göklerin Rabbi, yerin Rabbi bütün âlemlerin Rabbi olan Allah'a mahsustur. Göklerde ve yerde azamet yalnız O'nundur. O, azîzdir, hakîmdir.” (Câsiye 45/36-37)

الْحَكِيمُ الْعَزِيزُ وَهُوَ وَالْأَرْضِ السَّمَاوَاتِ فِي الْكِبَرِيَاءِ وَلَهُ الْعَالَمِينَ رَبُّ الْأَرْضِ وَرَبُّ السَّمَاوَاتِ رَبُّ الْحَمْدِ فَلِلَّهِ

“Sübhanellezi esra bi abdihi leylem minel mescidil harami ilel mescidil aksallezi barakna havlehu li nüriyehu min ayatina innehu hüves semiul besiyir : Bir gece, kendisine âyetlerimizden bir kısmını gösterelim diye (Muhammed) kulunu Mescid-i Harâm'dan, çevresini mübarek kıldığımız Mescid-i Aksâ'ya götüren Allah noksan sıfatlardan münezzehtir; O, gerçekten işitendir, görendir.”

بِعَبْدِهِ أَسْرَى الَّذِي سُبْحَانَ

“Subhanellezî isrâ... İsrâ eden (iletir,götüren O ALLAH) tesbih edilir..”
(İsrâ 17/1)

ط سم طه

“Tâ-Hâ. Tâ. Sîn. Mîm” (Tâ Hâ 20/1-Şuarâ 26/1)

خَلَقَ الَّذِي رَبِّكَ بِاسْمِ أَقْرَأْ

“İkra bi ismi rabbikellezî hâlak. : Yaratan Rabbiyin ismi ile oku” (Alak 96/1)

يَسْطُرُونَ وَمَا وَالْقَلَمِ ن

“Nûn vel kalemi mâ yesturûn : Nûn . Kaleme ve yazdığına andolsun.”
(Kalem 68/1)

Ledün : İnd kelimesi gibi, zaman ve mekân zarfıdır.Hel-i istifhâmiye mânasına geldiği de vaki'dir. Kamus Müellifine göre ledün ile leda, aynı şeydir. Başkaları ise tefrik etmişlerdir. Demişlerdir ki: Ledün kelimesi zaman ve mekânın evvel ve ibtidasından muteberdir. Onun için ekseri harf-i cer olan “min” kelimesine mukarin olur. “Ledâ” kelimesinde ise, ibtidâ mânası lâzım değildir. Ve “inde” kelimesinin “min” yerinde tasarrufu daha umumîdir. “Ledün” kelimesi mâba'dını izâfetle cerr eder. (L.R.)

Ledünnî : Ledünn ilmine mensub ve müteallik. Ledünne dair ve ait.

Esrar : (Sır. C.) Sırlar. Gizli hikmetler ve mânalar. Bilinmeyen şeyler. * Keyif veren zehir. Uyuşturucu madde. * Elinde ve el ayasında olan hatlar.

يَعْلَمَ لَمْ مَا الْإِنْسَانَ عَلَّمَ

“ALLEMEL İNSANE MÂLEM YÂLEM” (Alak 96/5) : İnsana bilmediklerini belleten... (Rabbin)

Câri : Akan, akıcı. * Geçmekte olan. * İnsanlar arasında mer'i ve muteber ve mütedâvil olan.

İstifade : Faydalanmak. Faydalanmağa çalışmak. * Anlayıp öğrenmek. * Tahsil etmek.

Huruf-u mukatta : Kur'ân-ı Kerîmdeki sûre başı kesme harfleri.

Mesabe : Faydalanmak. Faydalanmağa çalışmak. * Anlayıp öğrenmek. * Tahsil etmek.

Sünnetullah : İlâhî kanunlar. * Kanun, âdet. (Bak: Âdetullah)

Tahvil : Bir hâlden başka bir hâle getirmek. Değiştirmek. * Döndürmek. * Faizli borç senedi.

Mesafe : Uzaklık. Uzunluk. * Ara. * Bir nev'î uzaklık ölçme usulü.

Kesâfet : yoğunluk

Kesif : Koyu. Çok sık ve sert. Şeffaf olmayan. Yoğun.

Müsbet ve menfî : olumlu ve olumsuz.

Huruc : Çıkma. Dışarı çıkma, çıkış. * Ayaklanma, isyan etmek.

Havz : Suya girme. * Sakınılacak işe girişmek. * Başlamak.

Sırrî : (Sırriyye) Sır ile, gizlilik ile ilgili.

Müracaat : (Rücu'. dan) Geri dönmek. * Baş vurmak, izin almak için veya bir iş için alâkadarlarla görüşmek. * Mütalâa istemek, danışmak.

Kibriya : Azamet. Cenab-ı Allah'ın azameti ve kudreti, her cihetle büyüklüğü.

Ademiyet : yokluk.

Âdemiyet : İnsanlık.

Kühn : Bir şeyin aslı, cevheri, mikdarı. Dip. Kök. Özü, nihâyeti, vechi. * Vakit, zaman.

Ab-ı hayat : Ebedî hayata sebep olan hayat suyu.

Efsane : Masal. Uydurulmuş yalan hikâye.

Hurafe : Uydurma, bâtil inanış. Masal. Efsane. Yalan hikâye.

Menakib : (Menkıbe. C.) Menkıbeler. Hayat hikâyeleri.

İLİM

Kâinatın kanunlarını, nizamını, hadiselerini tetkik, akla sokup idrak etmeye, bunlardan bazı hakikatları çıkarmaya İLİM diyoruz.

Bu ilimlere tecrübe, tetkik ve akıl ile varılıyor.

Bunun hududu (yani ilmin) yokmuş gibi görünürse de aklın durduğu bir hudud var gibidir.

Görünen de ve görünmeyen de doğrudur.

Maddeden görünmeyen atoma kadar ve atomdan maddeye kadar...

Hep ilmin ve aklın dolaştığı hududlardır.

Bir de bu hududların ve aklın, idrakin dışında ulaşılmayan ilimler vardır.

Burada aklın hududuna sokulamayacak sözler hadiseler vardır.

Bunlara yani bu ilme varılıp, anlaşılmaz, öğrenilemez.

Metodu vardır, denemez.

İnsanda meknuz kudret âleminin bazı farkında olunamayan kuvvetleriyle bilinir. Bu da ruhun o âleme mensup olduğundandır.

En basit kaba bir misal, rüya diyelim...

Rüya hâledilemez.

İnsan rüyada uçar.

Her şeyi görür işitir, bazı haberler alır.

Rüyada gölge, koku ve küfretmek yoktur.

Başka her şey vardır.

Bu; “gölge yoktur. Koku yoktur. Küfür yoktur” kelimelerini hakkıyla araştır yokla...

Sözümüz doğrudur.

Bunlardan başka rüyada her şey vardır...

Rüyalar hakkında ta’birler, tefsirler yapıyorlar.

Bir de fevkalâde hâller vardır:

Bunlara genel olarak keramet diyorlar

Kim. Herkes...

Tayy-i mekân, tayy-i ses, tayy-i renk, tayy-i eşya, bu olaylar vardır.

Öğrenilmez, öğretilmez ancak varılır...

Bir çocukta nasıl görünmez, görünür “hassalar” hareketlerle çocuk büyüdüğüce ortaya çıkarsa bu da onun gibidir.

Biz buna muhtelif isimler veririz.

Tekâmül, inkişaf daha bir çok sözler yeni moda aşama...

Buna varılmadan anlaşılmaz.

Var olan anlaşılamayan bu ilim nedir.

1 – İlm-i ledün...

2 – İlm-i ercül (ayak ilmi), yürüme ilmi...

Rahmetullahi aleyh hocam bunlardan bahsederken şöyle söz ederdi:

“İnsan, ilâhî azameti ruhunda hissettiği gibi konuşmak yetkisi ile yaratılmamıştır. Hisseder o kadar. Anlayamaz. Akıl, nihâyet ALLAH'ı bulamayacağını anladığı dakikada da insan ALLAH'ı bulmuştur. Kendi kendini bilen ve kıymetini yükselterek benliğini kaybeden kimse bir ilme yanaşabilir.”

Aleyhisselâm : Kendisine selâm olunan. Canı güvenilen.

Radyallahi anh : ALLAH'ın kendisinden razı olduğu.

Hazret : Hazır bulunan. Hakk emirlerine her an âmâde. Huzur. Zât

İslâm : ALLAH için teslim olan, canını esirgemeyen demek.

“Felemma eslemna”

Sultan : Bürhan demektir. Bürhan sahibi olan. Saltaya mâlik.

Emr ü ferman elinde olan.

S : Subahanellezî isrâ

L : Katiyyen söylenemez

T : Tâ Hâ. Tâ Sîn Mîm.

A : İkra

N : Nûn vel kalem. “Kün!”de “Nûn”un içindedir.

Kaddese sırru : Sırrı mukaddes olsun demek.

Kaddesallahu sırrıhu : Cenab-ı Hakk sırrını takdis eylesin.

Emr ü ferman elinde olan. (Felemma eslemna)

Meknuz : Gömülü define, örtülü, gizli. Hıfzedilmiş, mahfuz.

Ta’bir : (Tâbir) İfade, anlatma. Söz. Mânası olan söz. Deyim. * Terim. * Rüya yorma. (Ubur. dan) Herhangi bir şeyden ve hâdiseden, başka bir hak ve faydalı mânaya geçmek, intikal etmek ve ibretlendirmek ve ders almak.

Tefsir : Mestur, gizli bir şeyi aşikâr etmek. Mânâyı izhâr etmek. * Anladığını anlatmak. Bildiği kadar açıklamak. * Kur'ân-ı Kerim'in mânâsını anlatan kitab. * Ehl-i Hadis ıstılahında Tefsire dâir hadis-i şeriflere Tefsir denilir. (Bak: İctihad)

Fevkalâde : Âdetin fevkinde. Ayrıca, hususi surette. Bilinenlerin üstünde. Müstesna ve yüksek bir surette.

Nizam : Sıra, dizi, düzen. Dizilmiş olan şey, sıralanmış. * İcaba göre yapılan kanun. Bir kaideye binaen tertib olunmak ve ona binaen tertib olundukları kaide. * Bir işin sebat ve kıyamına medâr, sebep olan şey ve hâlet.

Tayy : Bükmek, sarmak, dürmek. * Kaldırmak. * Geçmek. * Açmak. * Çıkarmak. Bir haberi ketmetmek. Kasten açtırmak. * Atlama, üzerinden geçme.

Tayy-i mekân : Mekânı ortadan kaldırmak. Bir şahsın bir anda muhtelif yerlerde görünmesi.

Tekâmül : Kemâl bulma. Olgunlaşma.

İnkişaf : Açılma. Meydana çıkma. * Yetişme. * Terakki etme, ilerleme. * Gizli sırların bilinmesi.

Âmâde : Açılma. Meydana çıkma. * Yetişme. * Terakki etme, ilerleme. * Gizli sırların bilinmesi.

Ledün : İnd kelimesi gibi, zaman ve mekân zarfıdır. Hel-i istifhâmiye mânasına geldiği de vâki’’dir. Kamus Müellifine göre ledün ile ledâ, aynı şeydir. Başkaları ise tefrik etmişlerdir. Demişlerdir ki: Ledün kelimesi zaman ve mekânın evvel ve ibtidasından muteberdir.

Felemma eslemnâ : Biz teslim olunca, İslam olunca.

Saltaya mâlik : Saltanat. Kudret, kuvvet. * Hâkimiyet, padişahlık. * Tantana, gösteriş, debdebe. * Şatafatlı hayat. Bolluk. Zenginlik.

Takdis eylesin : Mukaddes eylasın.

PEYGAMBER

Peygamber: Farsçadır.

Kitabı olsun olmasın Cenab-ı Hakk’ın emirlerini, nehiylerini tebliğ memuriyeti mânevîsiyle taraf-ı ilâhîden gösterilen zât-ı şerîf...

Nebî: Tarafı ilâhîyeden kullara tebliği ahkâm eden zât-ı şerîf. Kitabı olmayabilir.

Resûl: Elçi. Cenab-ı Hakktan kitabı ile gönderilen zât-ı şerîf. Peygamber.

R i s a l e t :

Resûllük. Peygamberlik. Hakk izni ile kendisine verilen vazifenin makamı. Hakk nûrunun kudretinin, güçlerinin hakikatini bildiren Resûlde tecellî eden makam...

Cesedleri bu nûrun makesi olan mekândaki varlığı kul olarak “Nebîlik” bu nûrun icaplarını izhar ve tebliğ ettikleri müddet-i nübüvvet.

Dünyadan çekildikten sonra sona erer.

Ruhları her iki lâ mekân ile mekânı kelâm ile birleştiren Hakk’ın nûrunun makesi ALLAH’ın elçisi olması.

Bu bâkidir.

İNZAL : indirmek, defaten indirmek

NÜZUL : Yukarıdan aşağı inmek

TENZİL : Tedricen indirilmek, inzal bu mânâda kullanılmaz.

Cenab-ı ALLAH kelâmında “Ben” ve “Biz” lâfızlarını kullanır.

BEN : Zât-ı ahadiyetleri

BiZ : Esmâları ile tecellî şekilleridir.

VAHİY : “Ben” zât-ı ahadiyetinden sudur eder.

BiZ : Kudret ve güçlerinin devamlı tezahurlardır.

MESELÂ : Orucun mükâfatını bizzât ben vereceğim buyrulması hususîdir demektir.

Diğerlerinin mükâfatını kim veriyor?

Burada “Ve ila rabbike fergab : Rabbına rağbet et! “ âyetindeki sır gizlidir. Burada vahyin şekillerini düşünmek gerek...

- 1 - Dağa vahyettim BEN
- 2 - Ağaca vahyettim Ben
- 3 - Arıya vahyettim Ben
- 4 - Meryem'e vahyettim Ben
- 5 - Resûlü Ekrem'e vahyettim Ben
- 6 - Nebîlere vahyettik BiZ.

Âdem göğ'e bakarak.

Bütün peygamberler göğ'e bakarak

Musa Tur'da alev ve ağaca bakarak

İsa göğ'e ellerini kaldırarak Tur'da vahiy alırlardı.

Resûlü Ekrem ise; zaman ve mekân ta'yin etmeden her yerde mübârek kalblerine çevrilerek vahyi Cebrail vasıtası ile alırlardı.

“Lâ nüferriku beyne ahadin min rusulih” âyeti kerimesi “Ben” ve “Biz” lâfızlarında gizli Hakk'ın murad ve arzusundaki hikmetin ifadesidir.

Biz: Cesedde câri Hayy'ın husule getirdiği bütün havas ve hassalar.

Her türlü işleme. Değişmeyen ahenk.

13.3.1982 Cumartesi

Tebliğ : Ulaştırmak. Götürmek. * Bildirmek. * Eriştirmek.

Ahkâm : (Hüküm. C.) Hükümler. Kanunlar. Nizamlar.

Ma'kes : Akis yeri. Akseden yer. (Ayna, güneşin ma'kesi olduğu gibi.)

Sudur : Olma, meydana gelme. Sâdır olma. * (Sadr. C.) Göğüsler, sadırlar.

Tezâhur : Zâhir olma ,ortaya çıkma.

Lâfız : Ağızdan çıkan söz, kelime. * Bir şeyi atmak.

فَارْغَبْ رَبَّكَ وَإِلَى

“Ve ilâ rabbike fergab” : “Ve yalnız Rabbine yönel.” (İnşirâh 94/8)

.....رُسُلِهِ مِّنْ أَحَدٍ بَيْنَ نَفَرٍ لَّا.....

“Lâ nüferriku beyne ahadin min rusulih” : “ALLAH'ın peygamberlerinden hiçbirisi arasında ayırım yapmayız...” (Bakara 2/285)

Cesed :Ten, gövde, Vücut, beden. Ruhsuz vücut.

Havas : hevesler, Gelip geçici istek. Nefsin hoşuna gitmek. Devran edip gezmek. Akıl ile olmayıp nefis ile olan istek.

Hassa : (C.: Havass) İnsanın kendisine tahsis ettiği şey. Bir şeyde bulunup başkasında bulunmayan şey. Bir şeye mahsus kuvvet. Te'sir. Menfâat. * Âdet ve alâmet. Ekâbir, kavmin ileri geleni.

NEBİLİK

Nebîlik:

ALLAH'ın: “kendi sûretimde yarattığım esmâlarımın akisleri ile süslediğim insanı” kendimi bildirmek için ve kendimi tesbih ve tezkir etmek için insanla benim aramda görünür ve görünmez bir vasıta olarak “Nebî” lik nübüvvet murad ettim.

Ve bu âletle yani nübüvvet ile insanlarla temas edip konuşmak istedim. Bu temasım Nebî ile olur ki bu muradımdır. Buna Nebîlik ve nübüvvet denir. Bu muradım kime nasib olursa ona nübüvvet verilmiştir. Bundan dolayı insanı ahsen-i takvim yarattım. En güzel şekilde endamda, ahlâkda...

Bu yarattığım insanlarla temas vasıtası olan “Nebî” yi yani kendi vahyimi verdiğim makamı “ben ve melâikelerimle tesbih eder onu ta’zim ederim, ona salât getiririm”. Bu benim şanımdandır. Ey inananlar siz de tesbih ve tezkir ediniz!”

Kimi?

“Nebî” yi...

Bu emirdir.

Kimse, bütün yarattıklarına bu tesbih farz olur.

Kâinattaki her zerre buna inkıyad eder.

Nebatlar. Hayvanlar, Cemadat.

İnsanı da serbest bıraktım. Ona bunu emrettim, farz kıldım.

Diğerleri kendiliklerinden bu tesbihatı yapmaya elverişli olarak halk edilmiştir.

Nebî: Söyler. İrşad eder. Harb etmez.

Helak için beddua eder, duası kabul olunur...

Nuh. Musa. Lût...

Resûl: Harbeder, beddua etmez...

12.03.1982

Ahsen-i takvim : En güzel kıvama koyma. * Cenab-ı Hakk’ın her şeyi kendisine lâıyk en güzel kıvam, sıfat ve surette yaratması. İnsanın en yüksek ve câmi isti'dâd ve kabiliyetlerde ve en güzel surette yaratıldığı.

تَسْلِيمًا وَسَلِّمُوا عَلَيْهِ صَلُّوا آمَنُوا الَّذِينَ أَيُّهَا يَا النَّبِيَّ عَلَى يُصَلُّونَ وَمَلَائِكَتُهُ اللَّهُ إِنَّ

“İnnellahe ve melaiketehu yüsallune alen nebiyy ya eyyühellezine amenu sallu aleyhi ve sellimu teslima : ALLAH ve melekleri, Peygamber'e çok

salevât getirirler. Ey mü'minler! Siz de ona salevât getirin ve tam bir teslimiyetle selâm verin.” (Ahzâb 33/56)

Nübüvvet : (Nebi. den) Peygamberlik, nebi olmak, nebilik. Allah'ın (cc) emriyle vazifeli olarak insanları doğru yola çağırarak.

İnkıyad : Boyun eğme. Mutî' olma. Teslim olma. İtaat etme. İmtisal.

Cemadat : Katı cisimler, cansızları

RENK - SES – KOKU

Renk ve renkler vardır.

Bunlar gözün seçtiği ve ruha bildirdiği mefhumlardır.

Fen labaratuvarının raporuna göre yedi renk vardır.

Bir menşurdan (kristalden) geçirilen ziyâda görülür.

Tabîi olarak da bu tahlil ebe kuşağında görülür.

Renk, madde değildir.

Maddede görüntüdür.

Dünya yüzünde nebatlarda, madenlerde bütün canlılarda görünür.

El ile tutulmaz. Görünür.

Kokular da aynıdır.

Yalnız göz ile görünmez.

Burun ile duyulur.

El ile tutulmaz.

Ama renk ve koku vardır.

Çirkin ve güzel vardır. Görünür, el ile tadılmaz.

Ses vardır, göz ile görünmez, el ile tutulmaz.

Kulak ile duyulur. Amma vardır.

Karanlıkta renk görünmez. Koku duyulur.

Ses de duyulur. Karanlıkta...

Koku ve ses hava olmayan yerde duyulmazlar, hissedilmezler.

Gözün görmediği renkler kulağın duymadığı sesler, burnun alamadığı kokular da vardır.

Bu ne demek?

Evet öyledir. Vardır.

Maddede görünen renkler, bazılarında devamlıdır.

Bazılarında değişirler.

Sararırlar, Solarlar. Kaybolurlar.

O hâlde renkler de fânidirler.

Kokular da öyledirler.

Yalnız sesler bâkidirler.

Sesler, kelâmın duyuluşudur.

Kelâm kadîmdir.
Yani evveli âhiri yoktur.
Ezelden vardır.
O hâlde bâkidir.
Fâni değildir.

Bütün kâinat ezeli ve kadim olan ALLAH'ın kudret ve kuvvetlerinin takdir olunan müddet zarfında mekânda görünüşüdür.
Sözü bitirmeden şunları biraz düşünmenizi dilerim.
Bazı çiçekler vardır, kokar. Bazıları vardır kokmaz.
Bütün meyyaların meyvaya dönecek çiçekleri kokmaz. Bazıları kokar.
Yer altı ve yer üstü nebati yiyecekler de öyledir.
Bunları tetkik ediniz.
Sessiz sözsüz, görünür görünmez bir şey fısıldar.
Bu fısıltı olanı duymaya çalışınız.

30.10.1978

Uçsuz Bucaksız kâinatın maddî oluşu hakkında bir çok ilmî nazariyeler vardır:

Şahab-ı Muz'i, Kant Laplas, Aranyus, Monat, Atom...

Canlılık hakkında nazariyeler de vardır:

Protoplâzmadan tek hücre. Sularda hayat. Jeolojik devirler. Bu devirlere göre canlılık. Nihâyet maymun nazariyeleri... Nihâyet insan..? Bunların hepsi maddî ve canlılık.

Nebat, Hayvan, İnsan, Madde oluşlarının mırıltılarıdır bütün bunlar....

Meçhullerle meçhul nazariyeler fikirler, düşüncenin esir oluşudur.

Bütün bunlar, kâinatın nasıl olduğu düşüncesi ile meçhullerin kavgasından başka birşey değildir.

“Herşey vardır!” demekle bu düşünceden beşer ancak kurtulur.

Havanın içinde yaşarız. Havayı göremeyiz.

Balık su içinde suyu görmez.

Ne tuhaftır: Balık görmediği sudan çıkarsa ölür.

İnsan görmediği hava içindedir. Havasız kaldı mı ölür.

Suda yaşayan hayvanlar vardır. Sudan çıkarlar yaşarlar...

Havada yaşayanlar vardır, suya girerler yine yaşarlar.

Foklar. Yunuslar. Karabataklar. Kurbağalar. Timsahlar...

Balık bazen suda boğulur.

Havada yaşayanlar da bazen havada boğulur.

Bunların hepsi bir zincirin halkalarıdır ki bazı halkalar görülmez, tutulmaz akla girmez...

Ve uzatmayalım sözleri...

Dinleyin!..

Çoban deriz...

İnsanlar kendi aralarında onu hakir görürler.

“Bilgisiz ma’lumatsız insanın en basiti çobandır!” derler.

Hâlbuki çoban ve çobanlık alçak görüldüğü kadar yüksek, hafif görüldüğü ve kimsenin farkına varmadığı kadar mübârek bir meslektir.

Bir çobana sormuşlar :

“ALLAH var mıdır?”

Derhâl düşünmeden cevap vermiş :

“Ben deli değilim. Deli bile bu suale güler geçer ve soran için zavallı der...

Onun için de gözünde yaş belirir!”

Ağaca sor bu suali: Ağaç ALLAH'ın kelâmında:

“Ven necmü veş şecerü yescudan... Ağaç ve çemenler secde ediyorlar siz bunu göremezsiniz...” cevabını verir.

Karıncaya, böceğe sor: Hemen suali soranın yanından kaçar...

Arıya sor: “Sen insan mısın, bana dokunsan bile tenezzül edip seni iğnemle sokacak kadar küçülmedim!” der.

ALLAH Üniversitesi’nden me’zun, mütehassıs...

Riyaziye (matematik). Hendese (geometri). Mühendis. Mimar. Kimyager.

Farmalog. Nebatata büyük tahlilci...

Lokman Hekim bilgisiyle mücehhez. Çalışkan değişmeyen bir disiplin ve intizam içinde bir topluluğa bağlı; vücudu akıl yoran bir labaratuvar olan

ARI...

Her çiçekteki hassayı bilip usare alıp çiçekleri biraz hırpalayan ARI...

Aynı zamanda çiçeklere cinsiyet bakımından meyva tohumu için sağdıçlık yapar.

Ayaklarına bulanmış çiçeklerdeki polenleri erkeğinden dışisine taşır.

Vücut labaratuvarında i’mal ettiği nesne bal, bin derde devâdır...

Akrebe sor: Derhâl intihar eder.

Akrep, yaratıklar içinde en onurlu hayvandır.

ALLAH'ın küçük bir ihtizazını duyduğu insanı sokmaz.

Soksa bile derhâl ölür.

Etrafına ateş çemberi konsa derhâl intihar eder.

Sebebi: Cenab-ı ALLAH hayvanların tekrar dirilmesine murad etmemiştir.

Onlar için cehennem yoktur.

Ateş çemberi içinde kaldığı zaman, Cenab-ı ALLAH'ın:

“Ateş yoktur!” emrinin yalan ve ona inanmamak meselesi ortaya

çıktığından o inkâra katılmamak için intihar eder.

Yılana sor: “Ben, Sevir mağarasında topuğunu yuva deliğime koyan Resûlü Ekrem'in refikini niçin ısırdım?” der...

Ve kıvrılır gider.

Örümceğe sor: Ağını paramparça eder.
Bu yumağı ne kadar sararsan sonu gelmez biraz düşün!..

Güle sormuşlar: “ALLAH var mı?”
Gül birden solmuş, erimiş toprakla bir olmuş.
Bir tek kuru yaprağının üstünde bir damla şebnem görülmüş...

Yanan fırın yanında ekmek kırıntıları yiyen bir serçeye sormuşlar aynı suali...
Birden dalmış yanan fırının içine serçe. Yanmış kül olmuş...

Otlayan eşeğe sormuşlar aynı suali...
Gerilmiş orada bulunan yardan aşağı dört nala atmış kendini...

Meşhur Alman filozofu Kant, kitabında :
“ALLAH vardır” der isbat eder.
“ALLAH yoktur” der isbat eder.

Bu çelişkilerin içinde birşey gizlidir...
Kâinata tabiat deyip kendi nefis ve gaflet zincirinin içinden çıkamayan okumuşlar düşünmelidirler ki, insanoğlu ALLAH'a inanmak mekanizması ile yaratılmıştır.
Bunu bilmezler...
Aslında inkâr diye bir şey insanlara yaraşmaz.
Herşey, görünür görünmez ALLAH'ı tesbih ediyor.
“ALLAH var mıdır? ALLAH'a inanıyor musun?” gibi sual insanoğluna yakışır bir sual değildir.
Var olmayan bir şey hakkında böyle sual mevzu’bahis değildir...
Var, yok kelimeleri bile var olan birşey hakkında söylenemez.
ALLAH yoksa hiçbir şey yoktur. Ve bu düşünce de olmazdı...
Bu gibi sorular tamamiyle şirktir.
Ve bunların hepsi ALLAH'ın var olduğunun en büyük delilidir.
Herşey ne varsa ALLAH'ın görünüşüdür.
Her şeyde ALLAH'ı görmek mümkündür.
Ciğerlerine doldurduğun hava ALLAH'ın var olduğuna kâfi delil değil midir?..

Herşey kâinata perdedir.
Perdelerin sonu yoktur.
Amma milyarlarca perde bir sigara kâğıdı kadar değildir.
O incelerin incesi perdeyi bir üfleme bile açar.
Fakat bu perdeleri örten insanın gafletidir...

Resûlü Ekrem mescidden sabah namazı kılındıktan sonra çıkıyorlardı.
Yaşlı bir sahabe namaza yetişemedi...

Sordu. “Namaz kılındı!” dediler...

Fakat vakit henüz geçmemişti.

Sahabe derin bir vahh, off çekti...

Sendeledi...

Bir genç yanaştı yanına:

“Amca ben cemâatte idim. Üzülme ben sana veriyorum Resûlün peşinde kıldığım sabah namazını... Sen o ahı, ofu bana verir misin?” dedi...

Göz yaşlarıyla : “ Verdim gitti!” dedi...

Genç bir “off!” çekti hemen oracıkta ruhunu teslim etti.

Bu hadiseyi Resûl'e anlattılar.

Resûlü Ekrem ağlamaya başladı.

İki âlemi gören mübârek gözlerinden yaşlar dökülmeye başladı.

İçini çekti...

“Nedir bu Yâ Resûlallah?” dediklerinde.

“İşte o vahh! Off! yok mu, ne varsa onda gizli... O genç ALLAH'ı gördü cemâline dayanamadı kavuştu gitti!” buyurdu.

Her şey ALLAH'da hazır ve nazırdır.

O yoksa, hiçbir şey yoktur...

30.04.1982 Cuma

Tahlil : (Hâll. den) Sirkeleştirme. Ekşitme. * Dişlerini hilâllamak. Gerçek yere yemin etmek. * Açmak.

Tedkik-Tetkik : Hakikatı anlamak ve meydana çıkarmak için inceden inceye araştırma.

Me’zun : İzinli, izin almış. Salâhiyetli. * Diplomalı. İcâzetli.

Mütehassıs : Bir işin hakikatını, içyüzünü çok iyi bilen. Bir meslekte mahir olan. * Has ve mahsus olan.

Mücehhez : Noksanları tamamlanarak hazırlanmış, lüzumu olan silâh ve sair şeylerle donanmış. Cihazlanmış.

Refik : Ortak, arkadaş, eş, yardımcı, yoldaş.

Yar : Uçurum.

Mekanizma : Lât. Bir şeyin makina kısmı. * Mc: Oluş ve işleyiş. Meydana çıkış.

Mevzu’bahis : Bahsetme, konuşma konusu.

Menşur : Prizma.

Ziyâ : ışıık

Hakir : Küçük. Ehemmiyetsiz. Kıymetsiz. İtibarsız. Kudretsiz.

**“Ven necmü veş şecerü yescudân. : Bitkiler ve ağaclar secde ederler.”
(Rahmân 55/6)**

Usare : Vücut bezlerinden akan faydalı su. Sıkılmış şeylerden çıkan su. Öz su.

Sağdıç : Evlilikte yardımcı olan.

İhtizaz : Titreşim. Haz duymak. Ferahlamak.

VELE ZİKRULLAHİ EKBER

En büyük zikir ALLAH'ın kendini, zât-i Ahadiyyetini zikrettiği zikirdir.

Durmadan kâinat tesbihat hâlinededir.

İnsan da bu tesbîhata devamlı olarak (hücreler, bütün organların mikroskopik kısımlariyte birlikte) kalb ile devam etmektedir.

Bütün mahlûkat canlı cansız herşey tesbih hâlinededir dedik...

Atomlardan tutun da bütün vücut hücrelerinde devam eden bu tesbihatı kalb hissettiği zaman HAKK'ın zikri o zaman cesedde ortaya çıkar.

“ALLAH'ın” demiyoruz “Hakk'ın”...

Bu kelimeleri anlamak en güç meseledir.

Bundan dolayı Mansur:

“Enel Hakk!” diye bağırdı.

“Enallah!” demedi.

“Ben ALLAH'ım!” zâten kimse söyleyemez.

Söylediklerim kuru lâf değildir.

Mansur'u anlayamadılar.

Katline ferman verdiler...

ALLAH da bu sırrı söylemesin diye ona katlolmak nasib etti.

Başta gelecek her türlü belânın altında bir hayır vardır.

Bunu unutmayınız.

Ben söylemiyorum.

Resûlü Ekrem söylüyor.

Bunu milyonda bir fark eder.

İnsan belâların altındaki hayrı tefrik edemedi mi isyana, küfre kadar sürüklenir...

Bir zaman toprak üstünde iken şimdi toprak altında olanlardan, toprak üstünde iken yaptıklarından bahsetme.

Onları rahmetle an!..

Şimdi toprak altında iken ne yaptıklarından biliyorsan bana onlardan bir ip

ucu ver.

Ona göre hareket edeyim...

Bütün bu tesbihat ve zikirlerin hepsinde hedef ALLAH'tır.

Zikredici ALLAH'tır.

Bütün zikirlerde söylenen kelimeler, lâfızlar âlettir.

Bunlara hulûs ile devamla, kalbde târifi mümkün olmayan bir hâlet hasıl olur.

İşte asıl zikir “O” dur.

Dikkat et “budur” demiyoruz.

Söylenecek kelimeleri âlet olarak kullanarak kalbin harekâtına girmek lâzımdır.

O zaman kalb bilinmeyen bir intizama girer.

Senin haberin olmayan zikre, haberli habersiz girmektir.

Âyet-i kerîme “ve” ile başlar.

“Ve le zikrullahu ekber”in mânâsı :

“Yâ Habibim! O zikir var ya ALLAH'ın zikri, en büyük zikir odur.”

Yoktan yaratılan kâinattaki intizam, idrak hududunun dışında bile durmadan tesbih hâlinde atomuyla protonuyla işlemektedir.

Yıldızlar döner, gece gündüz olur.

Birbirlerinin etrafında dönerler.

Mütemadiyen bu tesbihat devam eder ki bu ALLAH'ın güçlerinin “Hakk” olarak ALLAH'ı zikretmesidir.

Senin kalbin de bu tesbihat içinde durmadan doğuştan son gününe kadar çalışmaktadır.

Bu senin ALLAH'a en yakın olmak hasebiyle ALLAH'ın zikrine iştirak etmeni sağlar.

O zaman “Hakk” dan ALLAH'ın zikrine girmiş olursun.

Erirsin, ya Mansur gibi bağıırır kafan vurulur veyahut denizdeki bir damla gibi denizle bir olursun.

Ne söylemiş Resûlü Ekrem ona bak!

O ne yaptı ise onu yap!

ALLAH Kur'ânda ne söylemişse onları kendi malın gibi bil!

O zaman bütün mürşidlerin, büyüklerin, gelmiş geçmiş velîlerin isimleri saymakla bitmez.

Dedikleri ve öğrettikleri şeylere bu yukarıda anlatılan şekilde girmeye çalış!

“Ölmeden evvel ölün!” hadîsinin derin mânâsı da budur.

Dünya yüzünde iken Ahad'da eriyin!

O'nun yarattığı kâinatın en kıymetli mahlûku olduğunuzu bilin!

Bu kelime, lâfız ve sözlerin gizli ve açık birçok yolları vardır!

Kuru lâflar üzerinde kalma!

Kendini örseleme!

En basit en aciz bir kulun söyleyeceği ve anlatacağı:
“Ve le zikrullahu Ekber” in mânâsı budur!..

Tesbihat : (Tesbih. C.) Cenab-ı Hakk'ı (C.C.) sıfatına lâayık ifadelerle yâdetmeler.

Hulus : Hâlislik. Saflık. * Samimiyet. Hâlis dostluk. İçden davranmak. Her hayırlı işi ve ameli Allah rızâsını niyet ederek yapmak.

Hâlet : Suret. Hâl. Keyfiyet.

Âlet : Bir işte veya bir san'atta kullanılan vasıta. Bir makinayı vücuda getiren ve işlemesine yardım eden parçalardan her biri. * Sebeb, vesile, vesâit. * Edevat. Avadanlık.

İntizam : Tertib, düzen, düzgünlük ve nizam üzere olmak.

تَصْنَعُونَ مَا يَعْلَمُ وَاللَّهُ أَكْبَرُ اللَّهُ ذِكْرُ اللَّهِ وَالْمُنْكَرِ الْفَحْشَاءِ عَنْ تَنْهَى الصَّلَاةِ إِنَّ الصَّلَاةَ وَأَقِمِ الْكِتَابِ مِنْ إِلَيْكَ أَوْجِي مَا أَتْلُ
“...vele zikrullahu ekber... : (Resûlüm!) Sana vahyedilen Kitab'ı oku ve namazı kıl. Muhakkak ki, namaz, hayâsızlıktan ve kötülükten alıkoyar. ALLAH'ı anmak elbette (ibâdetlerin) en büyüğüdür. ALLAH yaptıklarınızı bilir.” (Ankebut 29/45)

Mütemadiyen : Devamlı surette.

SEMÂ - SEMÂVÂT – FEZA

SEMÂ : Mekân dahilindeki gök.

SEMÂVAT: Mekânı kaplayan hududsuzluk.

FEZA: Lâ mekâna ait semâ.

Sonu olmayan semâ hakkında düşünceye ve onu tasavvura verilen isimdir.

Rabbi's-semâvât. Rabbi'l-ard

“ Ey semâ suyunu kes!” “ Ey arz suyunu yut!” âyet...

Semâ dahilinde dua, istek yapılabilir.

Dua edilir, semâvât için.

Çok düşün...

Kelimeye sokamadan idrak edebilirsin.

“Vessemâi zâti'l-bürûc.” âyet.

“Vessemâvâti zâti'l- bürûc” değil dikkat et!

Rabbi's- semâvâtdır Rabbi's- semâ değil. Yine dikkat et. Dikkat kesil!..

Rabbi'l-ard, Rabbi's-şems, Rabbi'l-kamer değil.

Rabbi'l-mağrib, Rabbi'l-maşrik değil.

“Rabbi'l-maşrikeyn. Rabbi'l-mağribeyn”dir.

Rabb-i âdem, Rabb-i insan değil. “Rabbi'n-nas”tır.

**Bunlara dikkat et, düşün!
Aradaki büyük farklara tefekkür et!..**

**Dünya cem'i olmaz.
Arz cem'i olmaz.
Âlemin cem'i vardır : Âlemun, âlemin, avâlim.**

**Duyulmayan kelâm ihtizazları Resûlde sese çevrildi.
Sesler kelimelere.
Kelimeler mânâlara.
Mânâlar harflere gizlendi.
Duyulmayan vahiy sese, ses kelimeye, kelime harflere bürünerek yazı oldu.
Harften kelime, kelimedenden mânâ, mânâdan tekrar ihtizaza gidilirse aslına,
“vahy”e varılır.**

**Asıl ile de ledünnî hududa girilir.
Ledünnî mânâ harflere gizlenmiştir.
Sarf ve nahiv bunun anahtarıdır.
Bir harf açıldı mı en az üç harf olur.
Ve bir mânâlı kelime olur. Buna sülâsi denir.
Bir mânâlı kelimenin sülâsisini bilmeden ondan çıkacak kelimelere
varılması güç olur.
Kelimeler bundan istikak eder.
Kelimeler; üstün, esire, ötüre. Sağ ve sol, uzatılır hafif olur.
Mânâda hâl değiştirir. Bu mânâlar da harflerin okunmasını değiştirir.
Bunları tam bilmeden mânâyâ yanaşmak mümkün değildir.
Harfler bir tohum gibidir.
Açıldı mı mânâ kapıları da açılır.
Tohumda gizli olan ne ise ortaya çıkmaya başlar.**

**“ Vav “ edâtı rabıttır.
Kur'ânda mühim bir hakikatin ifadesidir.
Bunu anlamayanlar Kur'ânda “Vav” harfinin çok geçtiğini mesele ederler.
Hâlbuki bu harf ledünnî mânânın kapı aralığı ve anahtarlarından biridir.
Bazı âyetlerde vav yoktur.
Bazı âyetlerde sayılırdır. o bazı âyetlerde de çoktur.
Bazı âyetler vav ile başlar. Bu da başka bir anahtardır.
Bu yazı birçok muhtelif tefsiri yorumlara yol açmıştır.
Uzak ve buzlu cam arkasında sezilen bu hakikat eski hattatlarımız
tarafından şu şekilde levhalandırmıştır.**

**(Büyük ve uzun bir VAV harfi içinde 6 adet küçük ve yan yana VAV)
Bu yazı birçok muhtelif tefsirî yorumlara yol açmıştır.**

Ihlâs sûresinde : 1 tane vav vardır.

Âyete'l-kursî'de : 7 vav vardır.

Kevser'de : 1 tane vav vardır.

Kuleuzu felak'ta : 3 vav vardır.

Fatiha'da : 1 tane vav vardır.

Vav harfinden sonra nûn gelir....

Her harfin bir gidiş yolu olduğu gibi kelimelerde bulunduğu yerin de mânâsı vardır.

Âyetler harf harf yazıldığı zaman bazı ses itibarı ile gizli “İNCANTATION” ler ortaya çıkar ki bunlar daima oluş hâlinde bulunan emirlerdir.

Kur’ânda tecvid ve kıraat bu emirlere hürmetin ses hâlindeki ifadesidir.

Kur’ân-ı Kerîmdeki hurûf-u mutakatta ise bambaşka bir husustur.

“Kulhuvalâhu ahad”, “söyle!”dir, “söyleyiniz!” değil.

“Tek olarak söyle!” demektir.

O kendisi ALLAH ahaddır...

Ahad: Eşi, benzeri, evveli ve sonu olmayan ahaddır.

Bu sûrenin mânâsı, ALLAH'ın olduğunu ilân eder. Ondan ihlâs sûresi denilmiştir. İhlasın hakiki mânâsı “Ahad” da ahad olmak, O’nda erimektir.

Kâinatta ne varsa Ahad’dandır. Ahad’a dönecektir.

ALLAH vâhid değildir, Ahad’dır.

Basit kuru bir misal verelim:

“Felân cesur, kahraman, pehlivan adamı vâhid yenemez!” dedik.

Burda daha çok olursa yenebilir düşünülebilir.

Fakat “ahad yenemez!” dediğimizde hiçbir kuvvet yenemez demektir. Onun için ALLAH Vâhid değildir. Ahaddır.

Fakat bazı âyetlerde “Vâhidü'l-Kahhar”.

Burda esmâların kudret ve gücü ifade edilmiştir.

“Zât-i Ahadiyyet değildir”.

Âyetlerde ALLAH'a şirk koşmayın diye birçok defalar tekrar edilmiştir.

Bu da cem’i olarak “Koşmayınız” buyrulmamıştır.

Müfred olarak “koşmayınız” denildiğine göre teker teker yani gurur ve kibire varmayınız mânâsı gizlidir.

Bu, ahadı unutmayınız!

ALLAH Ahaddır...

Şirk bir nev’î ALLAH'ın Ahad olduğunu bilmeden tasdiktir.

Var olmayan birşeye şirk koşulmaz.

ALLAH'ın var olduğunun âdetâ açık delilidir.

“Lâ nüferriku beyne ahadin min rusulih” Resûlleri de ayırmayınız.

Yani onların bildirdikleri şey “Ahad” dandır.

Hepsi aynıdır. Söyledikleri vahiy bakımından...

Kur'ânda âyetle de bildirilmiştir.

“Lisanin arabiyyin” inmiştir.

Musa'ya, İsa'ya diğer peygamberlere inen âyetler de hangi dil konuşuyorlarsa o dilde inmiştir.

Fakat o kitablarda şu dil ile indirildi diye bir haber yoktur.

Vahiy yani sessiz sözsüz kelâm hangi peygambere vasıl olmuş ise ne ise odur aynıdır.

O peygamberin diline kendiliğinden otomatik olarak çevrilmiştir.

Resûlleri ayırmayın lâfzı bu bakımdandır, (icazen)...

Vahiy ALLAH'cadır.

Nasıldır. Bilinmez.

Ahad en büyük esmâdır.

ALLAH'ın “Hû”, kendisinin ALLAH ve “Ahad” olduğudur.

“Kelâmı ilâhî ALLAH'cadır” dedik.

Bu Musa'da İbranice, İsa'da Süryaniceye kendi dillerinde çevrilmiştir.

Yalnız Resûlü Ekrem'de “lisanin Arabiyyin” buyrulmuştur.

Bu da aslı “Ahad” dır.

Resûlleri tefrik etmeyin âyeti budur.

Vahiyleri söyledikleri muhtelif dilleri tefrik etmeyin.

Hepsi ALLAH'ın kelâmıdır.

Yoksa peygamberler arasında azim farklar var.

مِيرَ الظَّالِ لِلْقَوْمِ بُعْدًا وَقِيلَ الْجُودِيَّ عَلَى وَاسْتَوَتْ الْأُمْرُ وَقُضِيَ الْمَاءَ وَغِيضَ أَقْلِي سَمَاءَ وَيَا مَاءُكَ ابْلَعِي أَرْضُ يَا وَقِيلَ
“Ey semâ suyunu kes” “Ey arz suyunu yut” : “(Nihayet) «Ey yer suyunu yut!
Ve ey gök (suyunu) tut!» denildi. Su çekildi; iş bitirildi; (gemi de) Cûdî
(dağının) üzerine yerleşti. Ve: «O zâlimler topluluğunun canı cehenneme!»
denildi.” (Hûd 11/44)

Sarf : (C.: Süruf) Harcama, masraf, gider. * Fazl. * Hile. * Men' etme. Bir kimseyi yolundan ve işinden ayırıp başka tarafa yöneltme. * Farz. * Gr: Bir lisanı meydana getiren kelimelerin değişmesinden, birbirinden türemesinden bahseden ilim şubesi. Kelime bilgisi. Kelime şekli bilgisi. Morfoloji. Tasrif çeşitlerini, isim ve fiil nev'ilerini öğreten ilim. * Para bozma.

Nahv : (Nahiv) Yol, cihet. Etraf, yön. * Misâl. * Miktar. * Kasd ve azmeylemek. * Gr: Kelimelerin birbirine rabt, izafet ve amel eylemeleriyle ilgili olan kaideleri içine alan ilim. Nahiv ilmi ile Arapça kelimelerin yeri ve usulü bilinir, yani cümle tahlili yapılır.

İştikak : Türemek. Bir kökten ayrılan kelimelerin asılları ve birbirleri ile olan münâsebetleri, meydana gelişleri.

Vessemâi zâtel bürûc : “Burçlara sahip gök yüzüne...” (Bürûc 85/1)

Müfred : (Müfred) Tek, yalnız. Müteaddid olmayıp yalnız birden ibaret olan.
* Basit, mürekkebe olmayan.

İcazen : (İycâz) Edb: Az söyle çok şey anlatmak. Sözü muhtasar söylemek.
Çok mânaya gelen kısa cümlelerin hâli.

مُبِينٍ عَرَبِيٍّ بِلِسَانٍ

“Bilisanin arabiyyin mübîn” : “Apaçık Arapça bir dille.” (Şuarâ 26/195)

Cem’i : Çoğul.

ARŞ

ARŞ: ALLAH'ın zâtının aydınlığıdır.

Bu aydınlık ilâhî güçlerle yaratılmamıştır.

ALLAH'ın aydınlığıdır arş...

ALLAH'ın zâtını örten kendi ışık örtüsüdür.

Bu ışıktan bir nebze ayrıldı ve yok oldu...

Bir ampul sönerse odada ziyâ nasıl karanlıkta kaybolursa öyle yok oldu.

O yokluktan nûr gücü ile sonsuz uzaya uzaklaştırıldı.

Ve onu varlığa döndürdü.

Buna İslâm'da “Nûr-u Muhammedî” ismi verilir.

Kâinatta ne varsa bundan halk edilmiştir. Yaratılmıştır.

ALLAH'ın “VACİD” ismi vardır.

Maddesiz varlıklardan maddeli varlık yaratma gücü mânâsındadır..

Bütün Hakk'ın esmâları, kudret ve güçleri bunun içindedir.

Bunda mevcuddur.

Onun için “Tebarekellezî biyedihî mülk ve hüve alâ külli şey'in kadîr” âyeti nazil olunmuştur.

İşte arş bu güçlerin sudur yeridir.

Arşın altında bizim bildiğimiz su yoktur.

O başka “Su...”

Mekân değil orası...

Su kitabımızın “SU” ismini alması, bu su olmayan suyu gizli kapaklı anlatıyor.

Anlamaya çalış...

27.2.1982 Cumartesi

EL VAHİD : 1 demektir. Birlerin “1”i. Sıfatdır.

AHAD : Eşi olmayan 1, tek demektir, İsm-i Hasdır.

ALLAH AHAD : Tek olan yalnız O...

Kim?

“ALLAH.”

Hakk'ın sıfatlarının benzeri değil de izleri insanda vardır ki onlardan ALLAH'ın sıfatları sezilir ve iman edilir.

“Lâ ilâhe illallah” demekle puta tapanları inkâr etmiyoruz.

Bunların Hak olmadıklarını söylüyoruz.

Güneşe, insana, mahlûka, taşa tapanlar vardır.

Onları ilâh yapar ona tapar.

Böyle yapmakla ALLAH'ı inkâr etmiş değillerdir.

ALLAH'ın yarattığı her hangi bir mahlûku mabudlukta ona ortak tutmuş olurlar.

Bu işi kendi kendilerine yapmış olurlar.

Yoksa buna ne ALLAH'ın emri var ne de peygamberin tebliği...

ALLAH insanların şirk bataklığında kalmalarına razı değildir.

Peygamberler bu şirkin sapıklığını kaldırmak için gönderilmiştir.

Put tapan Hristiyanlar, ALLAH'ın üç olduğuna inanırlar.

Fakat bu kitablarında yoktur.

(iznik kongresinde toplanan papazların verdiği karardır.)

4 muhtelif İncil karşılaştırıldı ve Hristiyan ilmihâli yapıldı.

Bugün İznikte papazların kongre yaptıkları kilise iznik gölünün derinliklerindedir.

Açık havada su altında görülür.

Bunun su altında kalması ilâhî bir hikmeti, kudreti haykırmaktadır.

Bu batmalara tabî hadise jeolojik olay zihniyeti ile bakarsan hiçbir şey anlayamazsın.

Her hadisenin mânevî bir illeti vardır.

Bu söz münakaşa ve izaha gelmez.

Bir makam bir derece meselesidir.

“Bu makama nasıl çıkılır” diye de sorma...

Çıkmak usulü yoktur.

Bu makama çıkartacak insanlar vardır, bu kubbe altında...

Onlardan dost bulmak gerekir...

Ama, şüphe ve samimiyetsizlik içinde bunları, tesadüf değil rüyada bile bulamazsın.

Amma...

Ne kadar zavallı olduğunu birgün anlayacaksın, fakat iş işten geçtikten sonra...

Yazık!..

Tek, görünmez.

Tek zaman ve mekân içinde kesret hâlinde görülür.

Bu da cins cins, bölük bölük, nev'î nev'î görünür, isimler alır.

Hiç bir yaratık tıpatıp aynı cins olduğu hâlde birbirine benzemez.

Bulamazsın.

Fark vardır.

Bu, “TEK” ligi haykırmaktadır.

Cumartesi, 30.1.1982

Şeyh Necmeddini Kübra, Fahreddini Razi'ye :

“Hakk’ı ne ile bilirsin?” dedikte

Fahreddini Razi:

“100 kadar bürhan ile” demiş.

Şeyh :

“bürhan izaley-i şüphe için olur. ALLAH benim kalbime öyle bir nûr vermiştir ki onun yanına katiyen şek ve şüphe uğrayamaz.”

İmamı Razi müteessir olarak şeyhe intisap etmiştir.

Cumartesi, 16.1.1982

Zât : Hürmete lââyık kimse. * Kendi. Öz, asıl. * Ehil. Sâhib. (Zu'nun müennesi)

Vacid : Vücuda getiren. * Varlıklı. Fâtır. Gani ve zengin. * Mevcud olan.

قَدِيرٌ شَيْءٍ كُلِّ عَلَى هُوَ الْمُلْكُ بِيَدِهِ الَّذِي تَبَارَكَ

“Tebarekellezî biyedihil mülkü ve hüve alâ külli şey'in kadîr : Mutlak hükümrânlık elinde olan ALLAH, yüceler yücesidir ve O'nun her şeye gücü yeter.” (Mülk 67/1)

İsm-i has : özel isim.

İllet : Herhangi bir şeyin var olması için lâzım gelen sebeblerin tamamı. Bu sebebler var olunca neticesinin vücuda gelmesi bizzarure ve bilvücub iktiza eder.

Bürhan : Delil, hüccet, isbat vasıtası.

İzaley-i şüphe : Şüpheyi yok etmek.

İntisap : (Nisbet. ten) Bir yere, bir kimseye mensub olmak. Mâiyyetine girmek. Bağlanmak.

İHLAS

“Kul” : Söyle, bağır, anlat, haykır, tesbih et!

“Neyi tesbih edeyim?”

“Hû” : “O” -zamir-

“ALLAHu Ahad”: ALLAH Ahad'dır. ALLAH, kendisinin ismi olduğunu söylüyor.

Niçin lüzum görmüş?

Baba-ana-oğul ta'bir edilen Hristiyanlıktaki 3 teslis (trinife) akidesinin küfür olduğunu ilân etmektedir.

“ALLAHu's- Samed”: ALLAH yoksa hiçbir şey yoktur.

Herşey ALLAH'da hazır ve nazırdır.

Dünyada ne görüyorsan bu tüm kâinatdaki nizam, ALLAH'ın Samed güçlerinin görünüşüdür.

O Ahad, Ahad olduğuna nazaran; ne doğmuştur, ne de doğurmuştur.

Bu ne demektir?

“ Ben gizli bir hazine idim kendimi seyretmek için kâinatı halk ettim “ Hadîs-i kudsînin karşılığı olan âyettir.

Doğmadı ve doğurmadı...

Hristiyan akidesinin - teslis (trinife), küfür olduğunu ilân ettiğinden İHLÂS sûresi denir.

İHLÂS: Doğrudan doğruya Cenabı-ı Hakk'da erimektir. Ahad'da yok olmaktır.

ALLAH:

Ben: Zât-ı Ahadiyyetdir.

Biz: O'nun esmâları güçleri...

Zamir : İsmi yerine geçen kelime.

Teslis : Üçleme. Hristiyanların sonradan uydurdukları ve dinlerinin esasında olmayan bir akidedir ki; bazılarının hâşâ, Cenab-ı Hakk Üçdür, bazıları da Üçü birdir diyerek, Allah'a şerik ve ortak tanımları. Cenab-ı Hakk'ı Üç Unsurdur diye tevehhüm etmeleri. (Ekanim-i selâse de denir.)

Samed : Her şeyin kendine muhtaç olup, kendisi hiç kimseye ve hiç bir şeye muhtaç olmayan. (Allah) *Pek yüksek, dâim. * Refi' ve âli ve içi dolu şey. * Kavmin ulusu.

LÂ İLÂHE İLLÂ ENTE SÜBHANEKE İNNİ KÜNTİ MİNE'Z-ZÂLİMİN

**LÂ İLÂHE İLLÂ ENTE SÜBHANEKE İNNİ KÜNTİ MİNE'Z-ZÂLİMİN.
HASBİNALLAHU VE NİĞME'L-VEKİL NİĞME'L-MEVLÂ VE NİĞME'L-NASİR.**

ALLAH'ın kula verdiği bir yardım ve isteme duasıdır.

Tercümesi: Yâ ilâhî! Beni zâlimlerin hareketlerinden koru.

Zâlim : ALLAH'a karşı geldiğinin farkında olmadan ALLAH tarafından kendisine verilen esmâları, kudret ve güçleri kullanarak; insana, hayvana,

nebata karşı fenalık yapan ve kendi temiz ruhunu arzu heves ve nefsiyle tekmeleyen insan demektir.

Başkalarına karşı bana verdiğin esmâları kullanarak senin esmâlarına verdiğin her türlü maddî ve mânevî nimetlere hakaretden beni koru. Her türlü hakarete, zulme maruz kalırsam senin ne güzel vekil olduğunu bilirim.

Yâ Rabbi! Sana sığınırım. Sana havale ediyorum. Benim avukatım sensin. Esmâlarınla bana verdiğin güzelliği muhafaza edeceğim YÂ RABBÎ! demektir.

LÂ İLÂHE İLLÂ ENTE SÜBHANEKE İNNİ KÜNTİ MİNE'Z-ZÂLİMİN.
HASBİNALLAHU VE NİĞME'L-VEKİL NİĞME'L-MEVLÂ VE NİĞME'L-NASİR :
Senden başka ilâh yoktur.Subhân olan Sen'sin. Ben zalimlerden oldum.
Karşılıksız veren ALLAH vekilimiz, mevlâmız ve yardımcımızdır...

أَنْتَ إِلَّا إِلَهَ لَا أَنْ الظُّلُمَاتِ فِي فَنَادَى عَلَيْهِ تَقْدِرَ لَنْ أَنْ فَظَنِّ مُغَاضِبًا ذَهَبَ إِذِ النُّونَ وَذَا
الظَّالِمِينَ مِنْ كُنْتُ إِنِّي سُبْحَانَكَ

“Ve zen nuni iz zehebe müğadiben fe zanne el len nakdira aleyhi fe nada fiz zulûmati el la ilâhe illa ente sübhaneke inni küntü minez zalimin: Zünnûn'u da (Yunus'u da zikret). O öfkeli bir hâlde geçip gitmişti; bizim kendisini asla sıkıştırmayacağımızı zannetmişti. Nihayet karanlıklar içinde: «Senden başka hiçbir tanrı yoktur. Seni tenzih ederim. Gerçekten ben zâlimlerden oldum!» diye niyaz etti.” (Enbiyâ 21/ 87)

Havale : Gönderme.

VAHİY

Harfsiz kelimesiz sözsüz sessiz, Cebrail ile dile getirilen nasıl olduğunu bilemediğimiz ve ismine “Vahiy” dediğimiz bu ihtizazların hepsi “ALLAH’ça” dır.

Resûl'de Arap lisanı üzere kelimelere âyetlere tahavvül etmiştir. Yani; Resûlü Ekrem'in söylediği Cebrail'den aldığı “ALLAH’ça”nın Arapça'ya tercümesidir.

Musa, dağda : “Yâ Rabbi bana kendini göster!” dedi.

Kendi dilinde ona “ALLAH’ça” hitap geldi.

Bu ses nece idi?...

Hayır. Musa'nın içinde kendi diline tercüme olan “ALLAH’ça” idi.

“Beni göremezsın!”

Bu hitabı yani “ALLAH’ça”yı Musa'dan başka kimse anlayamazdı ve duyamazdı.

İnsan kulağı bir diyapozunu saniyede 14 defa ihtizaz yaptıran müessirin sesini duyar.

Aşağı düştükçe ihtizaz yani frekans hızlanıp küçüldükçe sıfıra kadar gider. Atomlardan böcek ve karıncalara, daha küçük hayvanata kadar ses duyamayız.

Bu, insana bir şey fısıldar.

Anlarsanız, incelir, proton olur diyelim.

O zaman bütün atomların ve protonların durmayan raksı başlar ki buna tesbihat ismi verilir ALLAH dilinde...

Bu, ta “ALLAH’ça”ya kadar yanaşır.

Bu sözleri biraz düşünün, bir şeyler anlayabilirsiniz!..

Kur’ân-ı Kerîmde “lisanen Arabiyyen” buyrulması Resûlü Ekrem’in

“ALLAH’ça”yı Arapça ile söylediği vahiylerin ve Resûl’ün doğru söylediğini Cenab-ı ALLAH “lisanen Arabiyyen” âyeti ile tasdik ediyor.

Söylediği doğrudur, insan lisanı kelimeleri izaha kâfi gelmez ise de bu sözler insana birşey fısıldar.

Onu kavramaya çalışınız...

13,2.1982,Cumartesi

Vahiy : Bir fikrin, bir hakikatın veya emrin Allah (C.C.) tarafından Peygambere bildirilmesi. * Lügatte vahiy: Kelâm, kitap, işaret, irsal, ilham, ifham, emir, teshir, bir şeyi harfiyyen i'lâm, bazı hususi maksadları tebliğ gibi mânalara gelir. * Şeriatta vahiy: Dilediği ahkâmı, esrar ve hakaikı Peygamberan-ı Zîşanına rüya, ilham, kitap, irsal-i melek yollarından biriyle Cenab-ı Hakk'ın bildirip ifham buyurması demektir.

Tahavvül : (Hâl. den) Birinden diğerine geçmek. Tebdil olunmak, değişmek. Dönmek. Bir hâlden başka bir hâle geçmek.

Müessir : Te'sir eden. İz bırakan. Te'sirli. Dokunaklı. * Hükmünü yürüten. * Eserin sahibi.

İhtizaz : Titreşim.

Tesbihat : (Tesbih. C.) Cenab-ı Hakk'ı (C.C.) sıfatına lâyük ifadelerle yâdetmeler.

İzah : Açıklamak. Bir şeyi anlaşılır hâlde söylemek veya yazmak.

Kâfi : Kifayet eden. Vâfi, başka şeye ihtiyaç bırakmayan. Yeten, yetişen, elveren.

SÜLEYMAN - MUSA - İSA PEYGAMBER'LER

Süleyman, Musa, İsa peygamberler Kudüs havalisinde yaşamışlardır. Hiçbiri Kâbeye, kendilerinden binlerce sene evvel Kâbe ibrahim Aley-hisselâm tarafından kurulduğu hâlde o tarafa dönmemişlerdir, gitmemişlerdir, gidememişlerdir...

İbrahim peygamber yüz üstü yere yatarak dua ederlerdi. Vahyi muayyen bir yıldızla bakarak geceleri alırlardı.

Musa, Tur'da geceleri bir alev şeklinde görünen ağaçtan vahyi ses hâlinde alırlardı.

Yani kulağı ile işitir bu sesi başkası duymazdı. Gece diz üstü çökerek alırlardı. (Tâ Hâ sûresi)

İsa, Sina dağında göğe bakarak gece ellerini kaldırarak ayakta vahyi alırlardı.

İbrahim peygamber müstesna Resûle kadar diğer hiçbir peygambere Cebrail görünmemiştir.

Resûlü Ekrem'e gece ve gündüz her yerde vahiy gelirdi.

Cebraili bazen aslı ile, bazen insan şeklinde, bazen de görmeden alırlardı. İnsan seklinde sahabenin en genci ve güzeli olan DIHYE (Radyallahu anh) şeklinde görünürdü ki sahabeler bunu görürlerdi.

Diğer peygamberlerin mu'cizeleri daima dünya yüzünde vâki' olmuştur.

Hepsi vahyi kuvvetli ilham şeklinde alırlardı.

Mu'cizeleri hep ilham ile tebliğ edilir.

Asanın yılan oluşu, Kızıl Denizin asa vurarak açılması,

İsa'nın ölü diriltmesi hastalanın iyi etmesi, haberleri bildirmesi hep böyle vâki' olmuştur.

Hızır Aleyhisselâm yalnız peygamber olarak Musa ile mülâki olmuştur.

(Resûlden sonra, tabiînden sonra ancak Hızır'la bulunanlar, görüşenler hâlen mevcuddur.)

Şeytanın diğer peygamberlere insan şeklinde görüldüğü, konuştuğu rivâyet edilmektedir.

Resûlü Ekrem'e şeytan yanaşamamıştır.

Hatta kaçmıştır.

Resûlü Ekrem ile Hızır Ateyhisselâm mülâki olmamıştır.

Musa'ya ilm-i Ledün öğretmiştir.

Hızır, Resûlullah İlm-i Ledün Sultanı olduğu için ona edeben yanaşamamıştır.

Şeytanın Resûlü Ekrem'e yanaşamaması ve kaçması; şu âyeti düşününüz:

“İnsanlar hep doğru dürüst olsalardı fenalık yapacak bir kavim yaratırdım!”

Resûlullah, rahmetenli'l-âlemîn olduğu için şeytan Resûlü kıskanmıştır. Ve kendisi de yukardaki âyetin yerine geçerek sapıttırdıklarına bir nev'î tövbe etsinler diye rahmet dağıtmaktadır.

15.05.1982

Mu'cize : İnsanların, yapmasında âciz kaldıkları ve ancak Allah tarafından peygamberlere nasib olan hârika. Kerametten yüksek, fevkalâde hâdis. * Mu'cize, Hâlik-ı Kâinat tarafından peygamberlerin hakkaniyetine ait bir tasdiktir. Sahih hadislerle mu'cizeler haber verilmiş ve tesbit edilmiştir.

Vâki' : Olan, düşen, konan. Mevcud ve var olan. * Geçmiş olan, geçen.

İlham : Allah tarafından kalbe gelen mâna.

Mülâki : Buluşmuş, Kavuşmuş.

Tabîi : Hazret-i Muhammed Aleyhissalâtü Vesselâm'ı sağ iken görmüş olan mü'minlerle yani Ashabla görüşmüş ve onlardan ders almış olan sâlih müslümanlar. (Bak: Ashab)

İSLÂMDA HIÇLİK VE YOKLUK MEVHUMU DÎYE BİR ŞEY YOKTUR, HERŞEY VARDIR.

Madde, mabud değildir.

Ancak mabed ve mescid olabilir.

Müslüman maddeye mabud olma değil, mabed olma şerefini vermiştir.

Bu sözden sonra hatırına gelecek birçok fikirler var.

Kafan karışacak:

Herşey kendi koşullarına göre değerlendirilmemelidir.

İnsanların hepsinin iyi olmasını istiyorsun değil mi?

Dünyayı tapınak yapabilir misin?

Huzuru ancak yüreğinde bulabilirsin.

Başkasına karışma.

Bazı kitab adamları bağırıp durur şeriat diye;

Şeriat nedir?

İslâm dininin bir mü'mini dışardan kuşatmasıdır.

Cuma sûresinde el tezkiye diye bir kelime vardır.

Nefsin tezkiyesi. Bütün kötülüklerden arınması, ruhun tezhibi ve faziletle süslenmesi, milletin bir türlü târif edemediği, boşuna binlerce sayfa yazdığı tasavvuftur.

Cesede göre ruh ne ise, şeriatın zâhirine göre bâtını da odur.

Fıkıh'ı-l- bâtın: Bâtın fıkıhı. Bâtın bilgisi demektir.

El ihsan: ALLAH'ı görüyormuşçasına, eğer sen onu görmüyorsan o seni görüyor.

“Ekumu’s- selate li zikri”: Benim zikrim için namaz kıl. Cennet için değil.
“Vele zikrullahu ekber”: “En büyük zikir ALLAH'ın zikridir”. ALLAH bütün yaptıklarımızı biliyor. (Ankebud)
“İnna celesemin zikrî”: Ben beni zikredenle hembezmim.
ALLAH kelimesi mânâ itibarı ile yokdan var edendir.

Cumartesi, 30.1.1982

Mabud : ibâdet edilen Zât.

Mabed : ibâdet edilen yer.

Mescid : secde edilen yer.

Şeriat : Doğru yol. Hak din yolu. * Büyük ve geniş cadde. * Nur, aydınlık, ışık. * Kur'an-ı Kerim ve Hazret-i Peygamber Aleyhissalâtü Vesselâm'ın târif ettiği ve bildirdiği yol. Allah (C.C.) tarafından Peygamber Aleyhisselâm vâsıtasıyla vaz' ve tebliğ olunan hükümleri hâvi İlâhî kanunların hey'et-i mecmuası. Şeriat, aynı zamanda din mânâsına müsta'meldir ki, ahkâm-ı asliye denen itikadiyâtı ve ahkâm-ı fer'îye denen ibâdet, ahlâk ve muâmelât yâni, İslâm Hukukunu ihtivâ etmektedir..

ضَلَالٍ لِّفِي قَبْلُ مِنْ كَانُوا وَإِنْ وَالْحِكْمَةَ الْكِتَابَ وَيُعَلِّمُهُمْ وَيُزَكِّيهِمْ آيَاتِهِ عَلَيْهِمْ يَنْتَلُو مِنْهُمْ رَسُولًا الْأُمِّيِّينَ فِي بَعَثَ الَّذِي هُوَ بَيْنَهُمْ

“...yüzekkîhim...: Çünkü ümmîlere içlerinden, kendilerine âyetlerini okuyan, onları temizleyen, onlara Kitab'ı ve hikmeti öğreten bir peygamber gönderen O'dur. Kuşkusuz onlar önceden apaçık bir sapıklık içindeydiler.”
(Cum'a 62/2)

Tezhib : (Zeheb. den) (C.: Tezhibât) Yıldızlama işi, yıldızlama sanatı. * Süsleme. * Altın sürme. * Dişlere altın dolgu yapma, çürümüş dişleri altınla doldurma.

Hembezm : Aynı mecliste olma.

İSA PEYGAMBER

Bugün elimizde bulunan tarihi dokümanlar,

Rivâyetler,

Tahminler,

Semâvi kitablar,

Düşüncelere göre İsa peygamber Nasıra'da Hz. Meryem'den doğmuştur.

Saçma ve mantıkî rivâyetleri karıştırarak ortaya muhtelif düşünce,

inkar, hurafe, hakikat gibi görünen, hakikat olmayan düşünceler çıkmış ve

bunlar sürüle sürüle şu neticeye varmıştır:

Bugünkü Hristiyanlığın mesih ve İsevî dini ile münasebeti yoktur.

Kuvvetli rivâyetlere göre İsa'ya 30 yaşında iken peygamberlik gelmiş ve üç sene peygamberlik yaptıktan sonra;

1 - İsa öldürülmüştür

2 - Çarmıha gerilmiştir (yahudi teşviki ile Romalılar tarafından)

3 - İsa'nın Meryem'in Pars isminde bir Yahudi ile temas ederek İsa'yı doğurduğu, (hâşâ) piç olduğu yahudilerin söylediklerine göre piçten peygamber olmaz inkârı...

Bu yukarıdaki anlatılanların hepsi yahudi düzmesi ve hepsi yalan ve inkârdan başka birşey değildir.

Kur'ân-ı Kerîmde İsa'nın öldürülmediği asılmadığı ve İsa'ya benzeyen Yahuda isminde birinin çarmıha gerildiği ve İsa, Cenab-ı Hakk'ın onu ref' ettiği kayıtlıdır. Başka tafsîlât yoktur.

Aslında dünyaya bilhassa Avrupa'ya bugünkü hristiyanların, kabul ettiğine göre Tarsus'da doğan Sempol isminde güya havarilerden biri olduğu ileri sürülen zât, Meryem ile beraber Anadolu'ya gelmiş ve Meryem Efes'de ölerək oraya defnedildiğini bir hakikat olarak kabul ederler ve Efes'i Hz. Meryem'in kabiri olarak kabul ederler.

Bu düşünce külliyyen yalandır.

Ne Kur'ân-ı Kerîm'de ve ne de hadîs-i Resûlde ve tarihlerde Hz. Meryem Anadolu'ya ayak basmamıştır.

Güya Sempol Roma'ya gidiyor dönmek istediği zaman Hz. İsa'nın ruhaniyeti beliriyor:

“Nereye gidiyorsun!” sözü üzerine Roma'da kalıyor. Akıbeti ma'lum. İsa'nın ruhaniyetini gördüğü yer bugünkü Roma'da Vatikandır, Güya...

Aslı: Avrupa'ya Nasraniliği sokan Tarsuslu “Smuli” namındaki heykel yapan bir yahudidir.

Bu yahudi ne İsa devrinde yaşamış ve ne de onun yüzünü görmüştür.

Tarsusda heykel yapıp satardı.

Kendisi Yahudi dininin Mitra mezhebine salık idi.

Tarsus o zaman Romalıların elinde olduğundan Roma'ya giderse sanatının geçeceğini ve yahudi Mitra mezhebini İsa'ya izâfetle yürütebileceğini düşündü ve kararını verdi.

Roma'ya gitti. İyi bir karşılamaya nail oldu.

Mitra mezhebi nasranî rengini ve ismini aldı.

Mitranın heykelleri İsa heykeli diye satılmaya başladı.

Bu devirde Romada imparator meşhur Nörondu.

Bu yahudi, Neron'un iltifatına bile mazhar oldu.

Ve dinsiz Neron'u Mitra mezhebine baş eğdirdi.

Fakat Neron hiylesini anladı, gazaba gelerek idamını emretti.

Bu cezâ yerinde bir cezâ idi. Bu da takdir...

Neron'un o devre göre en hayırlı emri yahudinin idamı idi.

Fakat geç kalmıştı...

Bu yahudiye tabi' olanlar çoğalmış bulunduğundan kendisi azîz (sen) telâkki edilmişti.

Mitra'nın İsa'nın vekili seklinde gösterilerek azîzler meyanına girdi.

(Abostolun) imparator Neron'un ölümünden sonra Tarsuslu yahudiye bir vekil ta'yin ettiler.

Bu vekil "papalık" namı ile hâlâ devam ediyor.

İsa'nın doğum günü diye kabul ettikleri bugünkü hristiyanların, yahudi

Mitra'nın doğum tarihidir.

Romaya yutturulmuştur.

Avrupa'ya Hristiyanlık böyle girmiştir.

Bugün İncil diye meydana attıkları:

1 - Markos

2 – Luka

Birer yahudi oldukları İsa ile hiçbir münasebetleri olmadığı aşikârdır.

Biz müslümanlar İsa zamanında Hz. İsa'ya inen İncil'i kabul ederiz. Kur'ân-ı Kerîm'de zikredilen İncil hakiki İncildir.

Yoksa Meta Markus, Luka ve Yohanna'nın İncilleri değil.

Bunların hiçbirini İslâm kabul etmez.

İsevî dini İsa'nın ortadan kalkması ile gurub etmiştir.

Bunu müdafaa için:

"Bernabe İncili yok. Hakiki İncil gizlidir!" diye söylenen rivâyetlerin hepsi propoganda ve yahudi düzmesidir.

Zira ALLAH kelâmı kaybolmaz.

Bunlar böyle takdir edildiği için Resûlü Ekrem son olarak gönderilmiştir.

Bugünkü Hristiyanlık ve ondan çıkan bütün mezheb ve inanışlar ve yahudi dini tamamıyla hurafe saçma, hepsi birden küfürden başka birşey değildir.

Hâşâ : Aslâ. Kat'iyen. Öyle değil. Allah korusun...(mânasına söylenir.)

Ref' etmek : Kaldırma, yüceltme, yukarı kaldırma.

Tafsilât : (Tafsil. C.) Açıklamalar, izahlar.

Havari : Yardımcı. * Hz. İsa'nın (A.S.) yardımcı ve sahabeleri olan 12 zâttan her biri.

Külliyen : Kâmilin, tamamen. Cüz'î olmamak üzere. Büsbütün. Tamamıyla, toptan, kâffesi.

Ruhaniyet : Ruhen olan. Cismen değil.

Ma'lum : Resul-i Ekrem'in (A.S.M.) bir nâmıdır. Onun geleceği, melekler, resuller ve nebiler tarafından mâlum olduğundan ve dünyaya teşriflerinden evvel kendilerinin ta'zim edilmesi ve ona intisab dileklerinden dolayı bu isim verilmiştir. * Bilinen, belli olan.

Akıbet : Takibeden sonuç.

Güya : f. Sanki. Ke-ennehu. Söyle. Tut. Farzet. * Söyleyen.

İzafet : Bir şeyi bir kimseye veya bir şeye nisbet etmek, yakın etmek.

İsnâd etmek. Katmak, katıştırmak. * Bir şey üzerine meylettirmek, havale olmak, bağlanmak. * Mal etmek. * Gr: İki isimden meydana gelen bağlılık tamlaması.

Nail : Muradına eren, nâil olan, ele geçiren. Erişmiş.

Mahzar : Sahib olma, nâil olma. Şereflenme. * Bir şeyin görüldüğü, izhar olunduğu yer. Çıktığı yer.

Ta'yin : Yerini belli etmek. * Vazifeye göndermek, vazifelendirmek. * Ayırmak. * Tayin, erzak.

Gurub : Batma, batış. Batıda görünmez olma. Gözden kaybolmak. * Uzaklaşmak. Irak olmak.

HAZRET-İ İSA VE HAZRET-İ MERYEM

Babasız bir çocuğun doğması, hakîki Müslüman için, şüpheler, inkârlar itirazlar, gayri mümkün görünen düşünce ve mütalâalar bir cümle ile derhâl hâllolur:

“VE HUVE ALÂ KÜLLÜ ŞEY'İN KADÎR” âyet-i kerimesi bu büyük hadiseyi fehme kâfi ve vâfidir...

Diğer cihetten inanmayanlarla, mu'terizler için bu hadiseye karşı bir hücum cephesi vardır...

Kur'ân-ı Kerîmin bu haberi “Resûlullah” ın Hatemü'n- Nebî olduğunu ısbata en büyük ve çok derin ince mânâlı bir delildir...

Zira hakiki İncil'de Hazreti İsa'nın babasız olduğu bildirilmiştir.

İncil-i şerîfi tahrif eden hristiyan âlemi bu hadiseyi “ Baba, Ana, Oğul” hikâyesi hâlinde mütalâa ederek küfre dalmışlardır.

Hakıyki ruhban ve keşişler İslâm akıydesine inanırlar...

Zira hakıyki İncil ile amel ederlerdi...

İslâm dini intişare başladığı tarihten itibaren bir çok menfaatlar İncil'i tahrife sebep olmuştur... “ Kur'ân'ı yalanlamak maksadıyla”

Zira hakıyki İncil'e uysalardı Hristiyanların İslâm dinine girmek hem bir emir hem de bir tekâmül merhalesi olacaktı...

Nastura, Buhayra, Habeş imparatoru As'ama, o zaman İncil ile mevhiddiler...

Nasture, Resûl'ün dünyaya teşriflerinden evvel talebesi Buhayra'ya söylemiş : “Yaşasam da Resûl'ün dinine girsem!”...

Buhayra Resûl'ün çocukluğuna yetişmiş ve Mühr-ü Nübüvvet'i Öpmüştür...

Hazreti As'ama ki Resûl'ü görmeden iman eden Ashab-ı kiram'dan;

Tabiîndir...

“Bizim kitabımız Resûlullah'ın kitabından ne geridir, ne ileridir. Biz de aynı akıyde içindeyiz” söylemiştir...

Kendisine gelen Kureyiş elçilerinden müşrik Ömer übn-ül as As'ama'nın huzurunda İslâm olmuştur.

Diğer elçi Amiyre'e ise As'ama beddua etmiştir...

As'ama: “Ben seni beşeriyetten tard ediyorum” demiştir, bir keramet göstermiştir..

Amiyre, insanlara yanaşmadan korkup dağlarda başı boş yalnız gezmeğe başlamış ve kaybolup gitmiştir..

Hazreti As'ama'nın ölümünde Resûl'ü Ekrem Medine'den namazını kılmıştır..

Bu hadiseleri, tarihleri bilen ruhban ve keşişler inanmışlardır.

Diğerleri küfür içinde kalmışlardır...

Asıl mes'ele, madde ile uğraşıp duran diğer zümreye bunu kabul ettirmek mes'elesi gelir...

İnkâr edene bizim beyhûde sözümüz yoktur...

Muayyen ruhî tekâmül ile bu iş izah edilebilir...

Ruhanî âlem kanunları lâyetegayyedir...

Bu ulvî hakikatleri, içki masaları, maddenin mülevves muhitleri, haram içinde yüzen, ALLAH ve Resûl'ün ne demek olduğunu bilemeyen, münevver diye geçinen materyalist kafalara anlatmak niyetinde değiliz...

Bunlar gül kokan bir cesed, semâlar kadar temiz bir ruh, büyük nehirler gibi coşkun iç âlemleri olanlar içindir...

Leş böceğinin, pislik sineğinin gül veya bal üstünde işi ne!..

Zâten onlara konmazlar, sevmezler...

Arının leş üzerine konduğunu gördünüz mü? işittiniz mi?

Onların işi hep çiçeklerdedir...

Leş yiyen böcek vücudundan yine pislik çıkarır...

Çiçek yiyen arı vücudundan bal çıkarır...

Arada deryalar kadar fark gökler kadar azamet ve heybet gizlidir...

Rızıkların hepsi Esmâ ile doludur.

Bu rızıklar vücutta HAYY esmâsının bulunduğu müddetçe kuvvet, Kaadir esmâlarının zikrini aklın haberi olmadan yapmağa devam ederler...

Rızıklarda muayyen miktarda esmâ mevcuttur.

Geri kalan görünür kısımlar vücuddan dışarı atılırlar...
Bu atılan kısımların bir kısmı kana geçtikten sonra kıymetsiz kısımlar dışarı çıkar... Pislik gibi... Kandan idrar süzülür.
En azîz niğmet olan suyun kanı yıkadıktan sonra kandaki fena ve muzır maddeleri dışarı atan rızık olduğu anlaşılır...
Kan guslediyor demektir..
Gusul suyu pistir.
Ondan dolayı idrar hakkındaki Hadîs-i Resûl çok acıdır...
Ve çok müdhiştir...
Tıbbî bakımdan idrar pislikten kıyas kabul etmeyecek kadar temizdir. Fakat kandan geldiğinden idrar hakkında lâf çoktur...
Kan dahilindeki bütün dert idrarda belli olur.
İdrar tahlilleri akıl durduracak kadar tıpta çok büyük hastalık hakikatlerini ortaya koyar...
Vücudda, insanın hissedemeyeceği kadar gayri tabîî bir hastalık başlarsa derhâl idrarda bu izhar olunur...
Tabîî idrardan bu gün tıpta bulunan ve miktarları daima sabit olan elliden fazla madde itrah olunur...
Mezarda sualin idrardan sorulacağı sözleri kokudan değil, idrarın pis oluşundan da değil...
İdrar zâten pis değildir.
Tıpta muazzam addedilmektedir.
Başka bir hikmetin onda mündemic olduğundandır.
Bu hikmet içindir ki idrar abdesti bozar.
Bazı büyük ve herkesin fehmedemeyeceği hikmetler mevcuddur ki, görünüşteki her hangi nahoş bir vasfı ile ondan kaçırız...
Bu nahoş vasfı hem tıbbî hem aklîdir.
Bu yine bize kâfidir...
Zira hikmetin esasına ve hürmet vazifemize bir hâlel gelmemiştir...
Bütün Emr-i ilâhî ile haram olan şeylere itirazlar, aklın hürmetten uzaklaşması neticesi küfre düşmeden ileri gelir...
Riba, Faiz, Zina, Kan, Domuz eti, ölü eti, içki bunlar kat'iyetle haramdır...
Belki görünüşte, haramiyetlerine itirazlar ve bazı düşünceler ileri sürenler bulunur. Ve variddir de..
Bunun hiç bir türlü cevazı yoktur...
Emr-i ilâhî ile nehyedilmiş şeylerin üzerinde düşünce ve mütalâa olamaz.
Yürütmek küfre gider, İslâm'a yakışmaz..
Bu bir hürmet ve inkıyad mes'elesidir.
İnkıyadda ve hürmette hiç bir zarar olmadığına göre... Aksi doğrudur demektir...

Bunların büyük hikmetleri fehmedilirse, itiraz değil insan nefes bile alamaz...

Doktor olmayan doktorun tavsiyelerine tamamen riâyet ederse şifâ izn-i

ilâhî ile muhakkaktır..

Yok bundan ben birşey anlamıyorum. Böylelikle nasıl iyi olur diye o tavsiyeleri aklına sokamaz, yapmazsa şifâ bulamaz.

Anlamadım diye bir hakikat inkâr olamaz...

Zâten haramların oluşu, uzun ve meçhul yolların kapatılarak hakikat yoluna insanları yürütmek için bir ikazdır.

Yapan yapar, dinleyen, itaat eden felah bulur...

Çocuk bir çok şeyler arzu eder onları hoş görür.

Yahud zevk duyar.

Baba onu ikaz eder meneder.

Çünkü neticeyi babanın tecrübe ve akli bildiğinden fenalığı da bilmiştir...

Çocuk ise farkında değildir...

Onun için haramiyet insanın arzu ettikleri şeylerdendir.

Nefret ettiği şeylerden değil.

İnsanlardaki aklın bu mîntıkada çocuk oluşu haramiyeti ortaya koydurmuştur...

Bunu hududlamak için azab haber veriliyor...

Kumar, içki, kadın, fazla yemek, hangisi lezzet vermez hepsi...

Bunlardan nefret edilemez.

Sonunu akıl idrak edemez...

Eder demeyiniz!..

Etse idi, en akıllı insanlar bile bunları yapıyor!..

O hâlde akıl erdiremiyor demektir.

Ateş yakıyor...

Deli bile ateşe elini sokmaz...

Nefret hissi vardır.

Akıl nerede kaldı.

Cevap veriniz...

Veremezsiniz!..

Gül dikenlidir. Bilmiyor musun?

Çiçek kokuludur, mest edicidir..

Arı onu bal yapıyor... Bilmiyormusun, bal tadarak büyük bir lezzet ve zevk duyarak yiyiyorsun...

Fakat sonu ne oluyor?..

Onu da tatsana!..

İşte sözlerimizin derin mânası bu son cümlede gizli...

Artık sana düşünmek, bize susmak gerek!..

Selâmlar..

12/10/1955

Vâfi : (Vefâ. dan) Tam, elverişli, kâfi, yeter. * Sözünün eri. * Va'dini mutlak yerine getiren Cenab-ı Hak.

Mu'teriz : İtiraz eden. Kabul etmeyen. Bir şeyi beğenmeyip bozulmasını isteyen, aksini iddia eden.

Tahrif : (Harf. den) Harflerin yerini değiştirmek. Bozmak. Kalem karıştırmak. * Kendi menfaati veya başkasının zararı için bir ibârenin mânasını değiştirmek. * Başka tarafa meylettirmek.

Ruhban : Korkmak, çekinmek, yılmak. * Rahib, Hristiyan din adamı.

Akide : İnanılan ve itikad edilen esas. İmân. * Bir nev'î şeker adı.

İntişar : Dağılmak. Yayılmak. Üremek. * Tıb: Yorgunluktan damar şişip kabarmak. Umumîleşmek.

Mevhid : Birlik olan.

Zümre : Bölük, cemaat, grup, takım, sınıf. Cins.

Muayyen : Görülmüş olan, kat'i olarak belli olan, belli, ölçülü, tayin ve tesbit olunmuş, karalaştırılmış.

Lâyetegayyer : Değişmez, bozulmaz.

Mülevves : Kirli. Pis. Bulaşık. Bulaştırılmış.

Tezahür : Meydana çıkma, belirme, görünme.

Muzır : (Muzır) Zıyan veren, zararlı, zarara sokan.

İtrah olunmak : (Tarh. dan) Çıkarma, tarhetme, dışarı atma.

Mündemic : İndimac eden, dürülüp sarılan, içine sokulmuş olan. İçine alınmış olan.

Nahoş : Hoş olmayan.

İnkıyad : Boyun eğme. Mutî' olma. Teslim olma. İtaat etme. İmtisal.

Riâyet : İyi karşılamak, ağırlamak, hürmet etmek. * Uymak, tâbi olmak. * Otlamak veya otlatmak. * Hifzetmek, korumak.

LÛT KAVMİ

Tetanozdan ölen taş kesilir. Adaleleri sertleşir.

Kuduzla yakalanan İnsan, köpek sudan korkar.

Dut pekmezi kaynarken içine fındık, ceviz bătırlırsa, fındık ipini kaplar donar küme olur.

Yıldırıma, cereyana kim yaklaşırsa kömür olur ölür.
Lût'un karısı arkasına baktı taş kesildi.
Pompei ateş püskürdü insanları kapladı.
Dış gebelikte bebek zar içinde taş kesilir.
Donan herşey de taş kesilir.
Akik taşında karınca vardır.
Taş kesilmeden olur.
Jeolojide fosil dediğimiz...
"Cehennemde insan ne yaşar ne ölür" haber.
Su buharı çok soğursa kar olur fakat hendesi şekillere döner.

Tuzlu suda yaşayan hayvanın terkinde tuz yoktur.
Lût denizi tuz oldu.
"Ey arz suyunu yut!....."
Tuzsuz insan yaşayamaz.
Tuz denizden alınır.
Kaya tuzu billûrlaşmış tuzdur.
Tuz birçok şeyin bozulmasına mâni'dir.
Bazı cesedler toprakta bozulmaz, erimez niçin?
Bazıları fennen, bazıları manen açıklanır ve insanı doyurur.
Tuzlu su dondu mu tatlı olur.
Kâinattaki herşeyi anlamak daha sonra bu malzeme ile mânevîyatı anlamak...
Kur'ânda; herşey insana müsahhar kılındı.
"Hilkati anlamak için arzı dolaşınız" buyrulur.
Er Rahman sûresinde tekrar edilir.
"Bunu da mı yalan zannediyorsunuz" Ne demek istiyor?..

Hakiki ilimle mücehhez bir mürşid bul gafil olma.
O zaman başlarsın sonun sonunu da görürsün.
Bundan dolayı Kur'ânda;
"Bu kitab gayba inananların kitabıdır" buyrulur.
Aslında gayb yoktur. Bir çınarda tohum, bir tohumda çınar gizlidir.
Hüve'l-Bâtın ve'z-Zâhir. Hüve'z-Zâhir ve'l-Bâtın.
Çınar çıktı mı tohum yoktur.
Bu söylediklerim ALLAH için doğrudur. Ondan daha aşağı bir tevazu' içinde söylüyorum.
Ben sonum.

"Kadrini seng-i musallada bilip ey Bâki
Durup el bağlayalar yaran saf saf."

Allahümme! Ente'l-Mennan Bediü's-semâvâti ve'l-ard.
Yâ Hayy! Yâ Kayyum! Yâ ALLAHu! Celle Celâlehû.
Elhamdülillah.

Kitaplarla çok meşgul olmayın.
Herşeyi bildiğin ile karıştırma.
Onları bir müddet için içinden at.
Onların sende hakiki yerine hakikisini doldurmaya çalış.
Halvet boş olarak girilen boşluktur.
Orada insan dolar.
Bunu da unutma!..
“İnsanı halvete sokamayan kâmil değildir!” diye büyüklerin kelâmı vardır.

İki melek geldi; Lût, iki kızı ve karısını aldı. Şehirden çıkardılar.
Lût'a: “Katiyen arkaya bakmayın!..” (Sebebi nedir bakmayının?..)
Yalnız Lût'un karısı baktı ve taş kesildi...

Niçin baktı, niçin taş kesildi?

Sebeb ve hikmeti nedir?

Bu olaydaki ALLAH'ın bildirmek istediği murad nedir?

Meleklerden birisi Lût kavmini küçük bir işaretle büyük bir tarraka, gürültü, alev ile şehri batırdı ve bu batan şehir yerinde Lût Denizi teşekkül etti.

Lût Denizinin suyu çok tuzludur, insan batmaz, içinde canlı hayvan yoktur.

İsraillilere bu mıntıka Tevrata göre arz-ı mev'ud, vaad edilmiş arazi veyahut Arz-ı Kenan ismi verilir.

Yahudiler bugün o mıntıkada toplanmışlardır.

Semâvî kitapların, Resûlullah'ın Kur'âna dayanarak söylediği haberler, bugün tecellî etmiştir.

Düşünmek gerek, niçin yahudilere burası vaad edilmiştir ve burada toplanmışlar...

Lût kavmi battıktan sonra buraya hücum eden tatlı su bendlerinin suları niçin tuzlu olmuştur?

Tuz büyük bir nimettir.

Her canlıya lâzımdır.

Aynı zamanda kokmaya, çürümeye engeldir.

Bu gölün birden tuzlu olması ALLAH'ın bizzât verdiği âfetlerin altında “ALLAH'ın mağfireti gazabını yener. ALLAH zâlim değildir, merhametlidir.” âyetlerini düşünmek gerek.

İnsan tarihi karıştırır saçma gibi görünen hadiselerin altındaki gizleneni anlamaya çalışırsa saçma birşeyin olmadığı hakikatine varabilir.

Hatta mitolojilerin altında abartılmış veya küçültülmüş hakikatlerin olduğunu anlamak güçtür.

Bunlar şekil değiştirerek hakikatleri gizleyen hurafe kisvesi altındaki hakikatlerdir.

Platon'un Atlantis hakkında kesinlikle söylediği sözleri anlamak gerek. Sahneyi biz de küçülterek hatırlatalım...

Platon, Atlantis denilen oldukça büyük bir kıtanın varlığından bahseder.

Bu kıta üzerinde güçlü, gösterişli bir krallık hükümlan sürmektedir.

Medeniyet çok ilerlemiştir.

Ancak ne olduysa olmuştur.
Herşey bir gecede bir anda olmuştur.
Atlantis, okyanus sularının derinliklerine gömülmüş kaybolmuştur.
Plâton'un dediği bir gecede ve bir anda...
Yine Plâton'un düşüncelerine göre; bir gece gökyüzünde büyük bir gürültü olur. Dev bir meteor taşı alevler saçarak kıtanın üstüne düşer. Dağlar parçalanır, kayalar erir ve kraterler hâlinde lâvlar püskürerek Atlantis'in parçalanıp batmasına sebep olur.

23.01.1982

Mâni' : Men'eden. Geri bırakan. Esirgeyen. Engel. Özür.

Hüvel bâtın vez zâhir : O Bâtın ve Zâhirdir.

Hüvez zâhir vel bâtın : O Zâhir ve Bâtındır.

Seng-i musalla : Ölülerin cenaze namazının kılındığı Musalla Taşı.

Allahümme entel mennan bediüs semâvâti vel ard. Yâ Hayy.Yâ Kayyum.

Yâ ALLAHu Celle Celâlehû. Elhamdülillah : ALLAHım! Sen Mennansın, semâları ve yeri eşsiz örneksiz yaratansın! Dâim diriliyle kâim olan! Celâli yüce olan ALLAH! Hamd ALLAH içindir.

Tarraka : Gümbürtü.

Teşekkül : Şekillenme. şekil alma. * Meydana gelme.

Arz-ı mev'ud : Söz verilmiş. Vaadedilmiş. Vâdeli arz, yer.

HALVET PENCERESİNDEN

Halvette insan ezel ve ebed arasında kendinde gizli esmâ süslerini seyreder.

Ya görür ya görmez...

Ezel: Başlangıcı olmayan başlangıç...

Ebed : Sonu olmayan son...

Bu kelimeler halkeden Hakk Tealâ hakkında kullanılır...

İnsan idrakinin son hududlarıdır...

Bu idrak hududu içinde ne varsa görünür görünmez zevceyndir.

Yani çifttir.

Bunu müsbet ve menfi kelimeleriyle ifade ederiz.

Dişi, erkek de diyebilirsiniz...

Bu iki zıt diyebileceğimiz kutuplar:

“OI!” “KÜN!” emrine tabi'dirler. Yanaştılar mı o ne ise hemen olur. Veya yavaş yavaş olurlar.

“Olma!” emrine tabi’ olarak da yekdiğerinden yavaş yavaş birden ayrılırlar. idrakimize göre kaybolurlar. Aslına dönerler...

“Ol!” ve “olma!” emri her an câridir. Kâinat bu iki emrin tezahürüdür.

“Efe ayînâ bil halkil evvel bel hum fi lebsim min halkin cedîd”

Kelâmı budur.

Kün feyekün: Herşey aslına dönecektir...

Burada asıl nedir, idrak ve akıl dışı bu söz...

“ALLAH” bu ezel ve ebed kelimeleri içinde idrak edilir...

inanmamak veya inanamamak aklın ve idrakin hududları..

Zorlama!.. Edeb dışıdır... Sakın, kendini ıslâh etmeye ulaş!..

Ezel: Bilinmeyen kudret...

Ebed: Bilinmeyen güçler...

Tabiat: Dediler şimdi doğa diyorlar.

Tabiat: Var olan herşeyin işlemesi, nizamı..

Doğa bir şeyden doğma mânâsınadır.

Yokdan vücut bulduğunu haykırıyor bu kelime..

Hâlbuki bu sözcük içinde bilmeden tasdik gizli...

Bu kelimelere kızmayın, hiddetlenmeyin...

Bu kelimeler ezelle ve ebed arasında var olan şeylerin idrak hudududur. Yani tabiat, doğa...

Hakk Tealâ insanları haberi olmadan ebede davet ediyor.

Bunlarla akıl ve idrak hududu bildirilmiştir.

Herşey sudan halkedildi. Bunu kabul edin.

Akıl ve idrak hududuna dönün bu hudud içinde tefekkür edin düşünün... Bütün dahi kafalar, filozoflar düşünce ve akıllarını seferber etmişler.

Bir çok nazariyeler kurmuşlar...

“Bunlar da hududa tecâvüz etmeyin, buralarda durun!” demişlerdir...

Monat nazariyesi.

Kant Laplace nazariyesi.

Aranyuz nazariyesi.

Kuvanta nazariyesi,

İzafiyet nazariyesi.

Daha binlerce nazariyeler...

Düşünce ve aklınızı görünen ve idrak ettiğiniz şeylerde durdurun.

Bu malzeme ile kendinizde gizli ilâhî süs ve kuvvetlerle görünmeyen, bilinmeyen şeylere yönelebilirsiniz...

Bu sözleri din!

Sen bana yetişemezsin!

Ben de sana yetişemem.

Bu makam ve bilgi meselesi değildir.

Tekebbür hiç değildir.

Zira daima dönen yuvarlak bir dünya yüzündeyiz.
Kimin kime yetişeceğini bu yuvarlaklık içinde düşünmek lâzımdır...

Topraktan yaratıldık diyorlar.
Toprağa yalınayak ile bas.
Alnın toprağa değsin.
Yalnız ayaklarına iyi bak.
Temiz tut! Nasırlanmasın.
Abdestde ayaklarını aşık kemiklerine kadar yıkarsın.
Meshedeceğin zaman ayağının altına meshetmek yok, yasak edilmiştir. Niçin?
Bunu sorma! Öğrenirsen toprak ayağını yakar.

Hakiki anaların ayağının altını cehennem ateşi ne ise yakmaz.
“Böyle anaların cennet ayağının altındadır!” buyrulmuştur.
Bunları ben söylemiyorum.
Resûlü Ekrem söylüyor.
“Erkeklerin ayağının altını cehennem ateşi yakmıyacak!” diye bir haber yok... Bir düşünce yok!..
Yalnız: “Çabuk geç yâ mü'min ateşimi söndürüyorsun!” söylüyor.
Kim?
(Dabbe...Dabbeden ayakla geçilir. Uçarak değil...)

Ezel ve ebed arasında hiç birşey yoktu.
Yokluk bile yoktu.
ALLAH, “OL!” emriyle kime, neye hitap ediyor?..
Buna cevap var ama büyük tehlikedir burası.
Tımarhane ile cehennem arasındır bu sualin cevabı...
Sorma, düşünme, hemen secdeye kapan?..
Hatta bu secde farzdır.
Ne secdesidir bu bilirmisin?...
Bağışlayın bilemem!
Bilsem de söyleyemem.
Aklımdan bile geçiremem.
ALLAH'a sığınırım o kadar!..

Toplandılar gece yarısı,
O yıldız görüldüğü zaman,
Ben de onlardan duydum.
Rica ettiler:
“Gösterme kendini artık!..”

Halvet : Yalnızlık. Tek başına kalmak. Tenhaya çekilme. * Gizlilik.

Ezel : İbtidası ve başlangıcı olmayan, her zaman var olan.

Ebed : Ebedîlik. Zevalsizlik. Sonu olmamak.

Zevceyn : Karı ile koca. Kadın ile erkek çift. Zıttı da olan.

Tabi' : Birinin arkası sıra giden, ona uyan. Boyun eğen. İtaat eden.

Cari : Akan, akıcı. * Geçmekte olan. * İnsanlar arasında mer'i ve muteber ve mütedavil olan.

أَفَعَيْنَا بِالْخَلْقِ الْأَوَّلِ بَلْ هُمْ فِي لَبْسٍ مِّنْ خَلْقٍ جَدِيدٍ

“Efe ayînâ bil halkil evvel bel hum fi lebsim min halkin cedîd : İlk yaratmada âcizlik mi gösterdik? Hayır, onlar yeni bir yaratma hususunda şüphe içindedirler.” (Kaf 50/15)

Dahi : Eşine ender rastlanır, hârikulâde zekâ, fatanet ve hikmet sâhibi.

Tekebbür : Kibirilenmek. Kendini büyük saymak. Nefsini büyük görmek. (Bak: Taabbüd, Tevazu')

EZAN

EZAN : Sünneti müekkededir.

Tercümesi: En büyük olan ALLAH'dır. şehâdet ederim ki; Muhammed ALLAH'ın elçisidir. Namaza gelin, gelin. Kendinizi kurtarın. En büyük olan ALLAH'dır. ALLAH'dan başka yönelecek yoktur.

Burada Resûlullah'ın ALLAH elçisi olduğuna şehâdet ediyorsun.

Yani şâhidim diyorsun. (Kime karşı?)

Namaza gelin, gelin: Kendinizi kurtarın.

Namazda ne var ki insan kendini kurtaracak ve neden kurtaracak?

Yukarıda söylediğim sözleri kuru bilgi ile ve kuru kafa ile kendi kendine münakaşa etme.

Bu iş sabırla anlaşılır.

Buradaki sabır da senin lügat kitabından öğrendiğin sabır değildir.

Sabrın yüzü Hakk'a çevrili ise, (burada Hakk ne demektir bunu anla.) Bırak seni Cebrail bile görmesin.

Unutmaktan korkma, unutmaktan Hakk'a sığın.

Bizim de nazımız geçeceği bir makam vardır.

Fakat biz bunu kullanmayız.

Kuyruğa girerek niyazda kalırız.

Niyazı da dua ile hırpalamayız...

Sünneti müekkededir dedik.

Sünnet, Resûlullah'ın sevdiği ve daima yaptığı işlerdir.

1 - Hakk'ın emirlerinin yerine getirilmesindeki ibâdetlerdeki sünnetler.

2 - Resûlullah'ın bizzât kendilerine ait olan tavrı hareketlerdir.

1. ci ibâdetlerdeki sünnetlerde terkedilmeyenler vardır.

2. ara sıra terkedilenler vardır.

Müekkede sünnet Resûlü Ekrem'in üzerinde daima durup devam ettiği sünnetlerdir.

Ara sıra terk ettiği sünnetler de gayri müekkede sünnetlerdir.

Yani üzerinde ısrarla durmadığı sünnetlerdir.

Ezan; daima üzerinde durduğu ve vahy-i ilâhî ile aldığı Kur'ânda olmayan sünnetlerdir.

Meselâ: Sabah namazının 2 sünneti, Öğlenin 4,2 sünneti, akşamın 2 sünneti, yatsının son iki sünneti...

Sünneti gayri müekkedelerin sebebi de mevcuttur.

Namazdaki sünnetler Resûlü Ekrem tarafından vâsf edilmiştir.

Hatta mi'racta emrolunan 3 rekât akşam, 2 rekât sabah namazıdır.

Medine'ye teşriflerinden sonra “ara namazları da edâ ediniz” âyeti üzerine namaz beş vakite çıkarılmıştır.

Sünnetten de Resûlü Ekrem, sırî ve ledünnî “Hakikat-i M” den ümmeti istifade etsin diye koymuştur.

Vaktin farz oluşu ve kısa oluşu meselesi dünyanın her yerinde her saat her dakika vakit olduğu için bunların da ümmeti tarafından kaybolmaması için sünnetler konmuştur.

İkindi namazının 4 rekât ilk sünneti, Yassının 4 rekât ilk sünneti gayri müekkededir.

Resûlü Ekrem bunları ara sıra terk ederlerdi.

Ümmeti de bazı vaziyetlerde terk ederler.

Sebebi birçok münakaşa ve akıl doyurmayan izahlarla kitaplarda mevcuttur.

Asıl sebep:

Medine'de hicretin 4.cü senesinde 5 vakit namazı bildirdiği ve sünnetleri de ilâve ettiği zamanlarda birgün ikindi namazının sünnetini kılarken ikinci rekât arasında Resûlü Ekrem'e vahiy geldi. Bu da bir sebebe matuftur. “söylenmez sınıfındandır”. Ve namazı bozmak mecburiyetinde kalmışlardır. Sünnet namazlar bozulduğu zaman vakit yavaşlığı için tekrarı ve kazası yoktur.

Onun için ara sıra bu sünnet ikindi ve yatsı sünnetleri terk edilmektedir.

Resûlü Ekrem her türlü hata ve gafletten masum olduğu için böyle bir hata yapmasını düşünmek edeb dışı bir iştir.

Bir sebebe mebni bir hadise zuhur etmiştir.

Bunların sebeplerini anlamak her insanın kârı değildir.

Hatta Medine'de bir sabah namazında Resûlullah uyuya kalmış.

Hz. Bilâl, Resûl'ün kapısında ezanı okumuş.

Hücrenin kapısı açılmadığından Bilâl kapıya yumrukla vurarak:

“Esselâtü hayrûn minen nevm!”

Resûlullah efendimiz uyanmış:

“Yâ Bilâl bu çok güzel buna devam et” buyurmuşlardır.

Bu da Resûlullah'ın gafleti değildir hâşâ.

Ümmetine sabah namazının ind-i ilâhîdeki kıymetini anlatmak için kendi mübârek şahsiyetlerini vesile buyurmuşlardır.

“Namaz uykudan hayırlıdır” ne demek?

Namaz ALLAH'a yanaşmanın merdivenidir.

“Beni anın ben de sizi anarım” âyeti kerimesine göre burada Cenab-ı ALLAH'ın, beni anınız ki ben de sizi anayım şartı ve sırrı mânâsı gizlidir.

Sabah namazında uykuya dalmak gafletin en büyüğüdür.

İnsanı, ince mânâları karıştırırsak küfre kadar götürür.

Aman leş gibi uyumayın demektir bu...

ALLAH yolunda olmak kolay iş değildir aham...

Horoz, kuzular, koyunlar, inekler, kuşlar, ağaçlar, nebatlar, çimenler bunu haykırıyorlar.

Sen bunlardan efdalsın!..

Aman kardaşım sabah namazını kaçırma!..

Cenab-ı Hakk insanların gaflette olduğunu ve bunun onlara lâzım olduğunu bildiği için sabah namazını vaktinde kılamazsan sünneti ile öğleye kadar kaza olmayarak kılma ruhsata verilmiştir.

Bu, vaktinde kıl emrinin kullara ALLAH'ın büyük bir rahmetidir.

Öğleye kadar kılarım diye bu hususi rahmeti esirgeme.

ALLAH bankasında senin hesabına biriksin.

Yarın huzuru ilâhîde çekini alırsın.

Âyet mi istiyorsun benden serseri. Na...

“Vücuhun yövme izin nazıratın ila rabbîha nazıra.”

Sabah namazını vaktinde erken edâ edenlerin alnında (halının yaptığı iz değil aham) “Min eseris sücud.”

Onların alınlarında secdeden bir iz vardır.

Onu ancak görebilenler görür.

İşte âyetteki onların alınlarındaki parlaklık aha bu izdir.

O da sabah namazında elde edilir.

14.01.1982 Perşembe

Mebni : Yapılmış. Kurulmuş. * Bir şeye dayanan. Nazar ve itibâr ve isnad olunarak. * ... den dolayı... e binâen.

Esselâtü hayrûn minen nevm : Namaz uykudan hayırlıdır.

فَاذْكُرُونِي أَذْكُرْكُمْ وَاشْكُرُوا لِي وَلَا تَكْفُرُونِ

“Fezküruni ezkürküm veşkürü li ve la tekfürun : Öyle ise siz beni (ibâdetle) anın ki ben de sizi anayım. Bana şükredin; sakın bana nankörlük etmeyin!” (Bakara 2/152)

Efdal : (Fazl. C.) Ziyadeler, fazlalar, çoklar. * İhsanlar, ikramlar, iyilikler, meziyetler, hünerler.

وَجُوهٌ يَوْمَئِذٍ نَّاضِرَةٌ إِلَىٰ رَبِّهَا نَاطِرَةٌ

“Vucuhun yevmeizin nadiretun. İla rabbiha naziretun. Yüzler vardır ki, o gün ısı ısı parıldayacaktır. Rablerine bakacaklardır (O'nu göreceklerdir).” (Kıyamet 75/22-23)

سَيِّمَاهُمْ بَتَّغُونَ فَضْلًا مِّنَ اللَّهِ وَرِضْوَانًا لِّمَن رَّسُولُ اللَّهِ وَالَّذِينَ مَعَهُ أَشِدَّاءُ عَلَى الْكُفَّارِ رُحَمَاءَ بَيْنَهُمْ تَرَاهُمْ رُكَّعًا سُجَّدًا يَ فِي..... فِي وَجُوهِهِمْ مِّنْ أَثَرِ السُّجُودِ

“Muhammedür rasulüllah vellezine meahu eşiddaü alel küffari ruhamau beynehüm terahüm rukkean süccedey yebteğune fadlem minellahi ve ridvana simahüm fi vücuhihim min eseris sücud... : Muhammed ALLAH'ın elçisidir. Beraberinde bulunanlar da kâfirlere karşı çetin, kendi aralarında merhametlidirler. Onları rükûya varırken, secde ederken görürsün. ALLAH'tan lütuf ve rıza isterler. Onların nişanları yüzlerindeki secde izidir....” (Fetih 29/29)

MİSVAK

Daha ziyâde sıcak ve kumlu toprakta yetişen zeytin yaprağı gibi yaprakları olan kırmızı, küçük çiçek açan ve fındık gibi meyvası olan bir ağaçtır. Ağacın ismi “Misvak ağacı, Şecerü'l-misvak, veya Erak” diye anılır.

Bütün ağaçların usaresi yani suyu asit olduğu hâlde bu ağacın usaresi alkalendir. Ağız ağrılarını, yaralarını, bunun taze yaprakları çiğnenerek bu yaraları iyi ettikleri İbnül Berekât'ın El İstiab isimindeki kitabında ve Hayatü'l-Hayvan isminde Haydarabadî'nin kitabında yazar.

Misvak ağacı 3 - 4 m. boyunda dallı bir ağaçtır.

Düzgün dalları bir bıçak ile dairen madar derince çizilir.

Oraya hurma lifleri sarılır.

Zamanla dal sararmaya başlar ve keserler.

Bir müddet sıcak suda bekletirler.

Serin bir yerde kurutulur.

Kabuk içi lifidir. Yani tel teldir.

Kabuk kaldırılarak bu lifli kısım dövülür, lifler tel tel olur.

Yara olan ağız içi için ağızda bu kısım emilir.

Bu sûretle ağız kokusu ve asit ağız alkali olur.

Turnosol ile bakılır.

Asit ağızlarda emildikten sonra hafif alkali reaksiyonu alınır.

Alkali yağları temizleyicidir.

Âdetâ karbonat gibi...

Bu ağaca yani erkaya karıncalar musallat olmaz.

Zira karıncalar asit oldukları için kuvvetten düşer ve uyuşurlar.

Diş ve ağız temizliği Resûl'e farz olmuştur.

Vahiy aldıkları zaman Resûl diş ve ağızını misvaklardı.

“Az daha misvak farz oluyordu” buyurmaları misvak ağacının her yerde

bulunmaması ve farzın yerine getirilememesi ve temenni mümkün olamayacağındandır, diyebilirsek de belki bilmediğimiz veya söylenmesi ümmet arasında telaşı mucib olacağından böyledir.
Terkibi: Reaksiyonu alkalendir. İçinde pityalin derivesi vardır. Biraz da sakkarit mevcuddur. Bu hassa zamanla misvaktan kaybolur. Odun olur.

Misvak ateşte yanmaz kuvrulur.

Ceviz, Nar, Hurma, Zeytin, İncir (Bazı incir), Kına ve Misvak ağaçlarına köpeğin yanaşmadığı üzerlerine idrar yapmadığı müşahade edilmiş olduğu muhtelif eski kitaplarda yazılmıştır.

Misvak ağacında, dalda yaprakları karşı karşıyadır.

Çiçekleri ve meyvası dalların uç kısmındadır.

Yaprakların son hududundan sonra dal üçe ayrılır.

Aynı noktadan çiçekler bu üç küçük dallarda mütenazırdırlar.

Bir tomurcuk kesesi 5 dillidir.

Çiçeğin tüveyçi 4 parçadır. Rengi kırmızıdır, 1 er adet dişi ve erkek uzuv vardır.

Meyvası kırmızıdır.

Misvakda diş macununda olan özellikler yoktur.

Misvak ise bambaşkadır.

Fakat misvak bu devirde garip sözlerle kıymetini kaybetmiştir.

Gariptir diyeceksiniz fakat hakikatdir.

Bugün bazı yerlerde satılan misvaklar misvak değillerdir.

Onlar hurma kökünden yapılan ve misvağı takliden para kazanmak modasında olan zavallılardır.

Onların da bir faydası olmadığı gibi bir şeye de yaramazlar.

Bir dişçi profesörü rica etti de bu yazıyı yazdık.

Yoksa piyasada olan uydurma misvakları propoganda değildir.

Bugün misvak kullananlar ondan fayda görürüm diye değil de Resûlü Ekrem efendimiz kullandılar diye taklit etmektedirler.

Resûlü Ekrem'in yaptığı her işde ve hareketde uzviyet için yararlı bir hikmet vardır.

Resûl'ün sünnetlerini Resûl yaptı diye değil de insanlara muhakkak faydandır diye yapmalıdır.

Sakal bıraktı diye sakal bırak...

Niçin bırakmış onu bilmek lâzımdır evvelâ...

Her sünnetini niçin yapmıştır diye bilmek lâzımdır.

Sünnet-i Resûlleri öğren, içindeki hikmetleri de öğrenmek gerek... Namazlardaki sünnet namazları da aynı cepheden düşün.

Meselâ: "Sizi süvariler kovalasa bile sabah namazının sünnetini kaçırmayınız".

Sebep nedir?

Onu öğren arkadaş...

Kaynaklar

1 - Hayatül Hayvan; yazarı Haydarabadî Hicri 480

- 2 - El Istiab - Ibnüb Berekât
- 3 - El Hâlis - Ibni Hayyan
- 4 - Sayidi Lane - Prof. Esad Şerafettin.

Dairen madar :Dairevî olarak bastırarak.

Madarib :(Madrab. C.) Darbedilecek, dövülecek yerler.

Mütenazır : (Nazar. dan) Tenazür eden, birbirinin karşısında bulunan. Simetrik olan.

(ATIS) AKSIRMAK - (TESAVEP) ESNEMEK

Bu bahis İslâmiyette mühim bir bahistir.

Resûluallah buyurur: “Muhakkak ki ALLAH aksırmayı sever”.

Esnemeyi hoş görmez. Hadis. Bu hadîsler Eba Hüreyre'den...

Aksıran insanın hemen “Elhamdülillah” demesi lâzımdır.

Bunu işiten olursa “Yerhamekallah : ALLAH sana merhamet etsin” demesi lâzımdır.

Esnemek Vücut ağırlığından, fazla yemekten, tembellikten ileri gelir. Şeytanidir. Yani ceseden nefse ârız olmuştur. (Şeytan ne cesede ne ruha ârız olmaz, nefse ârız olur.)

Aksırmak şiddet hâlidir.

Selâmete çıktım “Elhamdülillah” der.

Bu sözü duyan her müslüman teşmid olarak (şehâdet) “Yerhamekallah” der. Bu teşmide karşı da aksıran adam “Yehdina ve yehdimükumullah” demesi lâzımdır. - ALLAH size de bize de hidâyet etsin -

Resûlü Ekrem bu hâlin müstehab olduğunu söyler.

Namazda aksıran kimse gizli olarak hamd getirir.

Namazı bozulmaz.

Fakat namaz içinde bulunanların aksıran kimseye teşmid etmesi onu cevaplandırması içten bile olsa namazı bozulur.

Güneşe doğru insan bakarsa aksırması gelir.

Sebebini ara biraz...

Aksırma dikkat edilirse geceleyin gelmez.

Gündüz çok gelir.

Aksi olarak esnemek geceleri daha ziyâdedir.

Esnememeye gayret etmelidir.

Mühimdir bu...

Resûlü Ekrem bütün hayatları boyunca hiçbir defa esnememişlerdir.

Bunu unutmamalıdır.

“Çok esneyen insanlardan uzak durunuz.” Hadis

Resûlü Ekrem'in hayatlarında esnememeleri büyük cesedî ve uzvî bir sırdır.

Niçin?

Ara...

Öyle olmaya gayret et!

Bazı şeyler vardır ki onları öğrenmek merakına düşmemelidir.

Zâten bu, uzviyette daima vâki' olduğu için tabîî bir hâl olarak insanlar arasında kabul edilmiştir.

Niçin esnemezler diye düşünmezler bile...

30.01.1982

Ârız : Sonradan olan şey. Bir şeyin zâtına ve hakikatına ait ve lâzım olmayıp başka bir varlıktan bazan vâki ve kaim olan. Takılan. Yapışan. * Bir şeyi arz ve takdim edici olan.

Müstehab : Sevilmiş şey. Yapılması sevaplı olan. * Fık: Peygamber efendimizin (A.S.M.) bazen yapıp bazen terkeylediği şeydir. Farz ve vacibin dışındaki sevaplı iş, sevab olduğu bilinen iş. Nafile, mendub, fazilet, tatavvu, edeb namları da verilir.

YALAN ÜZERİNE

“Yalan söyleyenin mumu yatsıya kadar yanar”

Bunda ne gizlidir?

Aklınızın bir köşesinde kalsın...

Gece med - cezir olur denizde.

Nebatlar gündüz oksijen, gece karbon dioksiit verirler.

Daha birçok sünnetullaha ait değişiklikler vardır.

Edebsizliklerin bir çoğu, hırsızlık gece olur.

Mi'rac gece vakti olur.

Resûlü Ekrem gece doğdu.

Kadir gecesi Kur'ân inmeye başladı.

Hicret gece...

Oruç gündüzdür.

Bu karışıklığın içinde ne gizlidir?

Sen bul, ben söylemem.

Doğumlar umumîyetle gece olur.

Bunda çok ince bir arzu gizlidir.

Gündüz doğumda mânevî bir sebep gizlidir.

Gece cenaze defnedilmez.

Ölümlerin bir çoğu gece olur.

Günler gece ile anılır.

Kadir gecesi, Pazartesi gecesi vb...

Husuf ay tutulması gecedir.

Güneş tutulması gündüzdür.

Kuşlar tavuklar gündüz yumurtlar.

Gece doğan koyun, at, eşek, inek, keçi, camış yoktur.

Olsa bile sebebi başkadır.

Süluk gündüz tutar.

Netice:

Gece yalanı şeytan bile olsun söylemez.

Deyyan tecellî ettiğinde gece yalan söyleyenin tövbesi yoktur.

Gece DEYYAN mütecellîdir.

Deyyan, ALLAH'ın Ahad ismi gibidir.

Yalanın kökünde menfaat, kıskançlık, kanaatsizlik gizlidir.

Şeytanda yalan yoktur.

Yemin müessesesi.

Yalan, ALLAH'ın şâhidliğini göstermektir.

Yalan söylemeyen, ömür boyu “Şehidallahü Lâ ilâhe illallah “ demek çok güç bir mertebe bir makam meselesidir.

Bu gibiler âdetâ ALLAH ile el ele tutuşmuşlardır.

Hz. Ömer, Bayezidi Bestami, Zennun, Bedevi, bütün gelmiş geçmiş velîyyullahların söyledikleri sözlere göre...

Son olarak halkada şeyh Şabanı Velî ve bir kaç kadın bulunur.

Bir de Abdulkadir-i Geylânî'nîn haber verdiği Yakud-u Müstahsen

için, ALLAH'ın sırrı onun elinde tecellî etmiştir derler,

Gece yalan söylemek yasaktır...

Duruh : Yalan

Kizib : Yalan söylemek.

“Helak olacağınızı bilerseniz, yalana başvurmayınız.” Hadis.

Bu hadîs yalan söylemenin insan yaradılışında var olduğunun delilidir. Olmasaydı bu hadîs olmazdı.

Yalan söylemek insanın yaratılışında vardır.

Yaratılıştan insan nefsi tarafından serbes bırakılmıştır.

Akıl, irade, mantık, melikeleri ile bunu önlemek de insana bildirilmiştir.

O hâlde, nefsin yapacağı işlerin birçoğunda mes’uliyet, sual, cezâ mükâfat da konulmuştur...

Bir tarafı haram ile diğer tarafı helâl ile hududlandırılmıştır.

Bu iki hudud, serbes bırakılan nefsin islahı içindir, iyiliğe, mükâfata gitmesi arzulandığı sebebiyledir.

Yalan: Menfaat, utanma, cezâ, korkusu, kandırmak, kibir, fenalık yapma, kıskançlık, hased, yapılamayacak şeylerde mükâfatlandırma vaadi, cezâlandırma tehdidi, uygulanması mümkün olmayan vaadler, dedikodu, şaka bütün bunlar yalan kadrosu içine girer.

Yalanın insan için çok yıkıcı birşey olduğunu ifade için kafi mânevî bir misal verelim.

Olta ile balık tutmak haramdır.

Hakiki İslâm dininde.

Münakaşa ve itiraza lüzum yoktur.
Düşünen insan için...
Yalanda her türlüşünde, ALLAH'ı inkâr vardır.
Görücü, duyucu olduğunu inkârdır.
Bu, böyledir.
Düşünürsen doğru olduğunu anlarsın.
Kurt zâlimdir amma hiyesi ve yalanı yoktur...
Bu hakikatdır.
“Yemin etmek” vardır.
Bu ne demektir?
Bu yalanın insan hayatında olduğunun en büyük delilidir.
Yalanda ŞİRK vardır.
ŞİRK ne demektir?
ALLAH'ı aynı işe ortak yapmaktır.
[Bu lâfı anlarsan] en büyük sırrı anlamış olursun.
Fenafillah olursun...

Deyyan : Herkesin hesabını ve hakkını en iyi bilen ve veren. Hâk Teâla.

Kahhar. Hâsib. Hâkim. Kadir. Râi. Cenâb-ı Hakk.

Tecellî : Görünme. Bilinme. * Kader. * ALLAH'ın (C.C.) lütfuna uğrama. * İlâhi kudretin meydana çıkması, görünmesi. Hakk nurunun te'siriyle kulun kalbinde hakikatın bilinmesi.

Mütecellî : Tecellî eden, meydana çıkan, görünen. Parlak.

Müstahsen : Beğenilen. Güzel ve herkesin beğendiği. * Dinimizin güzel gördüğü şeylerin her biri.

Fenafillah : (Fenâ fillâh) Tas: Abdin zât ve sıfâtının, Hakk'ın zât ve sıfâtında fâni olması. Başka bir ifade ile: Dünya alâkalarını külliye kat' ve ehadiyet dergâhına tam bir teveccühle istiğrak hâletidir. Sofi, bu maksada erebilmek için her şeyi terk eder.

KADIN

- 1 - Kadından imam olmaz
 - 2 - Kadından nebî olmaz
 - 3 - Hayız zamanında kadın namaz kılamaz.
- Dikkat “kılmaz değil”
Hayız bittikten sonra namaz kaza olmaz.
“Niçin?”
Ona namaz bağışlanır.
“Niçin?”.

Hayız zamanında oruç tutamaz.
“Tutmaz değil”.
Hayız bittikten sonra orucu kaza eder.
Namaz oruçtan daha efdal olduğu hâlde...

Bunların; niçinleri, sebepleri, hikmetleri vardır.
Niçinleri sebeplerinde, sebepleri de niçinlerinde gizlidir.
Hikmetleri vardır.
Bu hikmetler çok mühimdir.
Hikmetlerini söylemek doğru olmaz...

Anlatırlar:

Nefis, serbest bırakılmıştır. Ruh ile cesed arasındadır...
Ve her şey nefis için emrolunmuştur.

Nefsi bilmek gerek.

“Onu bilersen, Rabbını o zaman bilebilirsin.”

“Rabbını bilmekle nefis bilinir” diye bir tavsiye yoktur.

“İnsan nefisle cennete girebilir” diye âyet-i kerîme vardır.

İnsanın kendi nefisini bilmesi çok zordur.

Onun için bu bilmediğin nefsi sana mürşid haber vermeden bir takım takayyudata tabi’ tutar.

O takayyudat emir değildir.

Senin anlamın lâzımdır.

Onun için kitablarda olmayan hakikatların, usullerin gölgesi olarak bir takım târifler yapılmış ve yazılmıştır.

Meselâ:

1 – Nefs-i emmare

2 – Nefs-i levvame

3 – Nefs-i mülhime

4 – Nefs-i mutmaine

5 – Nefs-i safiye.

Bunların hepsi târif ve sözden başka bir şey değildir.

İnsanların bu tarafı asırlarca istismar edilmiştir.

Hakiki bilen mürşidler gizlenmiştir.

Yalancı, bilgisiz mürşidler türemiştir.

Bunların bu hâlleri bilgisizliklerinden çıkmıştır.

Haberleri olmadan doğru yolda olduklarını zannederler.

Allahuâlem bu hâl yanlıştır...

Âdetâ klâsik bir mektep hâline getirilmiştir.

Samimi oldukları hâlde hakikatini bilmediklerinden; birçok usuller icad edilmiştir.

Yine bilmeden bunların büyük insanlardan geldiğini iddia edecek derecede ileri giderek mektepler, kaideler, usuller, hatta birçok tarikatlar kurulmuştur.

Cuma namazı yalnız erkeklere farzdır.

Kadınlara değildir.

Niçin erkeklere farzdır da kadınlara değildir?

Bu çok mühimdir...

Resûlü Ekrem'in "Cuma namazını katiyyen kaçırmayın!" emri ve:

"Cuma günü bana çok salatı selâm getirin. O gün melekler bunu getirirler" hadîsi düşünülecek olursa bu söz, kadınlara da ait değil midir?

Kadınlar selât getirmezler mi düşüncesi hasıl olur.

Bilâkis kadınların o gün selât getirmeleri icab eder.

Niçin?

Söylenemez bu.

Söylenirse, millet birbirine girer.

Yalnız cuma namazı vaktinde kadının ister hayızlı ister hayızsız olsun bir namaz abdesti alarak sağ tarafını hafif kıbleye çevirip diz üstü oturarak, hayızlı ise içinden, değilse söyleyerek Resulullah'a selatü selâm getirmesi lâzımdır.

Yapılmaması günah mıdır ?

Hayır...

Bu Resûlü Ekrem'e bir edebin ta'zimin ifadesidir.

Yukarıda kadından nebî gelmez sözü vardır.

Gelemez değil...

Böyle söylememiz, nûr-u nübüvvetin yalnız Hz. Fatıma'da genç yaşta bitmesidir.

Bu çerçeve içinde imam olmaz, hayızlı iken namazı sonradan kaza etmez

keyfiyetine uzaktan bağlıdır.

Kadın selâvat getirdiği zaman Cuma günü nûr-u nübüvvetin yalnız Hz. Fatıma ile tecellîsi bakımından Cuma namazı vaktinde Hz. Fatıma'nın mübârek (ta'biri ma'zur görün) sürüsünden olan kadına yakışır ve Resûlü memnun eden en büyük İslâm şiarıdır.

Şu hadîsleri hatırlamak gerek:

"Kadınlar olmasaydı biz yoktuk" buyurmuş Resûlü Ekrem.

Kadın ALLAH'ın Hayy esmâsının tezgâhıdır.

Dikkat etmez misin kadınlar namaz kılarken ellerini göğsünde bağlarlar. Cesedi :

"Bak ben de yaratıyorum!" cesedî ve şeklî şirkine kapılmamaları için.

19.03.1982 Cuma

Takayyud : Sınırlandırılmış davranışlarla yaşama.

Ma'zur : Özürlü. Özrü olan.

Şiar : İz, belirti, işaret, nişan, ayırt edici iyi âdet. * Üstünlük veren işaret

KADIN 2

1- İmam olamaz.
2- Herkes nebî olamadığı gibi kadından da nebî gelmez.
3- Hayız zamanında kadın namaz kılamaz.
Niçin kılamaz?
Oruç tutamaz.
Edebinden dolayı çıkamaz.
Bittiği zaman orucu kaza eder.
Namaz kendisine bağışlanır.
Bunların niçinleri vardır.
Sebepleri vardır.
Hikmetleri vardır.
Bunların sebepleri niçinlerinde gizlidir.
Hikmet Hakk'ın böyle takdirini herkes bilemez.
Bilenler vardır.
Bunları kadın bilse velî olur.
Erkek, kadına verilen ilâhî kıymetin hakikatini bilse o da velî olur.
Cuma namazı kadına farz değildir.
İdamı mucib hâllerde kadın kılıç ile başı kesilerek idam edilemez.
Kadın kendiliğinden cünüb olmaz. Onu cünüb yapan erkektir.
Hayızdan sonra kadın gusül yapar. Bu cünüblük guslü değildir.
Hasta namazını kılamayan erkek ve kadın namazlarını sonra kaza edebilir.

Oruç tutamayanlar (söylerler ve böyle kabul edilir) her gün için bir fakire para vererek orucu tutulmuş kabul edilir.
Bizce bu olamaz.
Namazda kul ALLAH'a yanaşır, oruçta ALLAH kula yanaşır.

Hamile kadın ile temas erkeğe ve kadına helâl değildir.
Çünkü cenini kirletmiş olursun.
Hâmile kadın namazını kılmalı orucunu muhakkak tutmalıdır.
Doğum esnasında ve doğumdan sonra kadın yine temizdir.
Mümkünse doğumdan sonra kan dininceye kadar bu müddet zarfında namaz ve oruç tutacaktır.
Hayızdan sonra alınan abdest ve gusül cünüblük guslü değildir.
Bu gusül kadının Hakk'a karşı büyük bir şükrünün ifadesidir.

Kadın Cuma günleri Cuma namazı kendisine farz olmadığı hâlde Öğle namazını kılar.
Cuma namazı esnasında kibleye doğru oturarak yirmi dakika kadar selâvatı şerîfe getirmesi ve dua etmesi ondan sonra da iki rekât şükür namazı kılması lâzımdır.

Mucib : (Mucibe) İcâb eden, lâzım gelen. * Bir şeyin peydâ olmasına vesile ve sebep olan. Gereken. Gerektiren, lâzım gelen.

Cenin : (Cenne. den) Ana karnındaki harekete başlıyan çocuk. * Gizli ve mestur, saklı olan şey.

Hâmile : (Hâmile) Yüklü yüklenmiş. * Gebe. * Taşıyan, götürren. * Hâiz. * Mâlik, sahib. * Uhdesinde bir poliçe bulunan.

Cünüb : Cenabetlik. Şer'an yıkanıp temizlenmeye mecburiyet hâli.

CENNETDE OLAN KADINLAR

- 1- Hz. Sara
- 2- Hz. Meryem
- 3- Hz. Fatıma
- 4- Hz. Asiye

Ümmü'l-beşer Hz. Havva'dan haber yok...

Erkeklerden cennetde olanlar yok...

Hayatta iken cennetle tebşir edilen aşare-i mübeşşere erkeklerdendir.

Kadınlardan yok.

Hadisler:

“Cennet anaların ayağı altındadır.”

“Kadınlar olmasaydı biz yoktuk.”

Âyetler:

“Hz. Âdem topraktan halkedildi, Hz. Havva nefsi vâhide tek nefisten...”

Şeytanın secdesi yalnız Âdem için emrolundu.

Havva için değil.

Şeytan Âdem'i kandırdı.

Havva ile bir işi yoktu.

Çocuğun rızkı ilk ana sülündendir.

Bütün memeli hayvanlarda ilk rızık analardan başlar.

Sütlerin hepsi de beyazdır.

Terkibleri de aşağı yukarı aynıdır.

Resûlü Ekrem dünyaya teşrif etmeden babaları genç olarak vefat etti. Doğdukları zaman süt anada büyüdü.

Valideleri, 6 yaşında iken vefat etti.

Doğmadan (yetim), 6 yaşında öksüz kaldı.

Sünnetli doğdular.

Pederleri Medinede vefat etmişti.

Valideleri de Medinede vefat etti...

Bütün bu anlattıklarım bir hikmet bir sebep-i ilâhîyeye bağlıdır.
Böyle olması niçin murad edilmiştir.
Pederleri Abdullah ve valideleri Amine Mekke'de doğmuşlardır.
Resûlü Ekrem de Mekke'de doğmuştur.
Vefatları Medine'dedir.
Kabirleri de Medine'dedir.

Hiz. Fatıma da Mekke'de doğmuştur.
Medine'de medfundur.
Bütün bunların hepsi tesadüf değildir.
Bunlardaki hikmet-i ilâhîye ve muradı anlamak lâzımdır.
Hiz. Fatıma, Resûl'e risâlet gelip Hiz. Hatice İslâm olduktan sonra dünyaya gelmiştir.
Diğer evlâtları çok evveldir.
Bu çok büyük bir hikmet ve muradı ilâhîyedir.
Hiz. Fatıma'nın Resûlden sonra çok genç vefat etmeleri çok büyük bir murad-ı ilâhîyedir.
Muhakkak öyle olacaktı...
Nübüvvet nûrunun ilk ve son olarak Hiz. Fatıma'ya intikal etmesidir.
Diğer refikalarından evlât olmamıştır.
Bunun sebep ve niçinleri vardır.
Hiz. Fatıma evlâtlarını abdest ve gusûl emrolunduktan sonra dünyaya getirmiştir.
Hiz. Ali, abdest ve gusûl emrolunmadan evvel İslâmiyet yokken doğmuştur. Fakat bülüğdan evvel ilk iman edendir.
Hiz. Fatıma ile evlenmeleri de abdest ve gusûl emrolunduktan sonradır.

Akşam ve sabah namazları mi'racta emrolunduktan sonra abdest ve guslün Medinede emrolunması da büyük hikmettir.
Bütün bunları anladıktan sonra Resûlü Ekrem'in siyret zincirinin büyüklüğü fehmedilir.

Ve ondan sonra Resûle hakikî yanaşmak mümkün olur.
Resûlü Ekrem birgün öğle namazından sonra kayboluyor.
İlk defa Hiz. Fatıma telâşa düşüyor.
Her tarafa haber veriyor.
Bütün sahabeler aramaya başlıyorlar.
Bulamıyorlar...
Bir müddet sonra ikindi namazına yakın Resûlullah Medine'ye dönüyor.
Bir müddet sonra Hiz. Fatıma Resulullah 'a :
“Yâ baba nerede idin?” sordukda:
Resûlullah'ın iki âlemi gören mübârek gözlerinden yaşlar gelmeye başladı. Ve :
“sevgili kızım, baba annenin ve dedenin kabirlerine gittim, izn-i ilâhî ile ALLAH'ım onları diriltti. Ve bana iman ettiler. Sonra da yine çekildiler kabirlerine...”

Memeli hayvanlardan başka uzv-u tezkir uzv-u te'nis hayvanlarda yoktur.

1 - Hz. Âdem ve Havva yaprak örtündüler.

Bu yapraktan değişik nebatlar yetişti.

Hz. Havva'dan: Ceviz, zeytin, nar, incir, nane, maydanoz, çörek otu, kızılıcık, gül, reyhan, sümbül, iğde, hanımeli, mine çiçeği, çam, çimen. Bunlar Havva'nın yapraklarından olma.

Bu nebatlarda dişilik, erkeklik yoktur.

Diğer nebatlarda polonizasyon vardır.

2 - Hz. Âdem'in elinde asa vardı. O asa nerede?

3 - Hz. Süleymanın mührü nerede?

4- Musa'nın asası nerededir?

Bunlar meçhuldürler...

01.05.1982.Cumartesi

Ümmül beşer : İnsanların anası.

Aşare-i mübeşşere : Hz. Peygamber'in (A.S.M.) kendilerine Cennetlik olduklarını müjdelediği sahabelerdir. Bu kişiler ALLAH'ın emirlerine bağlılıkta ve din hizmetindeki fedailikte ALLAH'ın rızasını tam kazanmışlardır. Bu zatlar şunlardır: Hz. Ebu Bekir, Hz. Ömer, Hz. Osman, Hz. Ali, Hz. Abdurrahman bin Avf, Hz. Ubeyde bin Cerrah, Hz. Said, Hz. Sa'd bin Ebi Vakkas, Hz. Talha, Hz. Zübeyr İbn-ül Avvam (R.Anhüm).

Terkib : Birkaç şeyin beraber olması. Birkaç şeyin karıştırılması ile meydana getirilmek. * Birbirine karıştırılmış maddeler

Uzv-u tezkir : Zeker, Erkeklik organı.

Uzv-u te'nis : Dişilik organı.

FATİMA

1- Gözümün nûrudur.

2- fatıma cennet hurilerindendir

3- Fatıma cennetin seyyidesidir

4- Fatıma'ya buğz eden bana buğz etmiş olur.

5- Fatıma benden bir parçadır.

Bu hadîsler Fatıma hakkında söylenmiş hakiki kadın timsalidir.

Erkeklerin kadınlara karşı iyi olmalarını haykırmaktadır.

Kadına zulmedenin sonu yoktur.

Kadın sevilir o kadar...

Kadını sevmek hakiki insan için büyük bir ibâdetdir.

Kadınlar sizin cennet ziynetlerinizdir.

Onları hoş tutun, okşayın sevin.

Onlar olmasaydı biz yoktuk.
Onlar güzeldir, güzelliğini görmek lâzımdır.
Çirkin denilen bir şey yoktur.
Onlar güzel endam üzere yaratılmışlardır.
Kadını seven muhakkak beni sevmiştir.
Kadını öperken gözlerinizi yumun.
Kadına zorla tecâvüz en büyük günahdır.
Onları severken ALLAH'ı sevmiş olduğunuzu bilmezsiniz.
Kadın sizden, hareketlerinizden memnun olursa ALLAH da sizden memnun olur.
Bunu bilemezsiniz...
Kadını sevmek büyük bir ibâdetdir.
Kadını memnun etmeyen beni de memnun etmiş olmaz.
Kendi arzunuz için kadınla yatmayınız. O isterse, evet...

“Bana dünyada üç şey sevdirdi” buyruluyor.

“1- Gözümün nûru namaz

2- Güzel koku

3- Kadın...”

Resûlû Ekrem “sevdim” demiyor.

“Sevdirdi” diyor. “ALLAH'ın lûtfü olduğu için sevdirdi” buyruluyor.

Çünkü kadir-i mutlak her şeyi veren Cenab-ı Allandır.

“Sevdim!” derse, sahibiyet tasarruf ve benlik ifade edilmiş olur.

Namazın göz nûru ile alâkası nedir?

Göz nûru nedir?

Niçin gözümün nûru demiştir? Kalbimin nûru denmemiştir?

Bunların üçü birden ibâdetdir.

Cima’ bile ibâdetdir.

Bütün ibâdetlerde, kadından duyduğun zevki duymak lâzımdır.

Üç beş saniyelik duyacağın zevkin yetmiş bin fazlasını Cemâlullahtan duyacaksın.

Bu zevke insan cesedi tahammül edemez.

Huri, Gılman haberi bu zevkin yani Cemâlullah'dan alınacak bu zevkin müşahhaslandırılmış ifadesidir.

Kadınla temasa abdestli olarak başlayın.

Bundan gayrisi abdestsiz namaz kılmak gibi olduğundan yasaktır.

Hatta yasak edilmiştir.

Hatta haramdır.

GÖZ, dudak, boyun, kulak arkası, yanak, sırt, omuz, meme öpmek, saçları okşamak erkeğe sünnetdir.

Bazen vâcibtir.

Bazen farzdır.

Kadının erkeğin saçlarını okşaması, boynuna arzuyla sarılması sünnetdir.

Bunların hepsi vehleten şehvanî arzu perdesi altında gizli bir yaratılış ve

sünnetullah icabıdır.

Erkeklerde şehvanîyet çok fazla olduğundan kadına tesettür emro lunmuştur.

Bu, kadının erkekten 7 misli fazla olan fazlını zedelememek içindir.

Kızını kucağına alırsın, öpersin, seversin.

Bunda zerre kadar şehvanî arzu yoktur.

Başka bir kızı alırsın şehvanî arzu başlar.

İşte kızın ve yabancı kız arasında duyduğun zevkin ne olduğunu bilmek lâzımdır.

Bu hâl insanı ibâdet ile küfür arasına sokar.

Huri gılman hikâyesi bunu ifade eder.

Şehvanîyeti bu iki sevgi arasında mütalaa etmek gerekir.

Bunları ayırmak erişen için kolaydır.

Buna kadın erkekten çok daha erken erişebilir.

Bilmeyen için imkânsızlık hududundadır.

Bunları her iki cins arasında tanzim için namahremlik meselesi vardır.

Bu islamda ince bir kaide ile bildirmiş ise de şümülünü anlamak herkesin kârı değildir.

Bu meseleyi hâlletmek için İslâmda birbirine zıt gibi görünen 2 kaide vardır:

1 - Emenin emzirene küllü haramdır

2 - Emzirenin emene nefsi haramdır.

Kaidesi çok derin düşünülecek bir kaîde-i rabbanîdir.

Bir şey ne kadar genişlerse okadar daralır.

Yine birşey ne kadar daralırsa o kadar genişler.

“El emri izadakı ettesia veddesia izadak”

Hülâsa:

Kadını sevmek ALLAH'a karşı duyulan sevginin başlangıç hudududur. “Bana dünyada kadın sevdirdi ben de size söylüyorum!” demektir.

Ben, ALLAH sevgisinin hududundan söylüyorum da ondan...

Kadına eziyet eden, döven, hakaret eden bu sevgiye hakaret etmiş olur.

Cennetdeki huri: Kadına duyulan sevgi ve hissin mümessilidir.

Gılman: Kadının erkeğe karşı “duyacağı” sevgi ve hissin mümessilidir. Burada, kadının “duyacağı” kelimesi mukabil erkekten beklenen ve tezahür edecek iyi hareket ve sevgiye karşı bir şart konulmuş oluyor demektir.

Fakat burada zirvede yine kadın var:

“Cennet anaların ayağı altınadır” mübârek lâfzı bu demektir.

Ben kızları çok severim.

Onlar Hazreti Fatıma ordusundan olduklarını bilmezler.

Hz. Fatıma'nın sözlerle resmini çizelim:

Uzun boy.

Narin mütenasib vücut.

Mükemmel bir endam.

Endam nedir bilir misiniz?

İnsanın her uzvu arasında göze görünmeyen bir tertip, ilâhî bir ahenk vardır. Güzellik vardır. Buna endam denir.

“Ben insanı kendi sûretimde yarattım” diyor hazreti ALLAH bir kudsî hadîste.

Bu endam Hakk'ın kudretlerinin görünüşü,

Bu görünüş de Hakk'ın görünüşüdür.

Dünyada herşeyde, mikroptan file kadar her türlü nebatatta, çiçeklerde, madenlerde, hücrelerde bu endam vardır.

Beyaz ten.

İri siyah gözler.

Siyah uzun saçlar.

Sâkin ve yavaş konuşur.

Düzgün cümlelerle.

Okuma yazma bilir.

Şâirdi.

Karanlıkta her yer nûr içinde kalırdı.

Yere kuvvetle basıp yürürlerdi.

Resûlü Ekrem, Cebail'e bile kıyam etmezdi.

Yalnız O'na huzurlarına girdiği zaman kıyam ederlerdi.

Bu kendisinden bir parça olan Hz. Fatıma'dır.

Bütün kadınların hatunluk sırrı onda dünya yüzünde görülmüştür.

Hakk şefâatine nail eyleye!..

Ehl-i Beyt ondandır.

Onun devamıdır.

Ehl-i Beyt i sevmek Fatıma'yı sevmektir.

İşte ona benzemeye çalışan İslâm anasının ayağının altındadır cennet hadîsinin mânâsı budur.

Bu lâflar küçültülmüş bir hakikatin mikroskobik ifadesidir.

Kadınlara haykırıyorum:

“Hazreti Fatıma'ya her gün ruh-u mübâreklerine hiç olmazsa Fatıha okuyun.

Yardım isteyin!”

ALLAH dostlarındaki zâhiri tevazu' ve edeb, iç âlemlerindeki edebın görünüşüdür.

ALLAH'ın kendi azameti ile örtmüş olduğu kimseyi görmek kolay değildir. Bir saman çöpünde gizli zikri işitmezsen bile o zikri sezmeye çabala.

Bütan kâinatta ne, varsa Hakk'ı zikir hâlinedir.

Atom âlemini düşünün işte o, O dur.

Bu zikri işitenler vardır.

Saman çöpünde duyanlar ise bambaşkadırlar.

Hz. Fattma:

“Fatıma benden bir parçadır.”

“Kızım insan harîsidir.” (Hadis)

Resûl'e peygamberlik geldiği sene doğmuşlardır.

Cemaziyel âhir Cuma Günü islamın ilki ve büyük annesi Hz. Hatice'den helâl İslâm sütü emmiştir Hz. Fatıma.

Resûlü Beremden 6 ay sonra Hicretin 11 inci yılında tahminen 25 -26 yaşlarında vefat etmişlerdir.

Kabirleri hakkında birçok sözler varsa da hücre-i saâdetin güneyinde defnedilmişlerdir.

Ramazan ayının üçüncü günü oruçlu iken ruhlarını Hakk'a teslim etmişlerdir, ölümünden evvel kendilerini gasletmiş ve elbiselerini giymişlerdir.

Hz. Fatıma hiç kazaya namaz bırakmamışlardır.

Resûlü Ekrem hicret ettikleri zaman 7-9 yaşlarında idiler.

Hicretten sonra Resûlü Ekrem Zeyd'i Mekke'ye göndererek kendisini aldirmışlardır.

15 - 16 yaşlarında iken Safer ayında Cuma günü 21 yaşında olan Hz. Ali ile evlenmiştir.

Çeyizi nedir bilir misiniz?

Bir tek battaniye.

Yün yatak.

Hurma lifinden yastık.

Kilim.

Maşrapa.

Testi.

Birtakım çamaşır vs...

Resûlü Ekrem'in diğer evlâtları, Resûlü Ekrem'den evvel vefat etmişlerdir. Yalnız Fatıma Resûlden 6 ay sonra vefat etmiştir.

Birgün Ali ile Fatıma'yı huzuruna çağırarak şöyle demişlerdir :

“Sen Ali'ye câriye ol ki, o da sana köle olsun!”

Bu söz bütün İslâm ailelerine hitaptır.

Ehl-i Beyt : “Fatıma, Ali, Hasan, Hüseyin” dir. Bir de Selman...

Resûl'ün muhterem refikaları da Ehl-i Beyt sayılırlar.

12 imam da ehliybeytin evlâtlarıdır. O kadar...

Bütün İslâm kızlarına , kadınlarına haykırıyorum:

Hz. Fatıma Hakk'ın sevdiği kadın nümunesi tek hatundur.

Ona şeklen olsun sadelik, tevazu', temizlik, Hakka bağlılık, herkese karşı sevgi, her yaratığa şevkat!

Bütün ailelere ve yuva kuracaklara haykınıyorum:

Hz. Fatıma'nın çeyizini düşün!

Resûl'ün Ali'ye ve Fatıma'ya söylediği sözleri düşünün!

Birbirinizi hiç kırmadan fedârkârlık yaparak yuvanızı bir Ehl-i Beyt yuvası hâline getirmeye çalışın!..

09.01.1982 Cumartesi

Ziynet : Süs. Bezek. Kadınlara mahsus kıymetli eşya.

Cima' : Cinsi münâsebet. Çiftleşmek. * Zamm etmek.

Tanzim : (Nazım. dan) Sıraya koymak. Sıralamak. Dizmek. * Düzenlemek. Tertiblemek. * Islah etmek. * Manzum veya mensur olarak yazmak.

Na-mahrem : f. Aralarında evlenmeğe mâni olacak kadar yakınlık bulunmayan. Şer'an evlenmeğe mâni akrabalığı olmayan erkek veya kadın. * Yabancı.

Şümul : Kaplamak. İhtivâ etmek. İçine almak. * Hükmü altına almak.

Küll : Hep, tüm, bütün. Çok. Cüz'lerden meydana gelen.

Endam : f. Beden. Vücut. * Vücudun tenasübü. Vücudun görünüşü. *

Letafet. İntizam ve üslub.

Harîs : Bir şeye fazlası ile düşkün. Hırslı.

RESÛLÜ EKREM VE EHLİ BEYT

“Burada Ehl-i Beyt yalnız Hz. Fatıma'dır.”

Sadaka ve zekât kabul etmezler.

Niçin?

Kimsenin rızkına müdahale etmemek...

Sadaka gıdaya müteveccihdir. Mal, para değil...

Rızık artıklarından sadaka verilmez.

Eski elbise, ölü elbisesi sadaka olmaz.

Günah mıdır?

Hayır... Yardım olur.

Sadakada ecir vardır. (Ecir âhirete ait bilinmeyen mükâfattır).

Sadaka sevab değildir.

Sevab mucibi ecirdir.

Sadaka ne farzdır, ne vâcibdir, ne sünnet.

Her kul ve İslâmın bizzât kendi sünnetidir.

Hakk'ın Er Rezzâk olduğuna bir iştirak, tahvil senedidir.

Rahmet: Hakk'ın kuluna ölümden sonra ihsanı, hüsn-ü muamelesidir, Sadaka:

Hakk ile kulu arasında gizli bir sırdır.

Bu sırrı gizlemek için zekât emrolunmuştur.

O hâlde sadaka zekâtтан daha makbuldür.

Ama bu zekât vermeyin demek değildir.

Zekât muayyen bir zümreye ait olmakla beraber, sadaka ise fakir zengin herkesin vermesi bu kelimedede gizlidir.

Teheccüdün aslı 2 rekâtdır.
Aslını bilince uygulamak şartdır.

Ehl-i Beyt yalnız Hz. Fatıma'dır.

Hz. Ali, Hasan ve Hüseyi'nin de Ehl-i beyt olarak kabul edildiği gibi Selman'ın da teberrüken Ehl-i Beyt'ten olduğunu Resûlü Ekrem'in :

“El Selmane min Ehl-i Beyti” söylemesiyle sabittir.

Ezvacî't- tahîrat ve Hasan Hüseyin'in torunları, çocukları Hz. Fatıma'dan sonra Hz. Ali'nin evlenmesinden husule gelen çocukları da Ehl-i Beyt den sayarlar.

Ve bunların içinden 12 imam çıkarırlar.

Bunların da Ehl-i Beyt'den olduğu ve o sülâleden gelenlerin şerîf ve seyyid oldukları bu güne kadar klasik olarak kabul edilmiştir.

Fakat nübüvvet nûru Hz. Fatma'nın vefatıyla ref' olunmuştur.

26 yaşında iken Hz. Fattma Resûlulahdan çok kısa bir müddet sonra vefat etmiştir.

Resûlullah'ın Fatıma'ya :

“Benden sonra gelir misin?” mübârek sözü kızının dünyada kalmasını istememeleri sırrında gizlidir.

Bunu anlayanlar Ehl-i Beyt'in yalnız Hz. Fatıma olduğunu bilir.

Zira Hz. Fatıma Resûlullah'a nübüvvet geldikten sonra doğmuştur.

İslâm ulemâsı hürmeten bilerek veya bilmeyerek Ehl-i Beyt'i dallandırmışlardır.

Ehl-i Beyt zincirinin bu kadar uzaması Resûlullah'ın Fatıma'ya söylediği sözün sırrına göre mugayir ve edeb harici bir işdir.

Resûlullah'a nübüvvet ve risâlet geldiği zaman ilk İslâm olan Hz. Hatice'dir.

Ondan sonra Hz. Fatıma'yı en son evlât olarak dünyaya getirmiştir.

Hatice ile evlendikleri zaman 26, 27 yaşlarındaydı.

Hatice 40 yaşında ve duldu.

Hatice'den nübüvveti gelmeden evvel 3 kız 1 oğlan olmuş, oğlan ölmüştür. Diğer üç kızı risâletten sonra İslâm olmuşlardır.

Hz. Fatıma ise nübüvvetten sonra Hz. Hatice İslâm olduktan sonra İslâm anadan doğmuş ve süt emmiştir.

Nübüvvet nûru bu sûretle Fatıma'ya intikal ediyor.

Fatıma'nın vefatından sonra nübüvvet kesilmiştir.

Hasan ve Hüseyin Fatıma'dan doğmalarına rağmen Resûlü Ekrem Hatimen Nebîyyî olduğu için nûr erkeğe intikal etmemişti.

Kız çocuğu da yoktur.

Bundan dolayı Fatıma'dan sonra Ali evlenmiştir ve sakal bırakmıştır.

Yine bundan dolayı Hasan ve Hüseyin'in evlâtları da aynı beyitten sayılarak cesedî olarak Ehl-i Beyt sayılırlar.

Onlardan gelenler de bu cesedî beytin torunları olarak kabul edilir.

Kadından nebî gelmez hikmeti de nübüvvetin Hz. Fatıma'dan sonra bittiğinin en büyük delilidir.

Ezvacî't-tâhîrat'tan Resûl'ün evlâdı olmadığından onlar da ancak teberrûken ve ta'zimen Ehl-i Beyt telâkki edilir.

Şerîf ve seyyid kelimeleri, Hz. Hasan'dan gelenler şerîf telakki edilmektedir. Hz. Hasan Fatîma'nın ilk evlâdı olduğu için Seyyid, ikinci evlâdı Hüseyin olduğu için şerîf lâfızlarıyla isimlendirilirler.

Şerîf ve seyyid kelimelerinin hakikî mânâsı muhtelif sûrette izah ve tavsif edilmekte ise de, bunların niçin bu isimleri aldığı ve hakikatini söylemek, bu sülâlelerden gelenler arasında tenafür ve benlik iddiasını bertaraf için, söylenmesi doğru olmaz.

Ehl-i Beyt torunlarının katledilmeleri bu mânâyâ küçük bir anahtar olabilir.

Ehl-i Beyt in devam etmesi ve müşahhaslandırılması bunlara sevginin devamını Resûlün arzu ve istemesinin ilâhî bir tezahürü olarak kabul etmek gerek.

Devam eden sevgidir.

Şahıs ve Cesed değildir...

Pazartesi 15.3.1982

Mucib : (Mucibe) İcâb eden, lâzım gelen. * Bir şeyin peydâ olmasına vesile ve sebep olan. Gereken. Gerektiren, lâzım gelen.

Ecir : ecr, (C.: Ücur) Bir iş, bir hizmet mukabilinde verilen şey. * Ahirete aid mükâfat, hayır ceza. * Ücret, mukabil, karşılık. Sevab. * Tıb: Kırılan bir uzvun sarılması.

Teberrük : Bir şeyi bereket veya saâdet vesilesi sayarak almak veya vermek. Uğur ve bereket saymak. * Hayr-ı İlâhîye hissedâr olmak.

El Selmane min Ehl-i Beyti : Selman Ehl-i Beyt'imdendir.

Ezvac'î-tahîrat : Resûlullah (sallallahu aleyhi ve selem)'in pâk ve temiz olan eşleri, annelerimiz.

Ref' : Kaldırma, yüceltme, yukarı kaldırma. * Lağvetme, hükümsüz bırakma.

Ta'zim : Hürmet. Riayet. İkramda bulunmak. Bir zât hakkında büyük sayıldığına delâlet edecek surette güzel muâmelede ve hürmet ifade eden tavırda bulunmak.

Telâkki : Karşılamak. Almak. Kabul etmek. * Şahsi anlayış ve görüş.

Tavsif : Vasıflarını söylemek. Bir şeyin iç yüzünü, ne ve nasıl bir şey olduğunu anlatmak. Vasıflandırmak. * Bilgi, ilim.

Tenafür : Birbirinden kaçmak. Ürkemek. * Uzağa çekilmek.

Bertaraf : f. Bir tarafa atılan, bir yana atılmış, ortadan çıkmış, zâil olmuş.

Müşahhas : Nev'i, cinsi anlaşılmış. * Şahıs hâline girmiş, şahsiyeti belli olmuş. Şahıslanmış, teşhis edilmiş. (Bak: Mücerred)

LÂ YÜKELLİFULLAHU İLLÂ NEFSEN VÜSAHA

ALLAH nefsin taşıyamayacağı yükü vermez.

“Lâ yükellifullahe” : ALLAH teklif etmez, ALLAH'ın teklifi yoktur.

Neye?

Kimseye teklif etmemiştir.

Hiç bir mahlûkata bile. Ancak nefse...

Onun da kaldıracağı kadar yüklemiştir.

“İlla nefsen vüsaha” : Ancak nefsin kaldıracağı kadar vardır.

O hâlde teklif hududludur.

ALLAH'ın yüklediği bir iş yoktur.

Ancak nefsin tahammül edeceği kadar vardır.

Bunda ind-i ilâhînin mahlûkata karşı gösterdiği adalet mevcut olduğu gibi

ALLAH'ın Azîzu'l- Hakîm, Gafuru'r- Rahîm olduğu bildirilmektedir.

Cesede Hayy verilmiş.

Cesedi işletir, işi odur.

Yani makinanın benzini mesabesindedir.

Buraya yani Hayy ile işleyen cesede ruh verilmiş cesedi idare eder ve hünelerini bu ceseddeki bulunan organlarla gösterir.

Ruh aynı zamanda muakkildir.

Nefis de bu iki nesnenin arasındaki tezahurlardır.

Nefis serbest bırakılmıştır.

Yukarıdaki: “ALLAH yüklemes ancak nefse taşıyacağı yükü verir” demek işte bu nefse aittir.

Nefis imkân âlemine mütehammildir.

Yani oranın kanunlarına dayanabilecek şekildedir, demektir.

Kudret âlemine ne cesed, ne Hayy, ne nefis tahammül edemez.

Ancak emir âleminden olan ruh, bu kudret âlemine ait olduğundan mütehammildir.

Bundan dolayı nefsin ruha tabi' olması gerekir.

Musa'ya:

“Burası “Makaddesi Tuva” dır. “Yâ Musa. Ayağındaki nalinleri çıkar!” âyetinde buyrulması:

“Aklını başına al, düşün, sen yani cesedin topraktan halk edildiğini unutma!” demektir.

“Ruhunla yaşa!” emridir.

Resûl'e bile:

“Ve ila rabbike fergab” “ondan sonra yaşa!” emri vardır.

Birini azarlamak o insanı azarlamak değildir.

Ne ruhunu ne cesedini.

Yaptığı fena işleri azarlamaktır.
Unutma, “iyi ameller yapınız!” emri bunu hatırlatır.
Azarlamada çok ince bu isyan gizlidir.
Bir sözden incinmek kendi kendine ruh ve cesede bir nev’î küfür olur.
Onun için güler yüzlü olun budur...

“Her şeyi hoş gör yaratandan ötürü”...
Kudret âlemine tecâvüz etme demektir.
Hiddet, öfke de insanın anlayamayacağı bu anlatılanı bilmemekten ileri gelir.
İncinmekte hüner yoktur.
İncinmede ince bir isyan vardır ki bu çok büyük bir şeydir.
Söylenemez insan utanır ve utanması küfre sürükler.

Onun için:
“Her gün istiğfar ediniz”
“Üç günden fazla dargın durmayınız.” Resûl'ün emirleri budur.
Niye üç günden fazla.
Üç gün nedir?
Cesed ve ruha, nefsin isyanını üçünü birden karıştırmak ve kudret âlemine tecâvüz olduğundandır.
Onun için:
“Daima istiğfar ediniz!” tavsiye-yi Resûl, insanın yüzüne vurmadan kendi nebîlik nezaketi ile bildirmiştir.
Zira o da azarlama olur.

İstiğfarın ehemmiyeti şu hadîste gizlidir:
“Üç günden fazla dargın durmayınız!”
Bunun biri ruha hitap.
İkincisi cesede hitap
Üçüncüsü nefse hitap.
Yani imkân âleminde bulunan kudret âleminin kudret ile halk edilen ve senin yaratıldığın toprağa, cesedini işleten Hayya ve kudret âleminden aklî külliden bir nebze akıl alarak, irade-yi cüziye ile imkân âleminde bulunan kudret âleminin nesnesi ve ALLAH'ın emrinden olan ruh ile tenasüb...
Bu intizam ve uygunluğu bozmayınız demektir.
ALLAH Azîzu'l- Hakîm, Gafuru'r- Rahîm bulunduğu için Resûl'ün diliyle bu ince işi bize büyük nebîlik nezaketi ile bizi azarlamadan bildirdiği bir hadîs-i şerîftir.
29.05.1982. Cumartesi

..... لَا يُكَلِّفُ اللَّهُ نَفْسًا إِلَّا وُسْعَهَا

“La yükellifüllahü nefsen illa vüs'aha... : ALLAH her şahsı, ancak gücünün yettiği ölçüde mükellef kılar...” (Bakara 2/286)

İnd : Arapçada zaman veya mekân ismi yerine kullanılır. Hissî ve manevî mekân.
Maddî ve manevî huzura delâlet eder. Nezd, huzur, yan, vakt, taraf gibi mânâlara gelir.

İnd-i ilâhî : ALLAH'ın indinde. ALLAH'ın nazarında.

Mesabe : Derece. Menzile. Rütbe. * Sevab yeri. * Merci, melce'.

Muakkıl : Akıl sahibi.

Mütehammil : Tahammül eden, katlanıp sabır ile kabul eden. Dayanabilen, kaldırabilen.

Tuva : Övünmüş, senâ edilmiş şey. * Tur-i Sina dağı eteğinde bir vâdinin adı.

فَإِذَا فَرَغْتَ فَانصَبْ وَإِلَىٰ رَبِّكَ فَارْغَبْ

“Feiza ferağte fensab. Ve ila rabbike ferğab : Boş kaldın mı hemen (başka) işe koyul ve yalnız Rabbine yönel.” (İnşirah 94/7-8)

Cüz’iyyat : Cüz’î olan şeyler. Ufak tefek şeyler. Mânası düşünüldüğünde zihinde ortaklık kabul etmeyen şeyler. Mânası başka şeylere şâmil olmayanlar.

Nesne : şey, herhangi bir şey.

Tenasüb : Uygunluk, uyma, tutma. Yakınlaşma. * Nisbet, kıyas. * İki adet birbirine nisbet edilerek yapılan hesap usulü.

NEFS - NEFİS

İnsan ve insanlar denildiği zaman her hâlde öyle alışılmış, erkekler hatırdan belirir. Ruh, emir altındadır, serbest değildir.

Cesed, emir hâlinedir, serbest bırakılmış değildir.

Akıl, hududludur, o da emir altındadır.

Hududlarını aşamazlar...

Nefs ise serbes bırakılmıştır.

Onun için emirler yasaklar hep nefse aittir.

İnsanlar hitabında: “Yâ eyyühe’n-nas, ey insanlar” derler.

Kadınlar sanki mevzu’bahis değildir.

Nefsin de kadınlarda: “Nefsi vâhidetün” lâfz-ı celîli ile yaratıldığı ilân edilmektedir.

1 - Âdem nefsime uydum,

2 - “Alâ nefsihi basîretin” âyet.

Biz nefse basîret verdik.

Mazeret kabul edilmeyecektir.

Zira serbestir.

Serbestiyeti de emirler, hududu aşamaması için tavsiyelerde bulunulmuştur.

3 – Nefse, tahammül edemeyeceği vus’atı aşamayacağı birşey teklif etmedi.

Kim?

Âyet-i kerîme.

4 - Nefsi terbiye emrolunmuştur. Serbes bırakıldığı için...

5 - Mutmain nefis ile insan Cennete girer buyrulur.

Burada da insandır, Kadındır tefrik edilmemiştir.

Nefsin dereceleri

vardır:

Emmare

Levvame

Mulhime

Mutmaine

Safiyye

Bu derecelerde gizli bir mânâ, bir sır kademesi ve tavsiyesi vardır...

ALLAH :

Levvame nefsi şâhid tutuyor.

Kasem ediyor.

Bu ne demektir:

"Ve la uksimu binnefsillevvameti" (Kıyamet sûresi)

Ruh, cesed isyan edemez...

Nefis isyankâr olur!..

"Şeytan" meselesi ruha, cesede musallat olmaz.

Nefse musallat olur...

Şeytanın Âdem'e secde hikâyesi : Ruha mı, cesede mi?

Açık beyan edilmemiştir.

Bu da "bir sırrı" perdeler.

Şeytan hep nefse musallat olur.

Çünkü cennet mükâfatı mutmain nefisle mümkündür.

ALLAH kelâmında böyle buyruluyor.

6 – "Nefsini bilen Rabbını bilir." buyruluyor.

"Rabbını bilen nefsinin bilir" buyrulmuyor

(Dikkat edin!)...

En büyük cihad nefsi islah etmektir!

Nefsinize uymayın!..

Nefîs olmasaydı ne mücazât ne de mükâfat mevzu' bahis olurdu.

Bütün ibâdet, taat, emirler, nehiyler hep nefis içindir.

Ruh, Cesed, Akıl, Duygular hep birlikte nefisle beraberdir.

O hâlde şaşırma!

Şimdi söylenecek cümleyi otuz defa oku...

İnsan, nefistir.

Nefîs de insandır...

Hiç biri de bunların Âdem değildir.

Âdem denildiği zaman;

İnsanda meknuz olan ilâhî Âdemiyet hamulesidir, Âdem...

Bunların içinde nefis isyankârdır.

Cenab-ı ALLAH kendisini tanıtmak için nefis vermiştir ve nefsi serbest bırakmıştır.

Kendisini kime tanıtacak Cenab-ı ALLAH?...

Burası sırların sırrıdır...

Bu sırra vakıf oluş :

Velîlik hem de hakiki velîyyüllahlık makamıdır.

Ve sır ifşa edilemez.

Duyulur, anlaşılır, târif edilmez.

Kelimeye girmez.

Bir nev'î vahyin insan tahammülüne girmiş şeklidir.

Bunu sezenler: "Errasîhune fil ilim" âyeti ile bildirilmiştir.

"Mülhimun" vardır.

Onlar da bu mânevî hudud içindedirler.

Kafesteki aslanın yanına kimse giremez.

Parmaklıklardan geçemeyiz.

Kapısı kilitlidir.

Dışardan ve biraz da uzaktan seyrederek..

Kafese girmek çarelerini öğrenmek ve aslanın yanına girmek lâzımdır.

Korkmadan ve onunla arkadaş olmak lâzımdır.

Ruh : İnsan değildir.

Cesed: İnsan değildir.

Ruhun cesede oturması hâlinde bu birleşmenin yaptığı işler, duygular, akıl, her türlü insanlık tezahurları "insan" dır ki bu da "nefis" dir.

ALLAH'ın insana yakınlığı nefsedir.

Bütün emirler, yasaklar, peygamberler "nefs" içindir.

Nefsin, cesed ve ruhla arkadaş olması lâzımdır.

Ruh, Hakkı münkir olamaz.

Cesed de olamaz.

Nefis meyyaldır.

Ruha, cesede yük verilmemiştir.

Nefse de taşıyamayacağı iş teklif edilmemiştir.

"Şunları da yap!" denilmemiştir.

Ruh, nefis değildir,

Nefis de ruh değildir...

Biraz daha tekrar edelim.

Nefse basîret verildi.

Mutmain nefse "cennete yürü!" denildi.

Nefse haddinden fazla birşey teklif edilmedi...

Nefsinize uymayın!..

"Ben nefsime uydum!" dedi.

“Kim?”

Âdem...

Ve affedildi.

Nefsinizi kötölemeyin!..

“Nefsini ıslâh adeni şâhid tutarım, ona yemin ederim” in nefisten nefis-i vâhidetinden...

“Nefsini bilen Rabbını da bilir.”

“En büyük cihad nefisle mücadeledir.”

“Nefsinize uyup birbirinize girmeyin!..”

Ruh : Bilinmez...

Cesed : Ruhun oturması ile cesedde husule gelen bütün arzular, istekler, her türlü duygular: iyileri de vardır, kötöleri de...

Nefis insandır, insan da nefisdir.

Nefis : Nedir?..

Bunun hakkında yüzlerce söz söylenmiş, kitablar yazılmış, aklın duyacağı insanın anlayacağı bir târif ve izaha varılamamıştır.

Aha bunun için millet birbirine girmiştir.

Hâlbuki bunu anlamak kolaydır...

İnsanda: Cesed, Nefis, Ruh denilen kelimelerin ifade ettiği meseleler vardır.

Cesed: Ruhun oturduğu ve hünerlerini gösterdiği meçhullerin meçhulü ilâhî bir âlet, bir makina...

Ne?

“Cesed”...

Malzemesinin esası toprak...

Canlılık, bunun bir intizam içinde işlemesi.

Bu işleyen makinaya muvakkat gönderilmiş ve hünerlerini izhar için “Ruh” oturtulmuş.

İşleyen bu Cesedle (ki Cesed arza aittir).

Onunla (Ruhun, cesedî arzularla) mücadelesi uyuşamaması “nefis” denilen nesnedir.

Daima mücadele var aralarında.

Bu mücadeleyi asgariye indirmek için usuller, kaideler bildirilmiştir.

Cesedi nefisten ayırmak ve ruhla arkadaş yapmak...

“En büyük mücadele nefis iledir!” buyurmuş

Kim?

Resûlü Ekrem...

“Nefsini bilen Rabbını bilir.”

Nefis cesurdur. O kadar da korkaktır.

isyankârdır. O kadar da itaatlidir...

Bu yek diğerine, zıt kelimelerle ifade edilen hususlara:

Neye? Ne zaman? Nasıl öyle? Sorularına cevap bulmak mümkün, kolay, ve aşikârdır.

Bu insanın hakiki ve doğru tarafıdır ki: ALLAH'ın emrinden olan “Ruh” aslına isyan ve inkârda bulunması mümkün olmadığı gibi olamaz da... Nefis de ruhun emrindedir.

Nefis, ruhun oturduğu insanın cesedi arzularının ta kendisidir.

Yek diğerinden ayrı değildir.

“Âlâ nefsihi basîretin” Biz nefse basîret verdik.

“Lâ yükellifullahu illa nefsen vusaha”

“Biz nefse tahammül edemeyeceği yük vermedik!” denmiyor.

ALLAH nefse tahammül edemeyeceği yükü teklif etmedi...

Sanki burada ALLAH namına başka birisi söylüyor.

Çok dikkat et!..

İşte Resûlü Ekrem bunun için:

“Men arefe nefse fakat “arafe” rabbe. : Kim ki nefsi bilir, Rabbını da bilir.” ALLAH'ı kimse bilemez, idrak eder, inanır.

Kelimelere, söylenenlere lütfen yalvarırım çok dikkat edin!

Aylarca düşünün anlarsanız...

Hakk teyfik ihsan eylesin!..

”Dikkat!..” ALLAH başkadır...

Onun için cesedini ruhun temizliğine uygun sûrette hazırla.

Bir an bile bunlardan bu savaştan ayrılma...

Temiz topraktan halk edildin, onu temiz tut, orada ruh oturuyor.

Kiracısın, Ev sahibini memnun et ki niza olmasın.

Kaldığın evin üst ve altında oturanlar da var.

Gürültü etme!..

Pencereden alt kat balkonuna çöp ve su dökme.

Daha basitlerin basitini yapamıyorlar.

Artık sen düşün.

Kendi kendinin evinle mücadele hâlindesin!..

Cesedi nefsin kandırmasına (o da ruhu çelerek) mâni’ olmak,

Cesedi tamamıyla ruha bağlamak için:

1- Cesedini ruhun gibi temiz tut,

2- Cesedî emirlere dikkat et.

Çok formüller vardır.

Biz bunu hülâsa ediyoruz:

1 - Rızık değirmeni olan ağzını, dişlerini varsa temiz tut,

2 - Abdestsiz konuşma yeme içme.

Fasılasız, arada bir dakika bile olsun bunu bırakma.

Haram; ne mala, ne rızka, ne arzuya katiyyen uyma ve yapma.

Haram, helâl bellidir.

Aralarında olan şüpheli şeylere haramdan ve helâlden ziyâde dikkat et. “Kılı kırk kıl yar!” derler ya...

Bunlara dikkat eden habersiz siyret-i Resûle girer.

Onu tamamen taklid etmiş olur.
O zaman nefis utanır.
Her şey düzelir kendiliğinden.
Nefsin utanması çok mühimdir.
“Tövbe” denilen şey nefsin utanması için emrolunmuş ve mezar kapısına kadar tövbe kapısı daima açık olduğu kelâmullah ile haber verilmiştir. Böylelikle nefsinin kötüleme.
Ona kabahat yükleme.
Onu seninle cesedin arasına görünmez sûrette koyana bırak...
Böylelikle nefsin utanır.
Onun da tahammül hududu olduğunu, fazla yük kendisine verilemeyeceği onu veren kelâmında bildirmiştir.
ALLAH'a kasem ederim ki sözlerimiz doğrudur...

İş böyle olursa:
Mezar, ruhla cesedin ve nefsin yek diğerine: “Allahâısmarladık!” dediği ayrılış yeridir.
Ruh gider Rabbına.
Cesed geldiği toprağa gider.
“Söylenemez” bir yere, orada sönmek için...
Hakk rahmet eyleye.
Bu söz “Allahâısmarladık!” anı için söylenir.
Mezarlar bunu hatırlamak için ziyâret edilir.
Fatiha ruha okunur.

“Nefsini bilen Rabbını bilir” hadîsinde,
“Rabbını bilen nefsi bilir” denilmemiştir. Niçin?
Sana senden yakın olan “Rabb”, ALLAH değildir.
Ciğerlerindeki hava senindir amma dünyayı kaplayan havadır.
Balığın içindeki sudur amma denizin suyudur.
Nefsi verenle, sen insansın.
Cennete nefisle gireceksin, âyetleri söyledik ya...
Nefis insandır, ruh değil...
Bunların esası halvette anlaşılır.

İslâmda bütün uzuvların dinlenmesi namazdadır.
Hareketler namazda farzdır. Ta’dil-i erkân dediğimiz...
Bu cesedi, ilâhî bir disipline almak için kelâmullahı okumak lâzımdır...
Cesedi, yarattığı Rabb’ına çevirmek ve nefsin utanması için huşu’a girmek lâzımdır...
İdman şeklinde namaz kılınmaz.
Aç durmak için oruç tutulmaz.
Halvette bunların esası fiilî olarak tâlim edilir.

Namaz âdetâ halvet-i ebyazde olmak gibidir.

Nefis utanmaya başladığı dakikada halvet-i ahdara girilmeye başlanır.. Hani nefs-i emmare, nefs-i levvame, nefs-i mülhime. “nefs-i mutmaine”, nefs-i safiye diyorduk.

Bu, safhaların isimleridir... Gafil olma!..

Âyeti kerimede: “Ey nefsi mutmaine yürü cennetime” buyrulmuştur.

O hâlde cennete namzed nefsi utandırıp, şehvanî arzularından, yasak olan şeylerden kurtaran insana müjdelenmiştir.

Hazreti Geylani, “nefsini” ağzından bir köpek şeklinde çıkıp bir köşede yemek artıklarına doğru süründüğünü gördü ve haykırdı:

“İyi ettin içimden çıktın. Seni bir daha içime almayacağım!”

Hitap geldi: “Onu içine al! Biz seni onunla seviyoruz.”

Nefis burada niçin köpektir.

Başka hayvanlar vardır da burada köpek şeklindedir niçin?

Eshab-ı Kehf in köpeği Kıtırmir cennete girecektir. Bu ne demektir?

Köpek giren yere melâike girmez!

Bunlar tesadüfi boş lâflar değildir.

Köpek kadar “sadık” mahlûk yoktur.

Nankörlük kelimesi köpek dilinde yoktur.

Geylani'ye nefsin köpek şeklinde görünüşü:

Nefsine sadık ol, Sahibine bırak!

O nefis giren yere melâike girmez.

Nefsinle uğraşma, Sahibine bırak...

Nefis nedir onu bil yeter...

Nefis seninle bitişiktir.

Âdetâ o sensin.

Fakat sen o değilsin.

O da değilsin.

Aynada kendini gördüğün gibidir.

Nefsinle bir olma. Kendini bul...

“Nefis” insanın, fânî olan herşeye bağlı olma hırs ve arzusunun yalan olduğunu sezdiği hâlde bir türlü benimsemediği duygulardır.

Bayezidi Bestami şöyle söylemiştir:

“Nefisden kurtulup soyunup çıkacaktım.

Yılanın kendi derisinden sıyrılıp çıktığı gibi...

Sonra dönüp nefsim baktım.

Ne göreyim ben oyum!..”

21.8.1981 Cuma

وَلَا أُقْسِمُ بِالنَّفْسِ اللَّوَّامَةِ

“Ve la uksimu binnefsillevvameti. : Kendini kınayan (pişmanlık duyan) nefse yemin ederim (diriltiip hesaba çekileceksiniz). (Kıyâmet 75/2)

Mücâzat : kötülüğe karşı verilenkarşılık

Mükâfat :(Kifâyet. den) Bir hizmet veya muvaffakiyete ve iyiliğe karşı verilen karşılık. * Berâberlik. * Takdirnâme.

Mevzu' bahis : Konuşma konusu.

Meknuz : Gömülü define, örtülü, gizli. Hıfzedilmiş, mahfuz.

Hamule : f. Yük. Yük taşıyan nakil vasıtalarının yükü.

Mülhimun : İlham edilenler.

Basîret : Hakikatı kalbiyle hissedip anlama. Kalbde eşyanın hakikatlarını bilen kuvve-i kudsiyye. Ferâset. İm'ân-ı dikkat. * İbret alınacak hidâyet sebepleri. Beyyine. Hücet.

بَلِّ الْإِنْسَانَ عَلَى نَفْسِهِ بَصِيرَةً

“Belil'insanu 'ala nefsihi besiyretun. : Doğrusu insan kendine karşı bir basîrettir (kendisinin ne yaptığını gayet iyi bilir). (Kıyâmet 75/14)

Siyret : sîret, Bir kimsenin içi, hâli, hareketi, ahlâkı. * İnsanın tutmuş olduğu mânevi yol.

Huşu' : Alçak gönüllülük. Hayâ etmek ve mütevazî olmak. Korku ile karışık sevgiden gelen edebli bir hâl. Yüksek ve heybetli bir huzurda duyulan alçak gönüllülük. Sükun ve tezellül.

İdman : Alıştırmak. Bir şeyde meleke kazanmak için tekrar tekrar hareket yapmak. * Beden terbiyesi. Jimnastik.

Ebyaz : Beyaz. Akça. Parlak. Daha parlak. Sefid olan.

Ahdar : Yeşil, yemyeşil, pek yeşil.

CAN-CESED-RUH

Gaybı ALLAH bildirmemiştir.

Bununla, insanları hududsuz elemlerden kurtarmıştır.

Kesilmek üzere yaratılan hayvan, hiçbir elem ve hüzn hissetmez.

Bıçak kestiği vakit hissetmek ister fakat o anda hissi gider ve o da elemnden kurtulur.

Ani kaza geçirenler hiçbir elem duymazlar.

Bu Cenab-ı Hakk'ın büyük bir rahmetidir.

Bu rahmet gaybı bildirmemektir.

Sen hayvana nazaran biraz gaybı bilirsın aklınla.

İhtiyarlar Cenab-ı ALLAH'a daha çok yakındırlar.
O kadar yakın olanları vardır ki diğer tarafa izinsiz gidip gelirler.
Makul ihtiyarlık misal âlemini zaman zaman seyreder.
Bundan dolayı bazı kimselerin akli başına ihtiyarlıkta gelir.
Fakat yine işin farkında değildir.
Misal âlemine, namzetlik devresinden evvel davranmak lâzımdır.
İnsanoğlunun ömrü boyunca hastalıklara maruz kalma keyfiyeti bir ihtar-i Rahmânîdir.
Bu ihtarda çok büyük müjdeler, pek büyük yol mürşidleri vardır.
İnsanın haberi olmadan ruhun cesedi, cesedin ruhu kurtarma gayretleri görülür.
Fakat hiçbir hasta bunun farkında değildir.
Bir takım libaslar, birçok rütbelerden bahsedip dururlar.
Kimse farkında değildir.
Küçük bir baş ağrısı nezle bile bu kadro içindedir.
Bir dertten ölen bir kimsenin, çok defa ya vücudu ya ruhu şehid olur. Kimse bunun farkında değildir.
Gaflet anında ruhun dalgınlığı cesede suç işletir.
Ruhun asaleti buna tahammül edemez.
Cesedi katleder.
“Ani intihar” işte budur.
Nefis harama sarılarak cesedi yavaş yavaş intihara götürür.
Bu bir nev’î irade gevşekliğinden doğar.
Cesed ruhu kurtarmak ve intibaha davet için hastalanır.
“Tedrici intihar” da budur.
Cesedin bu fedâkârlıklarına karşı Cenab-ı ALLAH, cesedin azabını ona dünyada çektirir ve cesedi huzuruna şehidlik mertebesinde kabul eder.
Cesedi topraktan almıştır ve yine toprağa vereceğini vâdetmiştir.

Karaciğer sirozu ve hazım cihazı kanserleri gibi hastalıklar bu kabildendir.
Helâl ile cesedin intiharını hazırlayan ruhu, bilerek veya bilmeyerek olsun: Cesedi islâh için uğraşır ve hastalanır. (Fazla oburlardaki şeker hastalığı gibi).
Şeker hastalığının tedâvisi için dünya uğraşıp duruyor.
Hâlbuki onun tedâvisini biz yaparız.
Amma...
Bu hastalarda acıkmak, işemek, susamak çoktur.
Şekerli maddeleri yiyemez olur.
Ruhun akli başına gelir, perhize girer.
Ruhun bunalması neticesi ani intihar husule gelir ki bu ruhun intiharıdır. “Şeker koması”.
Bu cinnet hâlidir.
Cinnet yani delilik imanda değil, inkârdadır.
Ruh Cesedden ayrı kalır.
Cesed o zaman dış te’sirlerden müteessir olmaz.
Birçok mecnunların sokaklarda, karlarda çıırçıplak dolaşmaları bu kabildendir.

Cesedin ruhu kurtarmak için kendine eziyet etmesi büyük feragati, nezd-i ilâhîde râğbet kazanır.

Ve bazı hastalıklarda Cesed şehidlik mertebesi iktisab ederek toprağa sessizce karışır.

Topraktan gelişi ve toprağa dönüşü idrak eden insan, aradaki hikmeti anlamaya namzettir. Bu namzetlik rütbesini alamayanlara her türlü ilâh-i huzur kapıları kapalı kalacaktır.

Toprağa secde etmek, merhamet-i ilâhîyeye yüz sürmek demektir Peygamberlere yerde yatmaları emrolunmuştur.

Cesedin toprağa tevdi edilmeden evvel gusûl ve abdest farizalarına tabî' olması, merhamet-i ilâhîyeye edeb içinde gitmesi içindir.

Hayatta iken rahmet-i ilâhîye talep edilir.

Toprağa girildiği zaman rahmet-i ilâhîyede insan terkibleşir.

Son nefeste:

“LÂ İLAHE İLLALLAH” diyebilmek,

“Merhamet-i ilâhîye havana girebilmek için nereye gittiğimi biliyorum!” demektir.

“MUHAMMED RESÛLULLAH” lâfzı mübâreki de,

“Resûlullah'dan inzâl buyrulan rahmetin aynısını isterim Yâ ilâhî!” demektir.

Bu rahmet havzında erimek için de Resûlullah'ın mübârek eli lâzımdır.

Yani şefaati Resûlullah...

Cesedin her yeri çürür.

Yalnız kemikleri çürümez kalır.

Zira kemikler toprak terkiibindedir de ondan.

Toprağın emrinde binlerce faal kimyevî madde ve binlerce gözle görülmeyecek kadar küçük “mikroorganizm” haşerat vardır.

Bunların hepsi cesedin çürümesini husule getiren canlı ve cansız işçilerdir.

Ezelden beri kendilerine emrolunan şeyi yapmaktadırlar.

Bazan da cesede dokunmazlar.

Cenab-ı ALLAH'ın yarattıkları içinde toprak ve su kadar azîz olanı yoktur.

Ruh + Cesed = Abd (Kul)

Cesed - Ruh = Ölüm hâli diyoruz, ben demiyorum.

Ruhun evi Cesed.

Niğmet, gıda alıyor, onu sarfediyor, necis çıkarıyor.

Cesed necis i'mal ediyor.

Ruh, günah işliyor.

Ruhun ALLAH'a Cesedsiz intikali büyük niğmetdir.

Ruh, bütün günah ve cezâsını cesede bırakıyor.

Cesedin toprakta yok oluşu, ruhun ALLAH huzurunda utanmaması içindir. Onun için cesede setr-i avret emrolunmuştur.

Ruhun cesede işlettiği fenalıkları görmesi, gaflet nasibinden insanı mahrum eder, küfre yuvarlar.

Arada mazeret kapıları bulunsun, kulu afvetmek çareleri olsun diye ... Şimdilik bu bahis kâfidir...

Şimdi size bazı ta'birlerden bahsedeceğim:

YAKAZA : Burada şuûr bulanıktır. (Hariçle alâkası mevcuddur.)

DELİ : Şuûr yok.

GAFLET : Şuûr, Lâ şuûr. (Şuûrsuz şuûru vardır.)

SİYNE : (Gönül) Şuûr var. (Hariçle alâkası kesilmiştir.)

CEZBE : (Meczub) Bilâ şuûr. (Hariçle alâkası yoktur.)

MURAKABE : Şuûr var. (Velîlik). (Hariçle alâkası mevcuddur.)

İSTİĞRAK : Şuûrsuz şuûr. (Hariçle alâkası yoktur.)

SADIK RÜYA : Kendi şuûrundan başka bir şuûr. (Hariçle alâkası yoktur)

UYKU(Nevm): (Hariçle alâkası Kesilmiştir)

KÂZİB RÜYA: Lâ şuûr (Hariçle alâkası kesilmiştir.)

UYANMA VEYA GAFLETTE OLMA: Bunlar kolay kolay anlaşılmaz. Düşününüz yalnız şunu unutmayınız.

Uyku, ruhun muvakkat zaman cesedden ayrılan, can ile cesedi yalnız bırakarak ruh âlemine seyahat etmesidir.

Can ve Cesed ile ruh arasına sokulan yegâne şey büyü, sihirdir.

Bu da günahtır.

Bunu yapanları Resûlü Ekrem bile kurtaramaz.

Böylelerinin yeri azab-ı ilâhîdir.

ALLAH muhafaza buyursun!..

11.01.1974

Makul : (Kavl. den) Denilmiş, söylenilmiş. * Söylenilen söz.

Ma'kul : Akla yakın, aklın kabul edeceği.

Misal âlemi : âlem-i misal : Rüyâda görülen âlem. Dünyada mevcut bulunan bütün eşya ve zuhura gelen bütün ef'âlin aynısı ile müretteb ve mütekevvîn olan bir tarzı veya âlem-i ruhânînin bir nev'i.

İntibah : Uyanıklık, göz açıklığı. Hassasiyet. Agâh ve münebbih olmak. Hakikatı ve hakkı anlayıp yanlıştan, fenadan dönmek. * Sinirlerin uyanması. Uzuvarın harekete gelmesi.

Tedrici : Azar azar, derece derece ilerlemek. Birisini bir şeye yavaş yavaş vardirmek. * Sıkıştırmak suretiyle çok güçsüz hâle koymak.

Tevdi : Emanet vermek, bırakmak. * Misafirin veda etmesi.

Terkib : Birkaç şeyin beraber olması. Birkaç şeyin karıştırılması ile meydana getirilmek. * Birbirine karıştırılmış maddeler.

Necis : Temiz olmayan. Pis.

Setr avret : avret yerlerinin örtülmesi.

Bilâ şuûr : Şuûrsuz.

Cezbe : Tas: Meczubiyet, istiğrak. Allah'ı hatırlayıp Allah sevgisi ile kendinden geçer bir hale gelme.

Meczub : Başkasının te'siri ile hareket hâlinde olan. Cezbedilmiş. Akli gitmiş olan. Aşk-ı İlâhî ile kendinden geçmiş. * Deli. Divane. Mecnun.

Murakabe : Kontrol etmek. İnceleyip vaziyeti anlamak. Teftiş etmek. * Kendini kontrol etmek. İç âlemine bakmak. Gözetmek. * Hıfz etmek. * Beklemek. İntizar. * Dalarak kendinden geçmek. * Tas: Kendisini tamamen nâfile ibâdet ve itaate vermek için mâbede kapanmak.

İstiğrak : Gark olmak, dalmak. * Dalgınlık. * Ist: Seraba kapılmak. Manevî bir hal ile hayret ve taaccübden bayılmak derecesine gelmek. * Tas: Dalgınlıkla, zihni bütün bütün meşgul olmak. Aşk-ı İlâhî ile dünyayı unutup kendinden geçmek. * Gr: "El" harf-i ta'rifinin, isimleri umumî hale koyması. * Edb: Fazla mübalâğa. (Bak: Lâ-m-ı istiğrak)

Lâ şuûr : Şuûrsuz.

Büyü : Cin gibi manevî varlıklar aracılığı ile insan veya başka varlıklar üzerinde etki meydana getirme işi. Dinimiz büyücülerin şerrinden, kötülüklerinden Allah'a sığınmamızı emreder. Müslüman büyücülük yapmaz.

Sihr : (Sihir) Büyü, gözbağcılık, büyücülük, hilekârlık. * Aldatmak. * Haktan uzaklaşmak. Bâtıl şeyi hak diye göstermek. * Lâtif ve dakik olan şey. Büyü kadar te'siri olan şey. * Şiir ve güzel söz söyleme gibi, insanı meftun eden hüner.

GÖRÜNEN GÖRÜNMEYENE İMAN

ALLAH'a iman görünmeyene,
Meleklerle iman görünmeyene,
Kitablara iman görünen ve bilinene,
Resûllere iman görünmeyi görölür şekilde gösterene,
Görünmeyen âhirete tekrar dirilmeye iman da kudret âlemine iman demektir.
Kudret âlemine iman, imkân âlemine iman...
Sonra bu malzeme ile tekrar kudret âlemine doğru iman . . .

Bunların hepsi:

“Tebarekellezi biyedihi mülkü ve hüve âlâ küllü şey'in kadir” âyetinde gizlidir.
Ondan dolayı meleklerle iman ilk evvel emrolunmuştur.
Bu, kudret âlemine imanın şart olduğunun delilidir.
Hiç bir mahluk ve mevcudat imkân âleminde kendi fiilini ALLAHu Tealâ'nın yaptığı bilmez.
Çünkü kendinden çıkan fiilleri ALLAH'ın yaptığı bizzât görse vücudu dayanmaz.
Erir...
Bunun için Cenab-ı Hakk vasıtalar halk etti.
“ALLAH, insanlar arasında Hakk olur.”

Melekler safî nûrdan yaratılmış oldukları için buna dayanırlar.
Toprak unsurları onlarda yoktur.
Meleklerden başkalarında bu hususiyet bulunmaz.
ALLAH keşif nasib ederse ki (biz dua ederiz) o zaman göreceksiniz ki hiç bir mekân yoktur ki melek bulunmasın.
Melekleri hicapta, arşda, gökte, yerde, denizlerde, mağaralarda, her yerde görürsün.
İşte melekler daima böyle mahlûkat ile ALLAH arasına girdiği için meleklerle iman farz oldu.
Daha ileri gidersek akıllar dayanamaz...

29.05.1982. Cumartesi

İmkân âleminde câri kanun ve kudretler bir nizam içinde işlerler, icabında tezahür ederler, görünürler.
Su, sıcağa maruz kalır buhar olur.
Buhar soğuğa maruz kalır yağmur, kar olur.
Su elektirik ile tahlil edilirse hidrojen ve oksijene ayrılırlar . . .
Bu nizam, kanun her şeyde devamlı ve değişmezler ...

Bazılarında kudret âleminin kanunlarının icaptan zamanında tecellî ederler. Onlar kudret âleminde câri olmayan, imkân âleminin kanunlarıyla izah edilemezler.
Kudret âleminin kanunlarını idare eden nelerse onlar da imkân âleminde sebep ve vasıtalarla kendilerini gösterirler . . .

Yukarıda izahtan bir şey anlamadınız.

Biraz buğuludur. Bir misal ile anlatalım;

Cesed toprağa konduğu zaman (dışarıda iken Cesed değil) sual melekleri gelir derler.

Bu melekler ma'sumiyet devrinden çıkmışlara gelir ...

Suallerini kimse nedir bilmez.

Fakat insanlar inkâr edemedikleri bu hususu klâsik hâle getirmişlerdir.

Bu sual vardır.

Buna inanınız, inanan ile de istihza etmeyiniz.

Hoş karşılayınız ki siz müstehzi mevkiine düşmeyiniz.

Sözüme de itimat ediniz!..

Târif ve bilgilere göre:

Melekler vardır. Ne yerler. Ne içerler. Erkek ve dişilik bunlarda yoktur, iradeleri yoktur.

ALLAH tarafından emrolunan ve olunmuş vazifeleri yaparlar.

Bunlarda ölüm yoktur.

Aslî şekilleri hakkında sarih ma'lumat yoktur.

Mekânları neresidir? Bilinmez. Her yerde vardır.

Nûrdan halk edilmişlerdir.

Aralarında konuşma nasıldır? Var mıdır, Yok mudur?

Bunlarda kâfirlik mü'minlik yoktur.

Görünmezler . . .

Cinniler vardır. Periler vardır.

Cinnilerin ateşten halk edildiği bildirilmiştir.

Bunlar yerler içerler dişi ve erkekleri vardır.

Mü'min ve kâfirleri vardır.

Vazifeleri hakkında ma'lumat yoktur.

Şekilleri nedir? Görünmezler.

Meleklerle, Âdem'e secde emredildi.

Hepsi etmiştir, iradeleri olmadığından secde ettiler.

Âdem ne dil konuşurdu ?

Şeytan; melek midir, cin midir?

Neden yaratılmıştır?..

تَبَارَكَ الَّذِي بِيَدِهِ الْمُلْكُ وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ

“Tebarekelleziy biyedihi mulku ve huve 'ala kulli şey'in kadiyrun. : Mutlak

hükümrânlık elinde olan ALLAH, yüceler yücesidir ve O'nun her şeye gücü yeter.”

(Mülk 67/1)

Ma'sumiyet . Ma'sumluk, kabahatsizlik, suçsuzluk.

Cinn : Bir cins ateşten yaratılmış olup, dünyanın insandan sonra en mühim sekenesidir. Akıl ve şuur sâhibi olup pekçok şer ve isyan yapabildikleri gibi

"Peygamberlerin ve semâvî kitapların irşadlarıyla" insana yetişememekle beraber terakki edip yüksek kemâlatlara çıkabilen mahluktur. İnsanlar gibi dinin bir kısım emirlerini yapmakla ve bazı yasaklarından kaçınmakla yükümlüdürler. Kıyamet ve haşirden sonra cinlerden de dünya imtihanını kazananlar Cennet'e, kaybedenler Cehennem'e girecektir. Kâinat ve içindeki bütün varlıklar hakkında, en birinci söz söyleme hakkı; onların yaratıcısı ve mâliki olanındır. Çünkü "Yapan bilir, öyleyse bilen konuşur" bir kaidedir. Cinlerin varlığını da, evvelâ; Kur'an-ı Kerimden öğreniyoruz. Ayrıca Peygamberimiz Resul-ü Ekrem'den (A.S.M.) gelen sahih rivayetler ve ashabının cinleri görmesi ve görüşmesi hâdiseleri de pek çoktur. Cinlerin pekçok cinsleri vardır. Bunlar lâtif yaratıklar oldukları için gaybî haberler getirmekte kullanılabilirler. Fakat Hazret-i Peygamber'den (A.S.M.) sonra cinlerin gaybî âlemden haber hırsızlamaları Cenab-ı Hak tarafından menedilmiştir. Cinlerin, kötülüğe sevkedenlerine şeytan-ı cinnî de denilir. * Lügatta: Bir şeyi hissedene, setretmek, gizlemek mânasına gelir.

Peri : f. Cisimleri çok lâtif ve görünmez olan hoş mahluk. * İnsana muhabbet eden, muvahhid ve müslim lâtif mahluk. *Mc: Güzel insan. Güzel kimse.

CİN HAKKINDA MERCAN TEPELERİ

"Kitabü Âkâmü'l-Mercân Fî Ahkâmü'l-Cân."

Abdurrahmanı Sebki'nin el yazması kitabıdır.

Bu kitabı tekdir.

Süleymaniye Lâleli kütüphanesinde 402 numarada kayıtlıdır.

"Ve ma halaktul cinne vel inse illa li ya'budun: Ben cinleri insanları da ancak bana kulluk etsinler diye yarattım"

ALLAH, Kur'ânda zât-ı ahadiyetleri için bazen "Ben" bazen, "Biz" diye kelâm eder.

Bu çok büyük bir hikmettir.

"BEN" doğrudan doğruya zât-ı ahadiyetleridir.

"BİZ" esmâlarıyla tecellî şekilleridir.

Kâinat; ALLAH'ın kudret, güç ve hünerleri ile görünüşüdür.

Bu görünüşler de Hakk'ın görünüşüdür.

Hülâsa her şey ondan, fakat hiçbir şey o değil.

"CİN" diye bir mahlûk vardır.

"Cinni dumansız yalın ateşten yarattık". Âyet kafidir.

Cin kelimesi Kur'ân-ı Kerîmde 17,18 yerde "Can ve cin" aynı kökten gelen sıfatlardır.

Cin = Cins isimdir. "Can" = Sıfattır.

Gözle görülemediğinden bu kelime kullanılmıştır.

"Cenin" de henüz ana rahminde kapalı görülemeyen küçük yavruya denir. CAN = Lügatta örten, örtücü, gizleyen mânâlarına gelmektedir.

Veyahut can faildir.

Gizlenmiş örtülmüş mânâlarına gelmektedir:

İnsanların ilk babasına “Âdem” denildiği gibi, cinlerin de ilk babasına “Can” ismi verilmektedir.

Cinler insanları korkutmak için yaratılmamıştır.

Kur’ân-ı Kerîmde:

“Ben cinleri ve insanları ancak bana kulluk etsinler diye yarattım .”

Burada meleklerden söz edilmeyip sükût geçilmesi meleklerde şehvanî sıfat olmadığı içindir.

Onlar niçin yaratıldıklarını, vazifelerinin ne olduğunu bilirler.

ALLAH'a karşı isyan etmezler.

Bu bakımdan onların ne kitaba ne de peygambere ihtiyaçları vardır.

“Ben cinleri insanları da...” âyetinden anlaşıldığına göre cinler insanlardan evvel yaratılmıştır.

Resûlü Ekrem hem insanların hem de cinnilerin peygamberidir.

Cinlerde dişilik erkeklik mevcuddur.

Taayyyuş ederler, ömürleri insanlara nazaran çoktur.

Senelerce, binlerce seneler yaşarlar.

Onlar da ölürler. Hakiki vazifeleri kat’iyetle bilinmiyor.

Mü'minleri ve münkirleri, kâfirleri vardır.

Âhiretleri olup olmadığı hakkında bir bilgi beşerde yoktur.

Sual, Cennet ve cehennem, Azab hakkında bir ma'lumat olmadığı gibi bas ü badel mevt kanununa tabi' değildirler.

Tekrar dirilmeleri hakkında bir rivâyet ve bilgi yoktur.

Hakikati hakkında bilgiler beşer aklına göre buğuludur, i'tikad meselesidir, iman ile alâkası yok gibidir.

Bir de PERİLER vardır.

Bunlar cin değildir.

Hakkında ma'lumat vermek hem yasak ve hem de mümkün değildir. Bunların vazifeleri vardır o kadar...

Hiç bir mahlûk kendi fiilini ALLAHu Tealâ'nın yaptığını bilmez.

Çünkü kendinden çıkan fiilleri ALLAH'ın yaptığını bizzât görürse vücudu dayanamaz. Erir.

Bunun için Cenab-ı Hakk vasıtalara halk etti.

Melekler safî nûrdan yaratılmış olduktan için buna dayanırlar.

Toprak unsuru onlarda yoktur.

Meleklerden başkasında bu hususiyet bulunmaz.

ALLAH keşif nasib ederse o zaman:

Göreceksiniz ki, hiç bir mekân yoktur ki melek bulunmasın...

Meleklerin hicapta, arşda onun üstünde, altında, cennette, cehennemde, gökte de yerde de denizlerde de mağaralarda, her yerde görürsün.

İşte melekler, daima böyle mahlûkat ile ALLAH arasına girdiği için meleklerle iman

farz oldu.

Daha ileri gidersek akıllar dayanamaz.

Meleklerin şekilleri, cisimleri hakkında ne biliyorsunuz?

Bedir harbinde atlı süvariler hâlinde yardıma gelmişlerdi.

Cebrail, Resûlü Ekrem'e bazen herkesin göreceği şekilde güzel bir sahabe olan DIHYE radiyallahuanh şeklinde teşrif ederdi.

Melekler hakkında insan kafası tasavvurî birçok şekiller hayal etmiştir. Kanatlı çocuk

Kanatlı genç kız

Kanatlı erkek v.s...

Melekler yemezler, içmezler, uyumazlar.

Günahtan ârîdirler.

Dişi erkek diye bir ayrımları yoktur.

Görmeleri duymaları, düşünmeleri, hakkında da şekilleri kâfi bilgi olmadığından uzviyetlerini de bilmediğimizden rivâyetlere bakarak hüküm de veremeyiz.

Yalnız onların nûrdan halk edildiklerini ve mevcudiyetlerine inanmak vardır.

Melekler birçok peygamberlere görünmüşlerdir.

Meleklerdeki yaratılış kuvvet ve hassası olarak hududlandırılmış muayyen şekillere girmeye ve görünmeye izn-i ilâhî ile muktedirler.

Cebrail, Resûlü Ekrem'e geldiğinde Hak emirlerini nasıl aldıkları lâfızların ne olduğunu bilmiyoruz.

Dişi erkek, yeme içme, çoğalma, Ölüm yorgunluk, hastalık mefhumları onlarda mevzu' bahis değildir.

Meleklerle inanmanın ve onların mevcud olduğunu, kat'i olduğu delilidir ki, onları idrak etmek için rivâyetler ve şekiller insanlar tarafından tasavvur edilmiştir.

Kur'ân-ı Kerîmde insanların anlamaları için muhtelif kendi şekillerine uygun kanatları olduğu bildirilmiştir.

İnanışlar, peygamberlerin bildirdiklerine inanan için, insanların anlamaları için ilmi yani idrak ve bilgi malzemesi ile bunları izaha lüzum yoktur. Bundan birşey çıkmaz.

"İnanmak veya inanmamak"...

O kadar...

Münakaşa, söz ve fikir düellosuna lüzum olmadığı gibi,

"Yoktur, böyle şey!" diyene de inandırmak için yobazlık yapmak lüzumsuzdur.

Meleklerle insanların düşüncelerini anlamak hassa ve izni verilmemiştir. Ancak ne dilde olursa olsun söz hâline geçtiği zaman anlarlar.

Onun için Haktan birşey istemek ve ona yalvarmak durumuna geldiğinde; sessiz iste.

Kimse duymasın melekler bile...

O zaman Hakkla karşı karşıyasın.

ALLAH'ın şanı seni boş çevirmez.

Sessiz dudak oynatarak dua et...

"Gece herkes uyurken benden isteyin, veririm!" Hadîs-i Kudsîsinin derin mânâsı budur.

Onun için “Dil ile ikrar kalb ile tasdik” lâfzı formülü:

“Duyanlar şâhid olsun. Melekler de...”

Kalb ile tasdik ise: “ALLAH şâhid olsun” demektir.

Kalbi ALLAH'dan başka bilen yoktur.

Resûlulla'ın şefaati da ruhadır demek, yarın huzurda ruhun yaptığı ve kimsenin bilmediği düşünceler ortaya çıktığı zaman Resûl o zaman şefaet edecektir.

Resûlü Ekrem, “işleyen can ve cesede” karışmaz.

Onun için “Lâ ilâhe illallah” demekle insan zâhiren İslâm olur.

Fakat kalb ile tasdik başkadır.

Onu ancak ALLAH bilir.

Bundan dolayı “Şehidallahu Lâ ilâhe illallah” demek güçtür.

ALLAH'ın şehâdeti muhakkak lâzımdır.

Onun için gizli söylemek Hakk ile doğrudan doğruya karşı karşıya olmaktır.

Müslim : İslâm kelimeleri hem müfred hem cem'i mânâsını taşır.

Âdem, insan, beşer hem müfred hem cem'i mânâsını taşır.

Aha bunlarla ne demek istediğimizi anlamaya çalış.

Melek: Kelimesinin aslı “eleke” den türemiştir.

“Elek” elçi mânâsınadır. Mef'al vezninde...

Lake : Çiğnemek kelimesinden Mel, ek den türemedir.

Helk kelimesinden gelmedir.

Kuvvet mânâsınadır.

Bunları Ragıbı Isfahanı böyle târif eder.

Melek : Kuvvet, haberci, elçi mânâlarıdır.

ALLAH'ın bütün yaratıklara karşı her türlü dileğini yerine getiren, emirlerini, işlerini yapan anlayışlı hareketli kuvvet vasıtalarıdır.

Varlıkları İslâm'da aklen câiz, naklen sabittir, inanmak farzdır.

Kur'ân-ı Kerîmde: “Rabbın meleklerle dedi ki; ben yer yüzünde hükümrân olacak birini yerleştireceğim her kim ALLAH'a, meleklerine, peygamberlerine, Cibril'e, Mikâil'e düşman olursa bilsin ki ALLAH da o kâfirlere düşman olur” (Bakara 2/98)

Evvelâ meleklerle iman lâzımdır.

İmandan evvel, meleğe iman, peygamberliğe iman sayılır.

Meleklerle iman etmeyen İslâm değildir.

Melekler yalnız peygamberlere görünür.

Ruh gibi, akıl gibi görünmezler.

Her şeyden evvel yaratmışlardır.

Lâtif nûrani varlıklardır.

Kaba varlıklara, cisimlere benzemezler.

Erkek ve dişi yoktur.

Yemezler içmezler yorulmazlar usanmazlar.

Daima emrolunanı yapar.

Daima ibâdet hâlinedirler.

Mânevî bir zevk içinde yaşarlar.
ALLAH'ın emrine göre hareket ederler.
ALLAH'ın, sözlerinden başka söz bilmezler...

Gayb âleminde zaman diye bir şey yoktur.
Ziyâdan süratlidirler.

“Lâ havle vela kuvvete İlla billah” kavlini söyleyerek iner çıkarlar.

Hepsi kanatlıdır, ikişer, üçer dörder.

Bu kanatlar bildiğimiz kanatlar değildir.

Kendi yapılarına uygun bir uzuvdur.

Miktarları bütün yaratıklardan çok fazladır.

Sayısını ALLAH bilir.

Melek olmayan boş yer yoktur.

Kendilerine emir olunanlara asla âsi olmazlar.

Köpek ve pisliği bulunan yerlere girmezler.

“Bunun hikmeti büyüktür”...

Güzel kokuları severler...

İnsanın mânevî varlığı ince bir teşkilâta ve tesisata sahiptir.

Melekler vazifelerini yaparken bulundukları yerlerde bir mekân işgal etmeyen nûranî varlıklar olduklarından hadiselerin meydana gelmesinde insanlara kendilerini hissettirmezler.

En büyük melek: Cebraildir.

ALLAH'ın sırlarını taşıyandır.

Ibranice “Hakk eri” mânâsındadır.

Cibir = Gül = İyl = ALLAH Rahmân, ALLAH'ın kulu.

MIKÂİL : Resûlü Ekrem'in “İsrâ” den evvel sadrını açmıştır.

İlk defa üç sene Resûlü Ekrem ile meşgul olmuştur.

Sonra işini Cebrail'e terk etmiştir.

Cehennemin yaratılışını arzu etmediğinden cehennemi gördükçe ağlarmış.

Kur'ân-ı Kerîmde yukarıdaki âyetteki Cebrail ile Mikâilden bahsedilmiştir.

Diğer büyük meleklerden bahis yoktur.

Bunlara: “âsi ve küfürde bulunmayın!” buyrulması birşeyi haykırıyor. Cebrail'e inanmayan Resûle inanmamış olur.

Böyle kimsede iman yoktur.

Zâten iman evvelâ meleklerle sonra Resûl ve kitablara gelir.

Meleklerle inanmak imandan evvel gelmektedir.

Mikâil hakkında uzun ma'lumat verilmemiştir.

Bütün toplum azabını Cenab-ı Hakk Cebrail ile yapar.

En büyük günah “Livata”dır...

Resûlü Ekrem'in “Rüzgâra, hadisata, küfretmeyiniz!” buyurmasında Mikâil'in vazifelerinden bir nebze gizlidir.

Bütün kâinattaki ahenk, fizikî, kimyevî, meteorolojik hadisat ve nizam ALLAH'ın

kudret ve kuvvetlerinin görünüşüdür.

Bunların ahenk üzere işlemesi Mikail'e vazife olarak verilmiştir.

Bütün bu görünüşler de Hakk'ın görünüşüdür.

O hâlde Mikâil Hakk kudretleriyle görünüşü ile Hakk'ın görünüşünün perdesidir.

Mikâil, harbde melek ordusunun başındadır.

Nebatata rızıklara bakar.

Resûlü Ekrem'in ruhlarını teslim almaya gelen Azrail ile birlikte Cebrail ve Mikâil de bulunmuştur.

Ruh seyyafiyetine bağlanırsa: Cesedden uzaklaşır.

Cesed ruhun emrindedir.

O zaman beden diye bir şey kalmaz.

Cenab-ı Hakk'dan gelen ve bedene misafir olarak ruh kalır.

Ruh, emr-i Hakk olduğu için Hakk'ın varlığına âyetdir. Rabb'tır.

Bu sırra varan Mansur : “Ene'l-Hakk!” dedi...

Resûlü Ekrem'in hadîsi:

“Yüzüne baktığınızda size ALLAH'ı hatırlatan ALLAH dostudur...”

وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْإِنْسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ

“Ve ma halaktul cinne vel inse illa li ya'budun : Ben cinleri ve insanları, ancak bana kulluk etsinler diye yarattım.” (Zâriyât 51/56)

Taayyyuş : Birbiriyle dirlik etmek.

Ba's : Diriliş. Yeniden diriltme. İhyâ. *

Badel mevt :(Ba'de-l mevt) Ölümden sonra.

İ'tikad : İnanmak. İnanç. Sıdk ve doğruluğuna kalben kararlı olmak. Gönülden tasdik ederek inanmak. Dinin temelini meydana getiren şeylere inanmak. (Bak: İltizam)

Ârî : Pâk, pislikten uzak. * Hür.

Âsi : İsyan eden. Emirlere itâat etmeyen. * Günah işleyen. * Meşru idâreyi tanımayıp baş kaldıran.

هُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ شَهِدَ اللَّهُ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ وَالْمَلَائِكَةُ وَأُولُوا الْعِلْمِ قَائِمًا بِالْقِسْطِ لَا إِلَهَ إِلَّا

“Şehidellahü ennehu la ilâhe illa hüve vel melaiketü ve ülül ilmi kaimem bil kist, la ilâhe illa hüvel azîzül Hakîm : ALLAH, adaleti ayakta tutarak (delilleriyle) şu hususu açıklamıştır ki, kendisinden başka ilâh yoktur. Melekler ve ilim sahipleri de (bunu ikrar etmişlerdir. Evet) mutlak güç ve hikmet sahibi ALLAH'tan başka ilâh yoktur.” (Âl-ilmrân 3/18)

ŞEYTAN

Şeytanın bir melek olduğunu söylerler, ismi Haris'dir.

Yaptırdığı işlerin ismi de Hannas dır.

Şeytan kâfir değildir.

Meleklerde kâfirlik diye bir şey yoktur.

Kâfir: Hakkı hiçe sayan ALLAH'ı inkâr eden demektir.

“Kâfir şeytan!” derler.

Bu doğru bir lâkırdı değildir.

Şeytana küfredilmesi de küfürdür.

ALLAH'ın meleğidir.

Hakk tarafından bir vazife verilmiştir ona...

Sebebi bilinir fakat söylenmez.

Kendisi değil vazifesi lânetlenmiştir.

Şeytan ismi nedir?

Meleğin lânet ile üzerine aldığı vazifenin ismidir.

Müfred olarak kullanılmıştır.

Zira şeytan ismi verilen melek tektir.

Kur'ân-ı Kerîmde bir de “şeyatin” lâfzı vardır.

Cem'i olarak şeytanlar demektir.

Bu şeyatin lâfzı umumîyetle şeytanın bir çok olduğu düşüncesini doğurmuştur.

Hatta “şeytan bir tarafı erkek bir tarafı kadındır birleşirler zürriyet husule getirirler” diye saçmanın şampiyonluğunu gösteren bir kitabda yazıyor, bu asrın mürşidlerinden biri.

Şeyatin, şeytanın birçok olduğu demek değildir.

Şeyatin, insanlar arasında geçen fena kötü, Hakk'ın men' ettiği arzu hilâfına olan fiillerdir.

Lânetlenmiş fiillerdir, hareketlerdir, işlerdir.

Bu işlerin yaptırma mümessilleri olan şeytan yaptırdığı bu işlerden dolayı mes'ul değildir.

Fiilleri yapan insanlar bunlardan mes'uldür.

Şeydana kâfir demek küfretmek de küfürdür.

“Lânetullahı aleyh” lânet edilir.

O da Hakk namına olur.

Şeytanın yani meleğin şahsına değil, yapacağı vazifelere yaptırdığı fena, kötü işleredir bu lânet...

Cenab-ı Hakk kelâmı celilinde:

Meselâ içkinin, hıncır eti yemenin “ame-li's-şeytan” şeytanın amelidir buyurması bu işlerin, şeytanın yaptıracağı vazifelerin isimleridir.

Yoksa şeytan melektir, ismi, hariçtir.

Ne yer, ne içer. Ne içki kullanır. Ne kumar oynar.

Hatta cennetde cennetlik kullara lâtif hareketlerle, kerem göstermekle vazifedâr melekler vardır.

Cehennemde Hakk'ın emirlerini, azaba müstehak mahlûkları zorbalıkla değil

hilmiyet ve nezakette icra etmeye memur melekler var.

“Zebani” dediğimiz melekler de onlara verilen vazifenin isminden dolayı verilmiştir.

Bir insan yapmak istediği şeyi yapar.

Fakat ne istediğini tesbitte hür değildir.

Hakk’ın nehyettikleri şeyleri yapanlar:

Bunlar cesede ait.

Ruha ait.

Bir de ruh cesedin aklın arasına girmiş nefse ait kabahatler vardır.

Şeytan ruha musallat olmaz.

Nefse musallat olur.

Nefse ait kabahatlerin tövbesi vardır:

Bunlar da Hakk’ın yarattığı insandan sudur ediyor.

Bu iş sanki başka birine atfediliyor.

Şeytana...

Bu sûretle Hakk tövbeyi kabul edip af ve mağfiretinin hududsuz olduğunu şeytanla perdeleyerek ifade etmiştir.

Şeytan meleklerin hocasıdır.

Hangi meleklerin onu da sen bul...

İlmiyle, akliyle bütün meleklerin hocası olmuştur.

Meleklerin hocası olan “Şeytan” kendiliğinden bu vazifeyi üzerine almak için icbar edilmemiştir.

İlim ve akıl da, “kibir” in büyük bir şirk olduğunu bildirmektedir.

“Ben şeytanımı öldürdüm.”

“Şeytan, Hz. Ömer'den kaçır.”

“Abdestli olana şeytan yanaşamaz.”

“Şeytan, peygamberden kaçır.”

“Şeytan, insan kanı içinde dolaşır.”

Bunların hepsi hadîstir.

Bu hadîslerin inceliklerini düşünürsen başka kapılar açılır sana...

Geçmiş peygamberlere şeytan görünürdü.

Sokaklarda dolaşan kadınlar.

Hamamlar.

içlerinde fışk ü fücur işlenen evler.

Kumar içki eylence yerleri.

Yalan dolan dedikodu.

Mânâsız boş sözler ve işler.

Pazar yerlerinde toplananlar.

Kapı eşiklerinde uzun sohbet edip boş lâf konuşanlar.

Bunlara sokak ehli denir ki cehennem ehlidir. “Ehle’s-sükuk ehlü’n-nar”

“Benim ümmetimin Yahudileri, namaz kılmayanlardır.”

Şeytan olmasaydı cennet ve cehennem halk edilmezdi.

Artık sen düşün.

Bizden söz bu kadar.

Şeytan, Hakk'a karşı gelmemiştir.

Yaptıracağı işler için Âdem'e secde yani mutî' kalmamıştır.

Âdem'i, Hz. Havva yoluyla kandırmıştır.

Havva ile arası bozuk değildi.

Havva kanalı ile Âdem'i kandırdığı için yanlış olarak kadına şeytanî amellere işlere vesile olduğundan şeytan demişlerdir.

Bu da Hakk'ın emri ve muradı iledir.

Bu işler herkesin kavrayacağı işler değildir...

Zürriyet : Soy, nesil, döl, kuşak.

Husul : Peydâ olma. Hasıl olma. Meydana gelmek. Üremek, türemek.

Mümessil : Vekâlet eden. Bir şahsı bir topluluğu veya şahs-ı mâneviyi temsil eden. * Benzeten. * Kitap bastıran. * Vekil. * Rol temsil eden. Aktör.

Mes'ul : Yaptığı iş ve hareketlerden hesap vermeğe mecbur olan. Mes'uliyetli. Bir işin idâresi kendisine âit olan. * Ceza verilmiş olan.

Sudur : Olma, meydana gelme. Sâdır olma. * (Sadr. C.) Göğüsler, sadırlar.

Ehle's-sükuk ehlü'n-nar : sokak ehli ateş ehlidir.

Mutî' : İtaatli. Terbiyeli. İsyan etmeyen. * Rahat.

MÜNKER VE NEKİR

Münker ve Nekir isminde iki melek var.

Kabirde sual melekleridir bunlar...

“Nehyi anil münker bil mağruf” diye bir Emr-i ilâhî vardır.

Ma'ruf olan bir emrin ma'rufu arefe (herkes tarafından bilinmesi mecburi olan demektir), inkârını, yanlışını reddediniz.

Doğruyu söylemek yanlışlığı düzeltmeye uğraşmak inkârı reddetmek Hakk emridir ve farzdır.

Münker ismindeki melek inkâr olup olmadığını suâl eden melektir.

Kabirdeki inkâr nedir?

Dünyada iken inkâr etti mi, etmedi mi sorusudur.

Bilmiyoruz. Fakat rivâyetler klâsik hâle gelmiştir.

Şunlar sorulacak diye kitablarda formüller vardır.

Meselâ: “Rabbın kim?”

“ALLAH'ın kim?” denmiyor. Dikkat eyle!..

İslâm bunu tasdik eder ve inanır.

Diğer meleğin ismi de Nekirdir.

Mânâsı kelime olarak meçhul ve yoktur, insan bilgisinde.

Yalnız lügat kitaplarında Münker'in zıttıdır diye târif edilir.

Nekir'in vazifesi nedir?

O da meçhuldür.

İşte asıl mesele bunu bilmektir.

Kabirdeki sual o hâlde inkâr ile tasdik arasında geçen suallerin ve cevapların imtihanıdır.

Bu imtihan sizindir...

Şu basit bilgiden sonra:

“Münker ve Nekir” ismindeki meleklerin kabre gelmeleri ve sual sormaları o kadar basit bir mesele değildir.

Bu, İslâmın dünyadan ruhunun cesedden ayrılması ve cesedin toprağa verilmesi ile başlayan bir sual silsilesidir...

Toprağa girmeden toprak üstünde cesed kalsa bu melekler teşrif etmezler.

Niçin?..

İşte bu, meselenin çözüm noktasıdır.

“Cenaze bir gün evinde kalmalıdır!”

Bunu söyleyemem, çünkü belki ben de bilmiyorum diye cevap veririm.

Bu, sırî bir bilgidir. “Söylenemez!” dedik ya...

Masum ve çocuklarda sual yoktur.

Hakk bu meleklerin suallerine kolay cevap vermek nasib etsin diyebiliriz ancak...

هُمْ الْمُفْلِحُونَ وَلَتَكُنْ مِنْكُمْ أُمَّةٌ يَدْعُونَ إِلَى الْخَيْرِ وَيَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَيَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَأُولَٰئِكَ

“Velteküm minküm ümmetü yed'une ilel hayri ve ye'mürune bil ma'rufi ve yenhevne anil münker, ve ülaike hümül müflihun : Sizden, hayra çağıran, iyiliği emredip kötülüğü meneden bir topluluk bulunsun. İşte onlar kurtuluşa erenlerdir.” (Âl-i İmrân 3/104)

Münker : Allah'ın (C.C.) râzı olmadığı şey. * İnkâr edilmiş olan. * Şeriatın kabâhat ve haram diye bildirdiği şey. Makbul ve müstehab olmayıp, günah ve kabahat olan. * Mezardaki suâl meleklerinden birisinin ismi. Diğerinin ise "Nekir" dir.

Nekir : Bilinmemiş olan. Muayyen olmayan. * Mezarda iki sual meleğinden birisinin adı. (Diğerininki; münkerdir)

HURAFE

Hakikatleri, henüz mahiyeti anlaşılmayan istisnâ hâller didiklemektedir. Hurafe: Arab'ın “Uzre” kabilesinden bir zâtın ismidir.

Rivâyete göre kendisini cin taifesi alıp götürmüş döndüğünde garip, o zamanın insanların inanmadığı şeyler ve hadiseler anlatmış.

Kimse inanmamış bundan ötürü...

Aklın almadığı hadiselerle ondan sonra “hurafe” ismi verilmiştir.

Bütün hurafeler hayal mahsulü değildir.

Belki muayyen şahıslar tarafından görülmüş, yaşanmış, tecrübe edilmiş fakat herkes tarafından akıl erdirilmemiş şeylerdir.

Dün veya daha evvelki devirlerde hurafe kadrosu içinde bulunan ve şiddetle reddedilen birçok hadiseler tecrübe ile elde edilen ne olursa olsun birçoğu akıl hududuna girmiş, tecrübe edilmiş, bunların bir kısmı izah edilmiş, birçok kısmı da izah edilememiştir.

İnsan dimağı fizikman, kimyaca, matematikle mümkün olmayan birşeyi düşünmek hassasına mâlik değildir.

Tabiî hadiselerin aksini düşünemeyiz.

Bu da mümkün değildir.

Bundan asırlar evvel havada uçulacak, mesafeler kısalacak, ses, sûret, renk hâledilecek, ve diyen olmuştur.

Deseler bile hemen hurafe kadrosuna konulurdu.

Hâlâ bu gibiler devam etmektedir.

Ve yeni hurafeler de eski bugün doğruluğu mümkün olduğu isbat edilenlere yeni hurafeler de eklenmektedir.

Hurafe diye bir şey yoktur.

Şekil değiştirmiş, tecrübe edilememiş hadiseler bu isim verilmiştir. Bugünkü fennîn, tıbbın hurafeler sahasından hakikat sahasına geçmiş inanılmayan şeylerdi.

Yine daha çok hurafe sahasında birçok hakikati bekleyen hurafeler de vardır.

Yeni, yenileri de ilâve edilmektedir.

Bunların hepsi tabiatda vardır.

Değişmeyen kanun hâlinedir.

Çok uzağa gitmeye lüzum yok...

Meseleyi izah için 1000 senelik bir düşünce seyahati yapalım.

1 - Aya gidilecek

2 - Kalb nakledilecek

3 – Ses, Sûret, Renk uzaklara gönderilecek.

4 - Organ nakledilecek,

Diyenlere en başta ilim adanılan, çıldırdı yaftasını vurarak tımarhaneye gönderirledi.

Bunlar beşeriyetin en büyük hurafeleri idi o zaman...

Nazar niçin vardır.

Hasedin tehlikeli olduğu Hakk tarafından sevilmediğini ifade eder.

Cenab-ı ALLAH insana serbestiyet verdiğiinden nazar da bu serbestiyetin neticesi olarak vardır.

Sarı ve mavi gözlü insanların nazarı en çoktur.

Sarı ve mavi gözlü insanlar kendini düşünür, kibirli, hakiki şahsiyetini gizleyen insanlardır.

Yekdiğeriniz hiçbirşeye hasedle bakmayınız.

Bu bir nev'î iyi geçinmek ve verilen rızka kanaat edilmesini bildirmektedir.
Ruhî bunalım geçirenlere, nazar alanlara, eskiler kurşun dökerlerdi. Kurşun dökerken bu saha içinde pusula bulundurursanız pusulanın kendi etrafında döndüğü görülür.
Bu, elektrik manyetik kuvvetlerin te'sirini ispat eder.

Daha garip birşey söyleyeyim; Süleymaniye camiinde 2 muhtelif sütun üzerinde Mimar Sinan iki deve kuşu yumurtası koymuştur.
Hâlen oradadır.
Deve kuşu yumurtası bulunan yerde örümcek ağ yapmaz.
Bu bahis çok uzundur.
Söyleyip kafanızdaki bulanık hurafeleri çoğaltmak istemem.

Meçhul, Sır: Kelimeleri insanın anlayamadığı her türlü maddî, mânevî ne varsa birçok hakikatlerin gizlendiği perde arkasının ismidir.
Bu meçhul ve sır kelimeleri:
İnsanın akıl hududunun ötesine habersiz hürmetinin gizlendiği kelimelerdir.
Anlaşılamayan şeylere karşı aklın itiraz ve tepkileri yüzünden hakikatler bu itirazlarla kapanarak hurafe hâlinde devam ederler.
Mitoloji; büyük hakikatlerin kaybolmayan hikâye, Efsâne şekline bürünmesi değil midir?
Zira kâinat vardır.
Dibi yok...

Hiçbir yerinde de noksanlık akıl ölçüsüyle yoktur.
Akıl yorucu bir nizam, bir disiplin ve değişmeyen kanunlara bağlı işlemektedir.
Bu dipsiz nizam ve varlığın sebebini bilmiyoruz.
Bilemeyeceğiz de...
Nazariyelerle, dibi olmayan molekül ve atomdan başlayarak en büyüğü ne kadar iki meçhul arasında:
Öğrenelim.
Yaşayalım.
Fakat yaşadığımız denizden dışarı çıkmayalım.
Balık denizden çıkarsa kanun icabı oksijensiz kalır.
Hayatı söner.
Bu lâf doğrudur...

Denizde yaşarken bir oltaya da (dikkat!) çarpmayalım...
Biz denizi seversek deniz de bizi sevecektir.
Mecburdur buna.
Yalnız biz ona uyalım.

Şuna inkıyad edip inanmada hiçbir zarar yoktur.
Mutlak hakikat ALLAH' dır.
Kâinatda ne varsa ondan...

Fakat hiçbir şey O değil...
O'nun dışında değiliz...
O'nun dışında olmadığımızdan O'nu göremiyoruz.
“Ne yapalım?” deme...
Aynaya kendine bak yeter.
Kendi kendini yoğur...
Bul kendini!..
Kendi maddî cesedinde mekân olan mekânsızla dost olmaya çalış!
Bu dostluk için yaratıldığını da unutma...

“Söylenemez” diyoruz.
Söylenirse inanmada şüphe olursa söyleyen töhmet altına girer. Söyleyeceği hakikate karşı bu sefer hürmetsizlik olur.
Vebali vardır.
Herşeye öğreneceğim diye merak etme.
Meçhul, yaratıcı kavrayamamadır.
Sırr, ortaya koyan tahammülsüzlüktür.
Anlayamadığın birşeye itiraz etmede itiraz edene de hak vermek gerek.
Onda da bir hakikat gizlidir.
Yarıya kadar dolu bardak ile, yarım bardak su arasında fark yoktur.
ip ucu arama...
Eskilerin söylediği fakat yenilerin bilmediği iki kelime ile bitiriyorum sözü: Ezel, Ebed kelimeleri bunlar.
Ezel, geçmişde muteber (geçerli) intihası (sonu) yok zamanlâr.
Bu kelimeler arasında dolaş, başa, sona akıl yetmez.

Hurafe : Uydurma, bâtil inanış. Masal. Efsane. Yalan hikâye.

Yafta : yapıştırılan etiket.

İnkıyad : Boyun eğme. Muti olma. Teslim olma. İtaat etme. İmtisal.

Ezel : İbtidası ve başlangıcı olmayan, her zaman var olan.

Ebed : Ebedîlik. Zevalsizlik. Sonu olmamak.

BiT, PİRE VESAİRE

Evliya Çelebi, Seyahatnamesinde, bazı hayvanatın yaratılması hususunda izahatlar verir ki, enteresandır.

Evliya Çelebi'nin zikrine göre, Hazreti Nuh'un gemisi bir ara su almaya başlamış. Bu arada yılan gelip : “eğer beni insan etine doyurursan ben de deliği tıkar sizi kurtarırım” demiş.

Hazreti Nuh da bunu vâdetmiş.

Evliya Çelebi bundan sonrasını şöyle anlatıyor:

“ ... Rivâyet olunur ki bu esnada Nuh'un gemisini kurtaran yılan gelip söyler: “Yâ Nuh, Rabbîn sana selâm etti. Gemiği tufandan halas eden bendim.”
Nuh'un kavmi bunu yilandan bildiler.
Yılanı ateşe atsin ki ne acayip şeyler görür...
Nuh'un vaadi gibi biz de yılanı âdem etine doyuralım..
Nuh yılanı ateşe attı.
Gene Cebrail'in târifiyle Nuh nebî yılanın külünü havaya savurdu.
Rüzgâr da yılanın külünü Nuh'un ümmetinin üzerine düşürdü.
Yılanın derisinden husule gelen küllerden pire hasil oldu.
Etinin külünden bit meydana geldi.
Bugüne kadar Nuh'un ahd ü misakı üzere yılanın külünden hasil olan pire ve bit benî Âdemi rahatsız etmektedir.
Kemiklerinin külü yere düşüp çiyen oldu.
Cifesinden hasil olan kül akrep oldu.
Bağırsakları solucan oldu.
Yüreğinin külü yere düşüp kertenkele ve daha nice hâşerat oldu.
Cenab-ı Hakk herşeye kadirdir...”

Bu rivâyet akıl ölçüsünde saçmadır.
Fakat bu saçmanın içinde birşey gizlidir.
Onu bulmaya çalış...
Bu haşarat nereden oldu sualine akıl hududları dahilinde bir cevap bulamıyoruz.
Bulmaya çalışırsak saçmaların saçması bir neticeye varırız.
O da netice değildir...
Mantiki ve fennî cümlelerle bu haşaratın nasıl husul bulduğu hakkındaki nazariyeler de doyurucu değildir.
Eski Yunan mitolojisi bile birçok hakikatlerin şekil değiştirerek ifadesidir. Bu rivâyetleri kabul edip yorgunluktan kurtulmak en iyisidir.
Bütün bu gibi itirazlar münkir veya şüpheli düşüncelerin mahsulüdür. Bunlar üzerinde fikir yürütmek ne bir netice ne bir fayda vermez. Peygamberlerin söylediklerine semâvi emir ve haberlere inanmak muhakkak lâzımdır...
ALLAH herşeye kadirdir...

Meşhur filozof Bacon'un bir sözü vardır :
“Tabiatla raslanan her taşın altını kaldırıp bakmalıdır. Çünkü hakikate bazen caddelerde değil, patika yollarda raslanır.”
Hakiki bir ilim anlayışı insanı ALLAH'a inanmaya sevk eder.

Meşhur Lincoln söyler : “Ben göklere bakıp varlıkların azametini gördükten sonra ALLAH'a inanmayanlara hayret ediyorum!..”

CEHİL: Bilgisizlik

ECHEL: Bilgisiz

CAHİL: Hiçbirşey bilmeyene verilen isim

CEHÂLET: Bilgisizliğin içindeki bütün hududda bulunan

CÜHELA: Bildiğini iddia ettiği hâlde cehâlet alanında direnenlere verilen isimdir.

CEHELE: Mastardır.

Yukarıdakiler hep bu fa'ale veznindeki kelimeden doğmuştur.

Yine bu kelimeden doğan meçhul ise normal bilgi hududunun dışında akla mantığa sığdırılamayan şeylerin hududunun ötesi.

İşte meçhulün içinden sızan bazı akla sığmayan rivâyetler vardır.

Bunlar zamanla hakikat olarak kabul edilir.

Bunların derinliğine inilirse hakikat olduğu anlaşılır.

Bazıları da büyük insanların ilimle bulduğu ve herkesin kavrayamadığı hakiki meçhuller vardır.

Meselâ: Einstein'ın bulduğu rakam ve nazariyeyi, zamanın âlimleri bile anlayamadılar.

Fakat bugün o bilgi ve rakamlarla aya gitmek imkânları hazırlanmış oldu.

Bir de bunların dışında peygamberlerin bildirdiği meçhul hududundaki hakikatler vardır.

Bunlar inanç hududundadırlar.

Bunlar da hakikattir.

Tecrübe ve akla sığmayan meçhullerin hakikatini anlamak için peygamberlere ve semâvi kitablara inanmak lâzımdır.

Güneş doğar-batar.

Hakikatde güneş ne doğar ne batar.

Biz döndüğümüz için onu öyle görürüz.

Yıldızlar vardır küçük görünür, dünyanın binlerce misli büyüktür.

Hakiki meçhuller de bu basit misal gibidir.

Bu meçhul hakikatlara bir misal olarak biraz konuşalım.

Meçhullerin içinden çıkan rivâyetlerden bir hakikat olarak kabul edilen inanışlar vardır.

Peygamlerlerin bazıları bu inanışları teyid etmişlerdir.

Bazıları bunlardan bahsetmemişlerdir.

Birçok velîler de öyle söylemişlerdir.

Hızır ve İlyas bunların başında gelir.

Hızır ve İlyas ne zamandan beri vardır bilinmez.

Hızır'a, Musa Peygamber zamanında Hızırdan bazı şeyler öğrendiği bilinenler arasında tesadüf ediyoruz.

İlyas hakkında ise ma'lumat yok...

Musadan evvel peygamberler arasında da bahsedilmemiştir.

Her ikisinden de bahis yok...

İsa Peygamber zamanında da yok.

Resûlullah efendimiz zamanında da yok.

Resûlullah'tan sonra rivâyetler çoğalmış,

Hızır ve İlyas'ın var olduğu kabul ve inanma hâline gelmiştir.
Muhiddin-i Arabi Hızır'a rast geldiğini ve Hızır'ın bulut üzerinde namaz kıldığını gördüğünü bahseder.
Hızır karada, İlyas sulara hakiki bunalmış olan insanlara izn-i ilâhî ile yardım yaparlar.
Her ikisi de hayattadırlar.
Ab-ı hayat suyu içmişlerdir, ömürleri uzundur.
Lokman Hekim de bu rivâyetlerdendir.
Üçler, dörtler, yediler, kırklar Resûlü Ekrem'den sonra nübüvvet, velâyet hâline izn-i ilâhî ile tahavvül ettiğinden bunlar o zaman ortaya çıkmıştır. Bugün bunların adetleri de azalmıştır.

Yalnız ruhaniyyet-i Resûlü temsilen 11 ricali gayb hâlen mevcuddur.
Ricali gayb 12 idi.
Birisi Resûlullah zamanında mülâki olmuştur ve Resûlde kırk gün misafir kaldıktan sonra hiç kimse ile konuşmadan vefat etmiş ve Medinede defnedilmiştir.
Bu rical-i gayb Resûlullah'a nübüvvet geldiği zaman teşekkül etmiştir. Âdetâ Resûlullah'ın havarileri idi.
Onun hikâyesi uzundur.
Bilenlerden öğrenile...
Rical-i gaybden ölenler olursa yerleri doldurulur.
Zamanla adetleri azalacak ve dünyanın sonuna doğru gidildiği anlaşılabacaktır.
Hızır kimdir diye sordular kime bilmiyorum.
Sen yalnız dinle.
Hızır hakkında bildiğin işittiğin sana yeter.
Yalnız Hz. Musa'ya bir ilimden bir parça öğretti.
O bile tahammül edemedi.
Resûlü Ekrem'e Hızır mülâki olmamıştır.
Resûlün ledün ilminden öğrenmeye ihtiyacı olmadığından Hızır, edeben Resûle mülâki olmamıştır.
Hızır'ın kim olduğunu söyleyebilsem yahut bilsem;
Kendi kendinden utanırsın.
Onun için Hızır'a tesadüf etmeye çalış.
Üçler, yediler, kırklar bunlar dünyadan nübüvvet yani.
Resûlün dünyadan ayrılışı ile izn-i ilâhî ile velâyet makamına yani, tahavvül eden herşeyin takib ve tatbik edicileridir.
Tabiînden sonra üçler, yediler, kırklar diye bu ruhanîler ortaya çıkmıştır. Resûlden evvel bunlar yoktu.
Diğer dinlerde ve peygamberlerde yoktur.

Aslı da meçhuldür.
Herkes bilemez.
Bugün bunların miktarları da azalmıştır.
Üçler yoktur.

Yediler üç kişi kaldı.
Kırklar yediye indi...

Arı başka
Çiçek başka
Bal bambaşka...
Aralarında köprü kuramazsın...

Melek başka
Nebî başka
Kul başka...

Yağmur başka,
Dolu başka,
Sel başka...

Leylâ başka
Mecnun başka
Çöl başka...

Deniz başka
Balık başka
Yunus başka
Yunus Emre bambaşka...

Cesed başka
Can başka
Ruh başka...

Güneş başka
Ay başka
Gündüz başka
Gece ise bambaşka...

Aslında ne gece var ne gündüz...

Çiçekler başka
Kokular başka
Gül ise bambaşka...
Çiçeklere arılar konar
Güle arı konmaz bilir misin.
Nereden bileceksin!
Sen gül görmedin ki...

Görmüyor musun bugün ezan ile çan yarışa girdi.

Hızır başka İlyas başka.
Kırklar başka Yediye indi.
Yediler başka Üçe indi.
Üçler başka çekildi gitti.
Onbirler kaldı şimdi dünya üzerinde.

Burda ses çıkarma dinle:
Ağız başka
Burun başka
Dil başka.

Nergis başka
Sümbül başka
Gül ise bambaşka...

Yunus olmayanlar deryaya dalamaz.

Bu sözler başka başka.
Dinleyen başka
Okuyan başka
Yazan başka
Söyleyen bambaşka...

18.11.1982. Perşembe

Muhiddini Arabi'nin Şecere-i Nü'maniye isimindeki kitabda ki bu kitabdan bir tane Edirne kütüphanesinde mevcuddur.

“Sin Şına girdiği zaman benîm kabrim bulunacak” diye bir işaret vardır.

Muhiddini Arabi'den 200 küsur sene sonra Yavuz Selim Şam'ı fethetmişti, O zaman Muhiddini Arabi'nin kabri Şamda Muhacirin mahallesinde bulunmuş ve Yavuz tarafından kabri yaptırılarak bir de cami inşa edilmiştir.

Dünya yüzünde insanlar arasında tarih boyunca tarihten evvel söylene gelmiş tevaturlar vardır.

Bu tevaturlar yayıldıkça rivâyet ismini alır.

Rivâyetler toplanır mitoloji, Efsâne şeklinde donar kalır.

Bu buzu çözmek kaldırmak mümkün değildir.

Artık inkâr edilemez hâle gelir, isbatı da mümkün değildir.

Bunlardan sızıntılar olur, bilgisiz insanların düşüncelerinde yoğrulur, hurafeye bürünür.

Fakat bütün bunların hepsi durulduğu zaman anlayanlar ve anlamayanlar arasındaki münakaşa ve tartışmalar şu hâle gelir:

inkâr edilemez... İsbat da edilemez.

Bunlara menkıbe ismi verilir. Şimdi insan düşüncesinin düzgün akıl ve mantık çerçevesi içinde tahlilinde, şu kelimeler ve ta'birler ortaya çıkar.

Cehil: Bilgisizlik...

Bu bilgisizlik bir insanın norıml olarak bileceği şeylerin daha altında olanlardır. Meselâ: Deli-akıllı, çocuk-büyük, genç-yaşlı basit olarak; eliyle aldığı yiyeceği ağzına götürür.

Kulağına götürmez. İşte bu tabiî bilginin altında olan bilgisizlik cehil dir.

Bu kelimeden echel doğar.

E c h e l : Kabiliyet ve akli imkânlan olduğu hâlde hakikat karşısında direnir durur. Bunlara echeli cühela denir.

Bu saha içinde dolaşanlara cahil ismi verilir.

Bu dolaşma sahasına da cehâlet damgası vurulur.

Bu sahayı besleyen ve bu sahada dolaşanları takviye eden yukardaki hurafelerdir. Müdafileri vardır.

Bunlardan bid'atlar ortaya çıkar...

Bir de meçhul denilen bir kelime vardır.

Meçhullerin içinde bir hakikat mevcuddur.

Bunu anlamak her asırda değişir.

Bundan elli altmış sene evvel Einstein izafiyet teorisini Parisde kolejde Fransada anlattığı zaman, o zamanın filozofu Bergson, rizaiyeci Puincara ve Andre soürio, nazariyenin formüllerine bakarak doğru olduğunu söylediler.

“Fakat anlayamadık!” dediler.

O zaman bu meçhuldü.

Einstein bu meçhullerin içinden riyazi formüllerle bir hakikati haykırıyordu. Bugün o riyazî formüllerle beşeriyet aya vardı.

Yıldızlara gidiyor.

İşte meçhullerin içinde bu gibi hakikatler doludur.

Son zamanlarda zamanın meşhur araştırmacı âlimi Causto (Kusto) Septe boğazında Atlantik suyu ile Akdeniz suyunun birbirine karışmadığını tuzlu su içinde bile tatlı su balığının yaşadığını hayretle görmüş bunu ilân etmiş. Hâl ve İzah edememiş.

Bir Mısırlı İslâm âlimi (ismi gizli dursun) bunu Kur’ân-ı Kerîmden Rahmân sûresinden ki bir âyetle fısıldayıvermiş.

Causto bütün bilgi ve ilmiyle doyararak secde etmiş, İslâm olmuştur. Meçhullerin içinde gizli hakikatler ortaya çıktıkça meçhullerin dibinde de hakikatlerin mevcud olduğu kanaatine varırız.

Büyük mânevî şahsiyetlerin söylediği ve inkâr edilemeyen hadiseler vardır. Onlar da meçhuldür.

Fakat ne inkâr edilebilir ne de isbat edilebilir.

Bunların Ötesinden ancak haber verenler semâvi kitabları bildiren peygamberlerdir.

Bugün İnsanlığın her türlü ilmî hamulesini toplayıp haykırmak lâzım gelirse:

“ALLAH yetecella fi'l-asrı'l-âlem” –
ALLAH bütün büyüklüğü-ile bu asırda tecellî etmiştir.

Basit bir misal söyledim size.

Bazı dağlar vardır, oraya gittiğin zaman bağırırsın, iki üç saniye sonra karşığı dağdan aynı sesin sana intikal eder duyarsın.

Nedir bu?

Aks-i sedâ efendim.

İzah ederiz...

Radar şua'ı binlerce kilometre uzaktakine gider, oraya çarpar, geri gelir. Bize haber verir.

Bu da elektrikî aks-i sedâ.

Bugün elektrikle ses, resim, renk naklediliyor...

Öyle insanlar vardır ki buradan uzak mesafeye sesini işittirir, cevabını alır.

Birbirlerini görürler...

Yukardaki âletleri yapan da insan kafası, insanın içinde bilinmeyen kudrettir...

Aklî tepinmeye lüzum yoktur...

Şimdi kimseye birşey öğretmek ve inandırmak niyetinde değiliz.

Tomar-ı Osmaniden yani Osmanlı Arşivinden bir sayfa okuyalım:

Yavuz Selim Şam'da.

Oradan Mısır'ı fethetmek niyetiyle harekete hazır...

Şam'da Gademi şerîf onun batısına doğru bugün hava meydanı olan yerde Otağ-ı Hümayun kurulmuş. Padişahın çadırı...

Vezirler ellerini kavuşturmuşlar boyunları eğik padişahı dinliyorlardı.

“Paşalar, yarın sabah namazını ben kıldıracağım ve ondan sonra da Sina çölünü aşarak Mısır'a varacağız!”

Ordu, 365 bin atlı, develi ve yaya askerden ibaret.

Yavuz Selim'in lalası ellerini oğuşturuyor.

“Lala ne ellerini oğuşturursun senin dilinin altında bir şey var, söyle!..”

“Şevketlüm söyleyeceğim yalnız benim fikrimdir.”

(Paşalar fikirlerini söylemekten korktukları için fikir padişahın sevdiği laladan çıkıyordu.)

“Şevketlüm, Sina çölünde kum, sıcak, susuzluk var. Biz bu çölü ancak 9 günde geçebiliriz. Sahilden (Süveyş kanalı olmadığından) Mısıra girebiliriz!” dedi.

Yavuz, kaşlarını çatarak:

“Lala seni çok severim! Boynunmu kaşınıyor?” dedi.

Çadırdakilerin hepsi birden bembeyaz kesildiler.

Ertesi günü sabah namazı kılındı.

Ordu hareket etti.

Önde padişah çöle girdiler.

Güneş yükselmeye başladı.

Sıcak... Sessiz, ordu yürüyordu.

Birden atını durdurdu Yavuz:

“Öğle oldu, abdesti olanlar abdesti ile, suyu olanlar su ile, olmayanlar kum ile teyemmüm ederek, cemaatsız herkes namazını kılsın!” buyurdu.

Namaz kılındı tekrar ordu yola girdi.

Bir saat sonra Yavuz atını durdurdu, şimşek gibi yere atladı.

Dört elli çölde yürümeye başladı. Kumandanlar vezirler herkes şaşırды. Padişah dört elli yürüyordu.

Üç dört kilometre böyle devam etti.

Gözlerinden yaşlar geldi. Sessiz...

Kalktı atına bindi. Yola devam edildi.

Çöl dokuz günde geçildi.

Ne telefât var, ne susayan var, ne acıkan var.

Mısır'a varıldı, Mısır fethedildi.

Padişah Mısırdâ otuzbir gün kaldı.

Sahil yolundan tekrar istanbul'a dönüldü.

Aradan üç ay geç ti.

İbni Kemâl ve diğer vüzera padişahın sakin bir zamanında:

“Şevketlüm Sina çölünde 3-5 km dört elli yürüdünüz.

Sonra oturdunuz dua ettiniz, ağladınız.

Atınıza bindiniz yolumuza devam ettik.

Bu hadiseyi biz anlayamadık.

Bizlere lütfeder misiniz!” dediler.

Yavuz diz çöktü ağlamaya başladı:

“Ne görürüm paşalarım bilir misiniz, yalın ayak başı açık Resûlü Ekrem efendimiz önde yürüyordu.

Hicabımdan dört ayak yürümek mecburiyetinde kaldım.

Sonra kayboldu!” buyurdular.

Yavuz tekrar ağlamaya başladı.

Paşalar yanından parmaklarının ucuna basarak sessizce çekildiler.

Ondan sonra Yavuz, emaneti mübâreke için yaptırdığı daireye kırk hafız ta'yin ederek hergün orada hatim indirilmesini emretmişti.

Resûlullah'ın mübârek ağızlarından insaniyete bildirilen İlâhî vahyin ihtizazları 420 sene devam etti.

Sebebi bilinmez.

Her hâlde tecellî-yi Rabbani 1940 senelerinde bu, kendiliğinden kalkıp gitti.

Niyazımız, ister inan ister inanma.

Bu meçhul dediğin ne ise onun altında gizli hakikatlerden birisidir.

Osmanlı Padişahları içinde Yavuz Selim,

Son halife Vahdetdin hazretleri sakal bırakmamışlardır.

Sebebi vardır.

Resûlullah efendimiz, rivâyete göre vefatlarından üç sene evvel biraz sakal bırakmışlardır.

11.12.1982

Ahd ü misakı : f. Yemin, anlaşıma, sözleşme.

Rical : (Recül. C.) Erkekler, er kişiler. * Mevki sahibi kimseler, devlet adamları. * Yaya olanlar.

Gayb : Gizli olan. Görünmeyen. Belirsiz.

Ab-ı hayat : Kan. Ebedî hayata sebep olan hayat suyu (diye ta'bir edilen) bu kelime, edebiyatta : "çok güzel ifâde, lâtif söz, parlaklık, letâfet" mânalarında geçer. * Tas : Aşk-ı hakiki, aşk-ı ilâhi, ilm-i ledün, mârifetullah'tan kinayedir. Âb-ı Hızır, âb-ı hayvan, âb-ı beka gibi isimlerle de söylenir.

Tevatür : Kuvvetli haber. * Müteaddid şeyler birbiri ardınca zâhir olmak. * Bir hususun söylenmesi hemen herkesin ağzında olup, gezmek. Şâyia. * Fık: İçinde yalan ihtimali olmayan ve bir cemâate dayanan kuvvetli haber, ferdî olmayıp cemaate ait olan sağlam haber

Rivâyet : Hikâye edilen hâdisе veya söz. * Bir hâdisenin başkalarına anlatılması. * Peygamberimiz'den (A.S.M.) işittiklerini veya sahabeden duyduklarını birisinin başkasına anlatması. * Kuyudan halk için su çekmek.

Menkıbe : Meşhur kimselerin ahvâline dair hayat hikâyesi. Kıssa. Hikâye. Menkıbe.

Echel : Çok câhil. Çok bilgisiz. En câhil.

Aks-i sedâ : Sesin bir yere çarpıp geri gelmesi. Yankı. Çok evvelden söylenen bir hakikatın sonradan tekrar edilmesi.

Lala : f. Osmanlı İmparatorluğu zamanında sadrazamlar hakkında "Atabek" karşılığı olarak kullanılan bir ta'bir olduğu gibi, şehzâdelerin mürebbilerine de bu ad verilirdi. * Saraya alınan acemilerin terbiyesine memur edilenler. * Eskiden büyük memurlarla zenginler de çocuklarının terbiyesine bakmak üzere "lâla" istihdam ederlerdi. Lâla, görünüşte hizmetkâr vaziyetde idiyse de, terbiyesi kendisine havale olunan çocuğa karşı âmir yerinde bulunur; esasen yaşlı ve kâmil insanlardan seçildikleri için çocuklar da kendisine bir mürebbi, bir hoca gibi tâzim ve hürmet ederlerdi.

GÜNAH - FARZ - VÂCİB - MU'CİZE - BÜRHAN - SADAKA

ECİR : Âhirete ait mükâfat...

Mükâfatın mahiyetini bilmiyoruz.

Kul ile Hâliki arasında gizli bir sırdır.

SEVAP : Mucib-i ecir olan fiil.
Sevap kulu ecre namzed yapar.

GÜNAH : insanın kıymetini korumak için kendi kendine hakaret etmemesi için yasak olan herşey.

FARZ : Yapılması kati olan şeyler.
Farzda mecburiyet yoktur. Hakk'a yanaşmak için bu mecburiyet vardır.

VÂCİB : Yapılması zaruri olanlar. Meselâ kalb kırmak günah, gönül almak sevab...

MU'CİZE : Peygamberlerden sadır olan harikulade ahval ve ekval.

BÜRHAN: Delil. Hücce.

SADAKA : Gıdaya müteveccihdir. Mala paraya değil.

Rızık artıklarından sadaka verilmez.

Eski pantolon, ayakkabı, ceket, ölü elbisesi ve malzemesi sadaka olmaz. Belki yardım olur ve dünyada kalır.

Sadaka, "ahsen" olmaktır.

Sadaka, mânâ itibarı ile Hakk'ın Er Rezzâk olduğunu tasdik etmek. Şükretmek. Hakk'ın emirlerine bihassa zekâtın mikroskobik nüvesidir.

Rüyada gölge, koku ve küfretmek yoktur.

Resûlü Ekrem ve Ehl-i Beyt sadaka kabul etmezlerdi.

Niçin?

Kimsenin rızgına müdahale etmemek,

Ölülere: "ALLAH rahmet eylesin!" deriz.

Bu ne demektir bilir misiniz?

ALLAH'ına kavuşmuştur.

Onu ALLAH'ın mağfiret ve rahmeti kucaklamıştır.

Hakka kavuşmuştur.

Bunda şüphem yoktur.

Ölümün Emr-i ilâhî olduğunu tasdiktir.

ALLAH'ın yanında "kul ancak rahmetle karşılanır onun şanı odur demektir."

"Yakınlara, kalanlara, ömür ihsan etsin!" demek de:

"Bu takdirde soğuk kanlılık ile tahammül edin, Hakk'ın emrini tasdik edin, sizin de birgün aynı vaziyete düşeceğinizi bilin!" demektir.

Günah, insanın kıymetini korumak ve kendi kendine hakaret etmemesi için yasak olan herşey.

Hakk bunları bildirmiştir.

Bildirilmesi, insanların bunlardan sakınması gerektiğidir.

O hâlde bunlardan sakınmak insanın elindedir demektir.

Günah kulun kendi fiilinden olmasa Cenab-ı Hakk sakınmamızı bildirmezdi. Kullar kendi fiillerine muktedir olamazlarsa Hakk Gafûru'r- Rahîm olamaz. Azaba lââyık kullar için Gafûru'r- Rahîm dir.

Kâfirlerin küfür işi, ALLAH'ın işi olsaydı o işi kâfirlere nisbet etmek lâzım gelmezdi. Her hâlde fiil kulun kendisindendir.

Küfür Hakk'ın işi olsaydı ALLAH kâfirlerin isyanda olmasını ister ve taatte bulunmasını istemezdi. O zaman ALLAH zâlimlerin en büyüğü olurdu. Çünkü kâfire kendi verdiği küfür sebebi ile azab ve eziyet etmemesi lâzım gelirdi.

08.06.1983

Muktedir : Güçlü, kuvvetli, becerikli. İşe gücü yeten. İktidarlı.

NAZAR - HASED

Nazar : Bir şeye bakmak; Hayranlık duyarak, Tetkik etmek için, Anlamak için bakmak...

Bunlar akıl düşünce melekeleri ile ruhun bakışıdır.

Bir de hased ile bakmak var dır ki bu nefsin bakışıdır..

Buna halk arasında nazar ismi verilir.

İnsanda bulunan Hakk'ın güçlerini hayra değil de şerre kullanmak olur.

“Nazar Hak'dır deveyi kazana insanı mezara götürür.” Hadîs-i Resûlü Ekremdir.

Akıl ve düşünce ile insan kimseye zarar veremez, vermez.

Nefs ile bunu yapar.

Zira nefis serbest bırakılmıştır.

Mes'uliyet de nefse yükletilmiştir.

Nazar; Ağaç, çemen, gül, at, koç, koyun, inek gibi hayvanlara çok isabet eder.

“Gece aynaya bakmayınız!” hadîsinde gizli bir şey vardır...

Setr-i avret: Setr-i avrette nazar vardır.

Nazarda da şirk gizlidir.

Nazar yani hased duygusundan doğar.

Hased : Bilerek bilmeyerek Hakk'ın takdirinden uzaklaşmak duygusudur.

Burda da şirk gizlidir.

Hased İslâm'da men' edilmiştir.

“Hasud cehennemdedir” hadîs-i şerîfi vardır.

Setr-i avrette nazar nefsin cinsî tarafını korumak maksadıyladır. Nazar ile olur.

Kadına bakmakda cinsi nazar vardır. Bu nazarda da hased vardır. “Niçin benim olmuyor!” düşüncesi hasedir.

05.02.1982 Cuma

“Gözü gönlü tok.”

“Aç gözlü.”

Tâbirleri vardır insanlar arasında...

Bu sözler insan nefsinin göz ve kulağa ait duygularının sapık eseridir.

Hased: İslâmda haramdır.

Yani ALLAH'ın sevmediği, istemediği bir duygudur.

Ama bu duygu insanda vardır...

El Ganî, Er Rezzâk esmâlarına bu duygu da hafif isyan mahiyetindedir.

Bu duygular nefisten cesede intikal ederse o zaman cesed de hasta olur. İşte o vakit insan cesedî ve nefsî bir kompleks içine düşer ki buna kıskançlık ismi verilir.

Kıskançlık insanın kendi kendine habersiz düşmanlığı gibidir.

Hem ruha hem cesede ârız olan bu hâl bu duygu İslâmda fena bir hâldir.

ALLAH : “ben kulum ile görürüm.” Hadîs-i Kudsîde buyrulur.

Hased kıskançlık bu bakışa hakaret olur.

İrade-yi cüziye ile bunu kontrol altına almak insanın elindedir.

Kıskançlık iyi birşey değildir.

Kıskançlıkla hased ALLAH'ın takdirine de karşı gelmektir.

Cezâsı da vardır.

Bu cezâ dünyada çekilir.

Cezâsı olan herşeyin önüne geçmek için ALLAH ve Resûl çarelerini bildirmiştir.

Ve bu insanın elindedir.

Bu cezâ çekilir.

Cenab-ı ALLAH insanın iradesi haricinde olan hareket fiil ve nefsi arzuları yasak etmemiştir.

İrade ve elde olmıyan şeylere cezâ düşünmek zâlimlik olur.

ALLAH kulları için gafurdur.

Bunların önüne geçmek için “kanaat edenleri ALLAH sever” hadîsi kudsisi vardır.

ALLAH'a ve emirlere mutî' olan bunlardan uzak olmuş olur.

Nefsin isyanlarına kaşı ALLAH, yolunu da göstermiştir.

Hülâsa; Hased görünmez kıskançlık sûretinde ortaya çıkar.

Kıskançlık kelimesi bazen değil de daima iyice anlaşılamayan hususlarda kullanılmaktadır.

Maalesef bu husus İslâmda yanlış anlaşılmağa yol açmıştır.

ALLAH emirlerini, peygamber bildirilerine yanlış veya inkıyad veya etmemek hususlarını doğurmuştur.

Bu mahremiyetle karıştırılmıştır.

Mahremiyet hususunda: iffet, örtünme, bu emirlere riâyetsizlik veya hududu hafif tecâvüz hususunda kıskançlık hastalık olursa bu küfre kadar gider.

Karısını başkasına İslâmi normal hudud haricinde göstermemek bunu marizî bir hâle getirmek mahremiyetden çıkar.

Kıskançlık olur.

Kıskançlık yekdiğerine hakiki itimatsızlık tezahürüdür.

Resûl zamanında böyle değildi.
Şafillerde kadın azab derecesinde örtülüdür.
Bir mahremiyet emrinin marazı bir hâlde kıskançlık şeklinde tezahürüdür.
Kıskançlık cinâyetlere kadar uzar ki bu cezâyı müstelzim haramdır. Kıskançlıkta emirlere, mahremiyete de hürmetsizlik vardır.
Hased ise Hakk'ın takdirine isyan vardır ki bu hususda hadîsi Resûlû Ekrem:
"Hasud cehennem azabındadır hem dünyada hem âhirette!"
Her türlü aile facialarında kıskançlık ve ileri derecede hasedin nüveleri mevcuddur.

07.08.1981 Cuma

Hased : Başkasının iyi hâllerini veya zenginliğini istemeyip, kendisinin o hâllere veya zenginliğe kavuşmasını istemek. Çekememezlik. Kıskançlık. Kıskanmak.

Mahiyet : Bir şeyin içyüzü, aslı, esası. Bir şeyin neden ibâret olduğu, künhü, esası, hakikati.

Maalesef : Esefle, üzüntüyle.

İnkıyad : Boyun eğme. Mutî' olma. Teslim olma. İtaat etme. İmtisal.

Mahremiyet : hürmete değer oluş.

Marizî : (Maraz. dan) Hasta. İletli. Dertli.

Müstelzim : Lüzumlu, gerektiren. Mucib ve sebep. Bais olan. Bir şeyin lüzumunu deruhde eden.

MAHREMIYET VE ÜMMÜ HÂLET (SAHABE KADIN)

Din : Olgun, kâmil insanların iç âleminde dir.

Ancak doğruluk, adalet, fazilet, yekdiğerine hürmet ve sevgi süsleriyle dışarı akseder.

Böyle olan bir müslüman başkalarını kendine nümune almayacak, başkalarına nümune olacak.

Söz ile bir resim çizelim. (Bir resim bin öğütten daha iyidir)...

T ur'da, Musa : "Yâ Rabbi bana kendini göster!" dedi.

Musa'ya hitap geldi:

"Len terani : beni göremezsın!.." dedi.

"Len era : Ben görünmem!" demedi.

"Dağa bak ya Musa!" emri çıktı:

"Benimle birlikte bak. Beraber bakalım"

Musa dağa baktı...

Musa'nın bakışı yani: "Hakk" ın bakışı dağda tecellî etti.

Dağ buna tahammül edemedi. Eridi.

Musa da bu bakışın şiddetinden düştü bayıldı.

“Beni göremezsin!” demesi işte bu...

“Görünmem” demedi. ..

Yani bu maddî Cesed ile göremezsin.

Tahammül edemezsin...

Resûlü Ekrem de baş gözü ile ALLAH'ı miracda:

İnsan tahammülü miktarında (genç bir insan şeklinde) görebildi.

Yani ALLAH Muhammed'in gözü ile kendini gösterdi.

Bir yani daha Resûlullah ALLAH ile ALLAH'ı gördü demektir.

ALLAH bütün güçleriyle, kudretleriyle görünür. Zâhirdir.

Bu güç ve kudretler de Hakk'ın görünüşüdür.

Bâtın, tahammül hududunun ötesidir.

Mutlak gerçek, hakikat ALLAH dır...

“ALLAH” lâfzı celilinin lügat mânâsı:

“Yoktan var eden” demektir, insan dilinde...

ALLAH indinde hiçlik ve yokluk düşüncesi İslâmda merduddur.

Kabul edilmez.

Herşey vardır.

Madde mabud değildir.

Ancak mabed ve mescid olabilir.

İslâm maddeye mabud olma değil, mabed olma şerefini tanır.

Bütün akıl hududlarının alamayacağı sonsuz kâinatta ne varsa ALLAH'ı tesbih ediyor.

İşte bu tesbihi duymaya sevk eden dindir.

Atom. Hücre hücre. Lif lif. Yıldız yıldız bütün kâinatın her zerresinin “ALLAH ALLAH” diye ürperdiklerini, seslendiklerini, titreştiklerini ne görür ne de idrak ederiz.

Bütün kâinat bir tesbih ve hamdû sena mabedidir.

Hava sürekli olarak harekette iken bir ses çıkarar. “Huuuu, Huuuu...” diye bir ses.

Bu sese kulak ver!

Göreceksiniz ki bu ses haykırırcasına gürlercesine ALLAH'ın adını duyuracaktır.

Çünkü ALLAH'ın en kısa ismi “Huu” şeklinde ifade edilir.

“Lâ ilâhe illa huu!” deriz...

Kur'ân-ı Kerîmde öyle haberler vardır ki henüz bunları ilim ve fen bilmiyor:

Süleyman Peygambere ALLAH rüzgârı emrine verdi.

Havayı yani rüzgârı kullanarak muazzam bir süratle havada uçabiliyordu. Acaba bu nasıl bir vasıta idî?

Havadaki oksijeni mi yakıt olarak kullanıyordu.

Nasıl yürüyordu?

İlim henüz bunları bilmiyor.

Nuh peygambere bir gemi yapması emredilmişti.

Sonra o gemi aylarca hiç yakıt ikmal etmeden suda yüzdü yüzdü durdu. Nasıl bir motoru vardı?

Yakıtı neydi?

Hangi enerji ile yürüyordu?

Yoksa 2 hidrojen 1 oksijenden ibaret olan suyun oksijenini motorunda yakıt olarak mı kullanıp, hidrojeni de soğutucu olarak mı kullanıyordu?

Bugün bu hususları ilim bilemiyor.

Bugünkü fen ve teknik henüz hava ile (yani oksijenle) çalışabilecek bir motora mâlik değildir.

Cisimler üçe ayrılır:

1 - Katı cisimler

2 - Mayi cisimler

3 - Gaz cisimler

Hava; gaz cisimlerden, uçurucudur, çok hafiftir, gözle görünmez ve görünürde en zayıf cisimlerdir.

Bu kadar hafif bir cisim nasıl oluyor da bunca ağırlıkları taşıyabiliyor.

Buna nasıl gücü yetiyor.

Bir hava molekülü şaşırmadan, birbirine katmadan nasıl bu kadar sesleri sözleri, sûretleri dünyanın bir ucundan öbür ucuna alıştırıyor.

Dünya üzerinde meselâ takriben 9 milyon hayvan, 2 milyon da bitki çeşidi var.

Bir hava molekülü bu “bitki ve hayvanların bünyelerine ve intizamla giriyor ve intizamla çalışıyor.

Bir yerde intizamlı çalışmak oranın çalışma prensiplerini bilmeye bağlıdır. Bu hava molekülü çok intizamlı çalıştığına göre yeryüzündeki bütün bitki ve hayvan türlerinin çalışma prensiplerini biliyor demektir.

Hâlbuki buna imkân yoktur. Çünkü hava molekülü şuûrsuz akılsız bir varlıktır.

Prensip koyamaz ve bilemez.

O hâlde bu intizamı ve prensipleri nereden alıyor?

Hava molekülüne bunları kim bildiriyor ve onu kim yönetiyor?..

Bu moleküllerin intizamlı hareketleri birtakım tabiat kanunlarının sonucudur derler ilim ve fen adamı taslakları...

Kanunlar mı maddenin hareketini doğuruyor, yoksa maddenin hareketinden mi kanunlar doğuyor?

Şüphesiz ki kanunlar maddenin intizamlı hareketinin bir ifadesidir.

Yani tabiat kanunları sebep değil sonuçtur.

O hâlde:

Maddeyi Molekülü Atomu intizamlı hareket ettiren kimdir ki, sonuçta kanunlar ortaya çıkıyor.

Birtakım formüllerle ifade edilen' tabiat düzeni meydana çıkıyor. Profesörler gine sorarlar.

Bu gâyet taii.

Molekülün düzenli hareketi kendisindedir.

Kendi kendine oluyor bunlar.

Bu nasıl olur?

O zaman moleküle sonsuz bir irade ve akıl vermemiz lâzım gelir.

Çünkü bir insan, iradeli ve akıllı olduğu hâlde, birçok işi bir saniyede yapamıyor.

Şuûrsuz molekül bunu nasıl yapacak? Bu kendi kendine olacak oluşacak.

Şu gördüğümüz âlem, evren, tabiat bir düzendir, düzenleyici değil.

Bir kitabdır, Kâtip değil.

Bir nakıştır, Nakkaş değil.

Bir sonuçtur, Sebep değil.

Bir binadır, Yapıcı değil.

Bir yönetimdir, Yönetici değil.

O hâlde kimdir kanun koyan, yöneten...

Bunun cevabı münakaşaya gelmez.

Tek kelime ile âlemlerin Rabbi olan ALLAH dır...

Bütün evrenin yönetimini onun ilminde ve kudretinde görmek.

Buna kayıtsız şartsız inanmak.

İşte tevhid inancı budur.

Ancak bu inançla kâinatın harika yönetimini izah edebilirsiniz.

Yine ancak bu sayede aya ve hadiselerle bir anlam verebilirsiniz.

“ALLAH şah damarından daha yakındır” âyeti bu anlattıklarımızı ilân eder. Bu dediklerimiz mi’racı toplanmıştır, gizlenmiştir.

Resûlü Ekrem semâvâta çıkarıldı.

“Şah damarından yakın olan” ALLAH semâvâtda mı hâşâ...

Bu ne demektir, Semâvât ne demektir bunu anla...

“Ben kulum ile görür, kulum ile işitirim.” Hadîs-i Kudî.

“Ben size şah damarınızdan daha yakınım” Âyet.

Resûlü Ekrem mi’racta semâvâtı dolaştı...

Semâvât bir mekândır.

Fakat içi Lâ mekândır.

Mekânsızlık...

Mekânsızlık, Lâ mekân ne demektir.

Bunu bil!..

Fakat kolay değil...

Hiç birşey yokken yokluk bile yoktu.

ALLAH vardı.

Onun “başı sonu yok”.

Bu lâfı edeble, aczla, anlamaya çalış.

O zaman Resûlü Ekrem'in sözünü dinle:

“Namaz mü'minin miracıdır.”

Bu ne demektir.
Namaz, mekânda iken Lâ mekâna dalmaktır.

Resûlü Ekrem:
“gözümün nûru namaz” buyurmuştur...
Gözümün nûru ne demek?
O göz “Hakk” ile bakar. O nûrdur demektir.

Resûlü Ekrem :
“Ben Rabbımı mi'racta genç bir insan şeklinde gördüm” buyuruyor.

Bir âyeti kerimede :
“Ben tekim. Doğmadım. Doğurmadım. Uyumadım. Teklerin tekiyim” buyurur.

“Kul huvallahu ahad”de de âyet “Kul” kelimesi ile başlıyor.
Bu ne demektir:
“Habibim bu hakikati söyle! Bilsinler, iman etsinler!” demektir.

“ALLAH'ın cemâli cennetden görülecek” dir.
Cennet nedir? Kimlere vaad edilmiştir...
Cennete girmeye değil oradan Hakkı görmeye hak kazanmak lazımdır.
“Cennet safiyeti ilâhîyede erimek yeridir”.
Cennet için çalışan bile Hakkı istemiş olmaz.

“Ben kulumla görürüm...”
O hâlde Resûlü Ekrem (Semâvât nedir? onu bilersen), ALLAH'ı ALLAH ile görmüştür, anlarsın...
Şah damarından yakın olanla... Birlikte görmüştür.

Dua ederken ellerimizi semâya kaldırırız, oraya bakarız.
ALLAH'ı orada sanırız. Değil.
ALLAH her yerdedir.
Herşeyi muhittir...
Semâ temiz olduğu için orayı lâıyk gördüğümüzüzdendir bu hareketler...
Semâya bakmak, sonsuzluğa, Lâ mekâna bakmaktır.
ALLAH'ı göremeyiz ama...
Semâya bakarken görür gibi bunu biliriz.
Semâ ALLAH'ın varlığının en büyük delilidir.
Semâya bakmak kul olduğunu bir nev'î ikrardır.
Biraz düşün.

Kurumuş bir saman çöpündeki zikri görmeğe çalışmalıdır.

Bu lâf ne demektir?

Atomlar, elektronlar, nötronlar, protonlar, saniyede 300.000 km. süratte asıl çekirdeklerinin etrafında raks ediyorlar, dönüyorlar.
Hakiki zikir ve tesbih hâlinededir. Durmadan...

Ondaki kudretle insanlar aya gitmeye muvaffak oldular...

İlim ve fen maddede gizli kudreti bulmak için objektif gerçek peşindedir. Bu, için dış görünüşüdür.

Sanat erbabı iç gerçeği bilmeden sübjektif gerçeği ortaya çıkarmaya çalışıyor. Bu birşeyin bir nev'î aksi gibidir.

Birşeyin sudaki aksi madde değildir.

Onu maddede, sesde, şekilde, sözlerde maddeleştirmeye uğraşmasıdır.

Din ise mutlak gerçeği arar.

Bir tohumda koskoca bir çınar gizlidir.

Tohum ekildi mi büyük çınar ortaya çıkar.

Tohum kaybolur.

“Hüve'l- Zâhiri hüve'l- Bâtını”,

“Hüve'l-Bâtını ve Zâhir”i anlamaya uğraş.

İlim ve fen labaratuvarında eşyanın, maddenin diliyle düşünür konuşur...

Sanat erbabı, fert ve cemiyet olarak arzularını ızdıraplarını dertlerini ve çilelerini:

Renkde, şekilde, sesde, sözlerde göstermeye çalışır.

Hakk, kelâm-ı celilinde hepsini hülâsa ederek Resûl'ün ağzı ile insanlara şunu ilân eder:

“Yüsebbihu lehuma fi's-semâvâti....”

Bütün semâvât ve arzda ne varsa ALLAH'ın Azîz ve Hakîm olduğunu tesbih eder, ediyor....

Arz nedir, semâvât nedir bunu bil...

Her ümmetin gönlünde, özünde, nüvesinde Rabb'tan bir tat vardır. Peygamber dıştan seslendi mi ümmetin canı içeriden secde eder... Kâinatın tesbihine gider.

Çünkü can kulağı hiç kimseden o sese benzer bir ses duymamıştır.

Taş bile olsun “gönül sahibini” bulursa cevher olur.

Padişahın parmağında kıymet biçilmez bir yüzük varmış.

Padişah bir divanda olanlara sormuş:

“Bu yüzükten kıymetli daha başka var mıdır?...”

Herkes:

“Hayır yoktur şevketlim!” diye cevap vermişler.

içlerinden birisi:

“Vardır!” diye cevap vermiş.

Padişah hiddetlenmiş:

“Atın bu adamı zindana!” adamı zindana atmışlar...

Bir müddet sonra :

“Adamı getirin” demiş, getirmişler.

“Benim bu yüzükten daha kıymetli olan nedir onu söyle demiş...”

“Padişahım sen kusura kalma amma, gaflettesin!” demiş.

Padişah :

“Vurun bunun boynunu!” diye emretmiş.

Bu sefer adam :

“Padişahım daha büyük gaflete giriyorsun!” demiş...

“Söyle bakalım nedir o bu yüzükten kıymetli olan...”

Adam:

“Parmağın şevketlim!..”

Padişah o zaman hatasını anlayarak :

“Beni affet sana eziyet verdim” diye o zâtın elini öpmüş...

Kendinizin kıymetini biliniz...

“İnsan, lâ mekânı içine almış bir mekândır.”

Bunu unutma!..

Yüzük insanın parmağının kıymetli olduğunu bildirmek için o parmağa oturmuştur.

Elmas, altın, inci, ziynet, makam, insana kıymet biçmez.

İnsanlar onlara kıymet ve şeref verir.

“Ben kulumla görürüm, kulumla işitirim!”

ALLAH'ın kudretleri, güçleri tahammül edeceği miktarda kula verilmiştir.

O kudret ve güçleri Hakk'a ne kadar ünsiyet peyda edebilirsen icabında Cenab-ı Hakk o güçleri yine senin taşıyabileceğin miktarda sana bahşeder.

O zaman herkesin göremediği mesafelerden görür, işitemeyecek uzaklıklardan duyarsın.

Ve icabında cesedi ruhun emrine alarak tayy-i mekân yapabilirsin..

Bu sözlerimiz bazılarına İmkânsız hatta gülünç gelir.

Bazılarına olabilir.

Bazılarına olur gelir.

Bazıları bu hâli yaşarlar.

Sen hazret-i insanı ne zannediyorsun.

Akıllı veya budala!

İnsan bir damladır.

“Okyanusa düşer de boğulacağım!” diye korkarsa okyanusu inkâr etmiş olur.

Yok,

“Ben neyim ondan bir damlayım, ona karıştım!” derse onunla var olmuş olur.

Damla okyanusa düşerse, kendini yok farzederse artık o, damla değil okyanustur.

Hayır mı?

Git!..

Evet mi?

O hâlde gel!..

Dinle bakalım:

Resûl'e ilk iman eden, kadındır.

İlk şehid olan İslâm kadınıdır.

Bunlar tesadüfi değildir.

Fazilet biraz da cebirle teşekül eder veya ortaya çıkar.

Fazilet duygusu yaratılışta mevcuddur.

İnsan oğlunun çirkin aşağı arzu ve isteklerini örten incecik ve nazik perde “Hayâ” dır.

Hayâ insanın mânevî süsüdür.

Kadının en büyük süsü ve ziynetidir.

Kadının en büyük duygu ve mânevî varlığıdır.

Fazilet, olgun kâmil insanların içi âleminde.

Ancak; doğruluk, adalet, her yaratığa karşı sevgi, şevkat ve hürmet süsleri ile dışarı akseder.

Böyle olan bir insan başkalarını kendine nümune almaz.

Bu hamulesi ile başkalarına nümune olur...

Bir gün Resûlullah'ın huzuruna “ÜMMÜ HÂLET” isminde sahabe bir kadın yüzü örtülü olduğu hâlde girer.

Harbde şehid olan oğlu hakkında haber almak için...

Sahabelerin bazıları :

“Oğlunu sormaya geldin yüzün de örtülü demişler...”

Muhterem kadın :

“Oğlumu kaybetti isem hayâmı da kaybetmedim ya...” demiş... “Resûlullah'ın huzurunu ALLAH'ın emrine riâyetsizlik şeklinde rahatsız mı edeyim?..

Yüz örtmek hayâ değildir amma kadın hayâsının en büyük süslerindendir.

ALLAH'ın huzuruna bile namazda yüzümüz açık çıkıyoruz...

Siz benim yüzümün örtük veya açık olduğunu görerek bunu söylediniz.

O hâlde bana baktınız. Ondan sonra da bana söz söylüyorsunuz. Hem de Resûlullah'ın huzurunda!..

Resûlü Ekrem ve yanında oturan Ali'y e sorun bakalım benim yüzümün örtülü veya açık olduğunun farkına vardılar mı?..

Tesettür, erkek ve kadın birbirine karşı bir setr ile istisnasız olarak hududlandırılmıştır.

Sizde hayâ olsa bana bakmazdınız!..

Hayâ, haksız bir tecâvüzün sessiz, tevazu' içinde hilmiyetle karşılığı dır.

Bu ya dışarıdan olur ki ruha karşıdır.

Ya içeriden olur ki bu da cesedîdir.

Siz beni içinizden dışarı bakarak gördünüz.

Çünkü ben kadını...

Cesedimi nefsinizle seyrettiniz.

Setir ve hayâ cesedî başlar.

Ben yüzümü örtmekle sizi korumak istediğimi anlamadınız!

Güya siz sahabesiniz!..

İnsanın evvelâ cesedi kâfir olur, ruhun kâfir olması güçtür.

Setir erkek ve kadın arasına konulmuş hayâ perdesidir.

Kadının fiilî namusu tesettür ile başlar.

Setir erkek ile kadın arasında mukaddes sınırı çizer, hududlandırır.

Bu mukaddes sınır nedir?

Onu hâlâ bilmiyorsunuz.

Ceseden sonra; Kelâma, Sese, Fiile kadar gider.

Setir kelimesinin mânâsı, dışarıdan herhangi birşeyle gizleme fiiline verilen tâbirdir.

“Neyi gizlemek?”

Onu söylemem. Sırdır. Emirdir...

Söylersem anamızın, zevcemizin yüzüne bakmaya bile utanırız...

Setr-i avret farzdır. Hakk'ın emridir.

Tesettür ise bu değişmeyen zemin üzerine konmuş ikinci bir farzdır.

Birinci emri ihlâl edenlere ikinci farziyet mevzu' bahis değildir.

Çünkü birinci setr-i avreti yapmayan İslâmdan çıkar.

Küfre girer.

Küfre girene tesettürden bahsetmek mânâsızdır.

Hatta küfür olur...

İslâmdan çıkmak ne demektir.

Hakktan uzaklaşmaktır.

Sizlere dahi çok söylenecek sözlerim var.

Amma Resûlullah'ın huzurundan teeddüb ederim!”

Diyerek huzuru saadetden ayrıldı...

Mübârek kadın Ummü Hâlet...

Resûlü Ekrem : “Elhamdülillah!” dedi gözlerinden yaşlar gelmeye başladı ve şu hadîsi gözlerini yumarak söyledi.

Niçin gözlerini yumdu?

Bu çok büyük bir meseledir.

Ara bul!..

Ben biliyorum ama söylemem.

“Cennet anaların ayağı altındadır.” Hadîs.

Bundan sonra Resûlü Ekrem kalktı.

Mescidden dışarı çıktı iki saat kadar müddetle Resûlü Ekrem âdetâ kayboldu.

Herkes aramaya başladı Resûlü Ekremi.

Bir müddet sonra Medine'nin cenub tarafından yalnız geldiğini gördüler.

Mübârek gözleri yaşlı idi.

Hiz. Fatıma :

“Yâ Baba! Yâ Resûlallah! merak ettim nerelerdeydiniz?”

“Gözümün nûru kızım; Babamın, senin dedenin, anamın, senin babaannenin kabirlerine gittim! ALLAH'ın izniyle kabirlerinden kalktılar. Bana iman ettiler. Onları gördüm. Gözlerim ondan yaşlı!” buyurdular. “Anam görmüştüm ama, küçüktüm o zaman. Babamı görmemiştim ben doğmadan ölmüştü onu gördüm...”

Merdud : Reddolunmuş. Kabul edilmemiş. Geri döndürülmüş. Kovulmuş.

İntizam : Tertib, düzen, düzgünlük ve nizam üzere olmak.

Semâ : Gök yüzü. Asuman. Gök. * Her şeyin sakfı. * Gölge. * Bulut ve emsali örtü. (Resul-i Ekrem'den (A.S.M.) şöyle rivayet olunmuştur. Semâ'ya uruç buyurdıkları zaman kale burçları gibi bir mevkide bir takım melâike görmüştü. Bunlar birbirlerinin yüzüne doğru, müteakiben yürüyüp gidiyorlardı. Bunlar nereye gidiyorlar diye Resul-i Ekrem (A.S.M.) Cebrâil'e (A.S.) sordu. Cebrâil: Bilmiyorum. Ancak yaratıldığımdan beri ben bunları görürüm ve evvel gördüğümün bir tânesini bir daha görmem dedi. Onlardan birine, ikisi birden: "Sen ne zaman halk olundun" diye sordular. O da: "Bilmiyorum. Ancak Cenab-ı Hak her dörtyüz bin senede bir yıldız halk eder. Ben yaratıldığımdan beri de dörtyüz bin yıldız halk etti" diye cevap verdi. Melâikenin kesretini ve kudret-i ezeliyenin vüs'at-ı tecelliyatını anlamalı... E.T.)

Nev' : Çeşit, sınıf, cins. * Taleb etmek. Meyletmek, eğilmek. İki yana sallanmak.

Nev'î : Nev'e ait, çeşit ile alâkalı.

Erbab : f. Ulu, ulvi, âlâ. * Reis, başkan, şef.

وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ هُوَ اللَّهُ الْخَالِقُ الْبَارِئُ الْمُصَوِّرُ لَهُ الْأَسْمَاءُ الْحُسْنَى يُسَبِّحُ لَهُ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ
"Huwallahul hâlikul bariyulmusavviru lehum'esma ulhusna yusebbihu lehu ma fiyssemâvati vel'ardi. Ve huvel'azizulhakiymu. : O, yaratan, var eden, şekil veren ALLAH'tır. En güzel isimler O'nundur. Göklerde ve yerde olanlar O'nun şânını yüceltmektedirler. O, galiptir, hikmet sahibidir." (Haşr 59/24)

Ünsiyet : Alışkanlık, dostluk. Birlikte düşüp kalkmak. Ahbablık.

İcab : Lâzım. Gerekli. Lüzum. Sebeb olmak. * Ist: Akitlerde ilk söylenen söz. Bir mal sahibinin müşteriye karşı, "Bu malımı sana şu kadar paraya sattım" demesidir. Müşterinin de kabul etmesine dair olan sözüne "kabul" denir. Şer'i istılahta buna "icâb ve kabul" denir.

Fazilet : Değer. Meziyet, iyilik, ilim ve iman, irfan itibarı ile olan yüksek derece. Dinî ve ahlâkî vazifelere riayet derecesi. Fazl ve hüner cihetiyle olan yüksek derece. Bir şeyin başka şeylerden cemâl ve kemal ve fayda cihetiyle üstünlüğü, müreccah olmasına sebep olan keyfiyet.

Cebir : Zabtetmek. Zor. Kuvvet. * Bir şeyi ıslah ve tamir etmek, düzeltmek. * Bâtıl bir fırka. * Mat: Harflerle yapılan hesap. * Tıb: Fevkalâde ameliyat, kırık kemiği sarıp bütünlemek. Kırık veya çıkık uzva sarılan tahtalar.

Hayâ : Hicab, utanma, edeb, ar, namus. ALLAH korkusu ile gûnahtan kaçınmak.

Nümune : f. Örnek, misâl, misal olarak gösterilen. Düstur ve misâl olacak şey.

İhlâl : (Mahal. den) Yer değiştirmek. Vermek. Yerleştirmek. * Helâl kılmak.

Teeddüb : Edebli olma. Utanma. Çekinme. Edebini takınma.

İSLAMİYETDE MAHREMİYET

Erkek ile kadın arasında Emr-i ilâhî ile bildirilmiştir.

Mahremiyet :

Harime kelimesinden gelmektedir.

Bir de hurime vardır.

Muayyen bir hudud dahilinde yek diğerine karşı bir edeb, bir gizlilik bu hürmetin ötesinde gizli bir hürmettir.

Bu hürmet evvelâ cesedîdir. Bu lâf üzerinde düşün.

Burada gizlilik insanın edeb tarafıdır.

Bu edebin normalde, erkek cinsi ile kadın cinsi arasında bir hududu vardır ki umumîdir.

Anan olsun, kız kardeşin olsun, ailen olsun hepsine bir hudud dahilinde mahremiyet ve hürmet vardır.

Erkek ve kadın birbirlerine karşı bir setir ile hududlandırılmıştır, istisnasız olarak.

Tesettür erkek ile kadın arasına konulmuş hayâ perdesidir.

Evvelâ dıştan...

İslâmda kadının fiilî namusu tesettür ile başlar.

Tesettür bundan emrolunmuştur.

Örtüler erkek ile kadın arasında mukaddes sınırı çizer, hududlandırır.

Sen mukaddes sınır nedir onu anlamaya savaş...

Bu setrin akraba arasında biraz hududu değişir.

Nikâhla da mahremiyet hududu başlar.

Nikâh bu hududun hikmet ve incelikle, aynı zamanda küfre kadar götürecek gizli bir perdesidir.

İnsanın evvelâ cesedi kâfir olur.

Ruhun kâfir olması çok güçtür.

Bu mahremiyetlerin hepsi cesede aittir.

Ceseden sonra: Kelâma, Sese, Göze ait olanları baslar.

Bu hususların umumî nizamı kadına ve erkeğe setr-i avret şeklinde emrolunmuştur.

Avret; insanın yaratılışında her cinsten bulunan cesedin, ruhu temiz ve Hakk'ın istediği şekilde tutulması için setir edilmesi icab eden yerler, hâller, fiiller.

Setrin mânâsı dışarıdan herhangi birşeyle gizleme fiiline verilen tâbirdir.

Erkeklerde, kadınlarda bu hâl doğuştan yapılması lâzım ise de farziyeti emirin tatbiki büluğda mükellefiyet başladığı zamandan itibaren farziyeti başlamış demektir.

Bu şerrin umumî şekli vardır.

Her İslâm erkek ve kadına farzdır.

Evlilik, akrabalık, sıhriyetde umumî şeklin bir kısmı ref' olunur.

Fakat bazı hususları değişmez.
Bu setrin mecburiyeti ölünceye kadar devam eder.

Setir erkek ve kadında umumî olarak şu kaide ile çizilmiştir:

1 - Kadın :
Fevka's-sütte. Tahde'l-rikbe ...
Meme üstünden diz altına kadar örtmek...
Meme sütün geldiği yerdir.

2 - Erkek :
Fevka's-sürre, fevka'l-rikbe ...
Göbek üstünden diz üstüne kadar örtmek ...
Göbek ana rahmine bağlı rızık yoludur.

Hased : Zevâl bulmasını istemek.

Gıpta : Bir kimsenin nail olduğu nimete onun zevâlını istemeksizin nail olmayı arzu etmek.

Gıybet: İşittiği zaman hiddet ve müteessir olacağı sözleri söylemek.

Hased, bir kimsenin nail olduğu bir niğmetin zevâlını istemek.
Bilerek veya bilmeyerek Hakk'ın takdirinden, çizdiği ve arzuladığı değişmeyen nizamın ince yolundan uzaklaşmak duygusudur.
Yaratılışta bu duygu mevcuddur.
Ateş olan yerde nasıl sıcaklık ve duman varsa ki bu ateşin icabıdır.
Hased duygusu da yaratılışın insana verdiği herşeyin icabıdır.
Ateşden nasıl duman çıkarsa hased duygusundan da "Nazar" çıkar ki bu hasedin bilmeyerek görünmeyen âdetâ elektronik bir te'siridir.
Nazar, birşeye bakmak, hayranlık duyarak tetkik etmek için anlamak için bakmak bugün bunlar akıl, düşünce melekeleri ile ruhun bakışıdır.
Buna halk arasında nazar ismi verilir.
İnsanda bulunan Hakk'ın güçlerini hayra değil de şerre kullanmak olur.
Nazar hakdır.
"Deveyi kazana insanı mezara götürür." Hadîstir,
Akıl ve düşünce ile insan kimseye zarar veremez, vermez.
Ancak nefis ile bunu yapar.
Zira nefis serbes bırakılmıştır.
Mes'uliyet de nefse yükletilmiştir.
Hülâsa nazar, hasedin bir nev'î dışarıda canlıya cansıza, hayvana, nebata te'sir eden ince bir te'sirdir.
Ağaç, çimen, gül, at, koç, koyun, ineğe çok nazar isabet eder.

Setr-i avret bundan dolayı emrolunmuştur.

Setr-i avrette nazar vardır.

Nazarda da şirk gizlidir.

Hased : Cehennem ateşidir.

“Hasud insan cehennemdedir!” hadîs-i şerîfleri vardır.

“Gece aynaya bakmayınız” hadîsinde gizli birşey vardır.

Setr-i avrete nazar nefsin cinsi merakını korumak maksadı iledir.

Kadına bakmakda cinsi nazar vardır.

Bu nazarda da hased vardır.

Niye o kadın benim olmuyor?..

Komşunun tavuğu komşuya kaz görünür.

Bunun halk arasındaki bir darb-ı mesel hâlinde hasedi izah eder.

Hased bir mes’uliyeti mânevîyeyi mucib değilse de cesedi küfre kadar götürebilir.

Ve cesedi azaba kendiliğinden hazırlar.

Hasedden kurtulmak zordur fakat mûmkündür...

Hased insanı mahva kadar dünyada müthiş sûrette tedirgin edeceği gibi âhirette de cehennem azabına duçar eder ve hazırlar.

Setr-i avretin silindiği yerde mukabil cinsin şehvanîyetini tahrik eder.

Bu da cismanî bir hasedin tezahürüdür.

Hased olmayan yerde şehvanîyet kalmaz.

Cenab-ı Hakk kulları kurtarmak ve mağfiret etmek için emir sûretinde mecburiyeti mânevîye hâlinde bildirmiştir.

Bir madalyonun bir tarafı hased, diğer tarafı şehvanîyettir.

Madalyonun yanı da nazardır.

Dikkat buyrulursa:

Şehvanîyeti gidermek için zorla ırza geçmek.

Bu şehvanîyetin verdiği hasedden dolayı zehirlemeler, öldürmeler, katiller vardır.

Birinin kocasını öldürüp kadına mâlik olmak.

Tersi karı kocasını öldürerek başka sevdiğine gitmek.

Malı, serveti herşeyi bana kalsın diye hasedden:

Koca karısını veya, kadın kocasını veya akrabasını öldürmek...

Bu hadiseler mahkeme dosyalarının çoğunu doldurmaktadır.

Cinâyetler, ihtilâller, katliamlar, harplerin hepsinin nüvesinde hased nüvesi gizlidir.

Cesed : Lâ mekândan olan ruhun tezahürü için hazırlanmış ilâhî bir mekândır.

Gıybet : Bir insanda; kıskançlık, hased, hiddet, menfaat hislerinden menşe’ini alarak hakkında gıybette bulunduğu insanda olan ilâhî esmâları herşeyin kendinde hazır ve nazır görücü ve duyucu olan ALLAH'ın bizce görünmez mevcudiyetini unutup söylemeye gıybet denir.

Bülüğdan itibaren Hakk'ın emirlerini aksatmadan yerine getiren evli bir islâm kadınının başının örtüsü böyledir. Dışarıda ...

İbâdet esnasında yani namazda: Burun, ağız, çene, kapalı değildir.

Bu örtünmeden maksat nedir?

Bu birinci bir mahremiyetin üzerine konulmuş ikinci bir mahremiyettir. Birinci olmadan ikincisinin kıymeti yoktur.

Bu örtünme yapılmaz ise ne olur?

Dikkat buyrulursa bu cesedî bir örtünmedir.

Günah mıdır?

Günah nedir bunu bilmek lâzımdır.

Günah: İnsanın kıymetini korumak için kendi kendine hakaret etmemesi için yasak olan herşey, her hâlet, her türlü duygu ve söz.

Burada yasak olanlara riâyet etmek farz değildir.

Farz : Yapılması kati olan şeyler.

Farzda mecburiyet yoktur.

Hakka yanaşmak için bu mecburiyet vardır.

Eğer aksi olsaydı o da olamazdı.

Herkes münkir olurdu, insanın serbestisi ortadan kalkar.

Cenab-ı Hak kimseyi suçlu tutmazdı, tutamazdı, peygamberlere lüzum kalmazdı...

01.06.1983 Cuma

Setr-i avret : Başkalarına gösterilmesi haram olan yerleri örtmek. Şer'an örtülmesi lâzım gelen yerlerini örtmek. (Bak: Avret-Tesettür)

Setr : (Setir) Örtme, kapama, gizleme.

Avret : Eksik. Gedik. Gizlenmesi lâzım gelen şey. Dinen örtülmesi vâcib olan âzâ, ud yeri. Utanılacak ve hayâ edilecek şey. Erkeklerde göbük ile diz kapağı arasındaki kısım. * Kadın. Zevce. Nikâhlı. * Gece uykuya yatacağı vakit ve seherden evvel uykudan kalkılacak saate de şariat örfünde "avret" denir. Öğlen ve öğle uykusu zamanına da kezâ aynı isim verilmiştir. (Çünkü o anlarda uyku ve sair sebepler dolayısıyla insan açık saçık bulunabilir. İzinsiz, haber vermeden, kimse, başkasının yanına bu vakitlerde girmemesi İslâm âdâbından ve Kur'ân emirlerindendir.) * Siper. Hududda pusu yeri. Harpte zarar gelecek yer.

Sihriyet : Evlenmek suretiyle meydana gelen akrabalık.

Zevâl : Zâil olma, sona erme. * Gitmek. Yerinden ayrılıp gitmek. * Güneşin tam ortada gibi, baş ucunda bulunduğu zaman.

Bülüğ : Erginlik. Olgunluk. Çocukluk devresini tamamlayıp ergenliğe geçiş. Ergenliğe ulaşan genç, namaz kılmak ve oruç tutmak gibi farzlarla mükellef (yükümlü) olur.

Ref' : Kaldırma, yüceltme, yukarı kaldırma. * Lağvetme, hükümsüz bırakma. * Gr: Arapça bir kelimenin sonunu merfu' (ötreli) okumak.

Zeval : Zâil olma, sona erme. * Gitmek. Yerinden ayrılıp gitmek. * Güneşin tam ortada gibi, baş ucunda bulunduğu zaman. * Güneşin nısf-ı nehar dairesinden batmaya doğru dönmesi. Seyrinin sonuna yaklaşması.

Hâlet : Suret. Hâl. Keyfiyet.

Riâyet : İyi karşılamak, ağırlamak, hürmet etmek. * Uymak, tâbi olmak.

Şehvanî : şehvetle ilgili, şehvete ait. * şehvete çok düşkün olan kimse.

Menşe : (Neş'et. den) Esas. Kök. Bir şeyin çıktığı, neş'et ettiği yer. Beslenip yetişilen yer.

AKIL NEDİR ?

Akıl. idrak. Şuûr. Tefekkür. Düşünce. Zihin. İz'an. Zekâ. Deha. Mantık. Zann. Mülâhaza.

Bütün bu kelimelerin ifade ettiği mânâlar başka başkadır.

Sırasıyla bunları anlatmaya çalışalım...

Bütün bu kelimeler "Akıl" dediğimiz en büyük nimetin ayrılmaz tezahürlerinin isimleridir.

Hepsi aklın yaptığı, bildiği, el ile tutulmaz göz ile görülmez işlerin târifidir.

Dünya dillerinde bu kelimeler az çok varsa da farklı mânâlarla bu sözler dilimizde en çoktur.

Lûgatça :

Zann : Sezme. Emareden hasıl olan bilgi. Kat'i olmayan ilim. Hafızanın kuvveti. Anlayış. Hissediş.

Zihin : Hafızanın kuvveti.

İz'an : Anlayış. Hissediş.

Hafıza: His olunan şeyin eserini zihinde hıfzeden kuvvet. Ezberleyip unutmamak kuvveti.

İdrak : Aklın anlayıp evet dediği zaman o şeyin kabulü. Anlamak, anlaşılma.

Şuûr : Duyma. Hissetme. Anlama. Bilme perdesi.

İrade : Dilemek, istemek. Yapmak.

Mantık: Fikrin doğru yanlışını anlama.

Zekâ :İnsanda maddei idrak olan vedia-i ilâhîye. Anlayışda tezlik. Bu hassa ALLAH tarafından insana verilmiş bir hediyedir.

Akıl nedir? diye bir sual sorsak kimse akılı târif edemez.

Yüzlerce filezof, âlimler, lügat kitabı yazarlar akıl hakkında uzun mulumat vermişlerdir.

Fakat bunların hepsi aklın yaptığı, bildiği işlerin târifidir.

“Akıllı, akılsız. Aklını kaybetmiş” gibi birçok tâbirler de kullanırız.

Her canlıda akıl vardır.

Derece derece ...

Fakat hududludur.

Bir hududda dururuz.

Orada akıl da durur . ..

Bir okyanusdan bir damla alalım ...

Okyanusa “Küllî akıl” diyelim.

Bir damlaya da “Cüz'i akıl” bir parçacık akıl demektir.

Minicik akıl.

O damla bütün o okyanusun terhibini taşır.

Onda ne varsa onda da vardır.

Fakat onun minicik bir benzeri olduğunun farkında değildir.

Onun âdetâ bir zerresidir.

İnsan vücudu muhtelif intizamlı, değişmeyen bir şekil ve uzuvlardan ibarettir.

Görünenden görünmeyene kadar.

Terkibinde yine değişmeyen binlerce madde mevcuddur.

Bunların işlemesi için vücuda “Hayy” dediğimiz canlılık verilmiştir.

Bir işleme vardır.

Bu işlemeye de biz “can” diyoruz.

Zâten canlılık târif edilemez.

Edilir ama işe başka birşeyi de ilâve etmek gerekmektedir.

Bu işlemeyi devam ettirmek için maddeler lâzımdır; su, hava, gıdalar, daha bir sürü şeyler ...

Sonra buna “ruh” verilmiştir.

İşte ruhla irtibat kuran herşey canlıdır diyebiliriz umumî olarak...

Ruhun bir tarafı gayb âlemine bakar, bir tarafı madde tarafına.

Gayb âlemi ile madde âlemi arasında işte akıl bulunur.

Akıl dediğimiz ne ise ...

Aklın da bir tarafı gayba, bir tarafa maddeye bakar, ikisinin arasında da perde “nefis” denilen nesne vardır.

Bunları birbirinden ayırmak mümkün değildir.

Hepsi bir küldür...

“Nefsime uyдум!” demek : Ruh tarafındaki aklın itirazıdır.

Bütün bunlar dış, iç hadiseler ruh tarafından, görülür, duyulur, işitilir.

Bu görüşün hakikati ruh perdesinde tecellî eder.

O zaman akıl bu hakikati ya anlar ya anlamaz.
Anlarsa buna “idrak” ismi veriyoruz ...
Bu idraki saklayan teyp şeridi de hafızadır.
Hıfz eden saklayan mânâsınadır.

Nefis; huy, arzu, hırs, istek mânâsına da gelir.
Kim?

Nefis...

“Can çıkar huy çıkmaz!” diye lâf vardır.

Huyun can ile alâkası yoktur.

Canda şuûr, akıl yoktur.

Can, işlemenin düğmesi şartelidir.

Kapandı mı canlılık diye birşey kalmaz.

Ölüm bu şartelin çevrilmesi ve ruhun geldiği yere gitmesi için Azrailin ona refakat etmesidir.

O hâlde ruhun Azrail'in refakati ile geldiği yere gitmesine biz “Ölüm” diyoruz.

Âhirette canlar tekrar vücudda “Hayy” ile başlayacak ve ruh gelip içine oturacaktır.

Şu kısa bilgiden sonra:

Akıl : Küllî akıldan yani Cenab-ı Hakk tarafından beşere verilen doğru ve yanlış terazisi..

Kendisine düşünce ve tefekkür için hududlar çizilmiş ise de serbest bırakılmıştır.

Serbestiye de sonunda mes'uliyet verileceği için tefekkür, düşünce ve akıl arasına mantık denilen duyguyu sokmuştur.

Hayatı müddetince verdiği mükellefiyetlere riâyet etmeyi ve nehiylerden kaçmayı da emretmiştir.

Bu hususda mükâfat ve mücazâtı göstermiştir.

Bu insanların iyi bir cemiyet hayatı temin etmeleri içindir.

Mes'uliyet ve tekellüfde insanların tahammül hududu içinde takdir edilmiş ve tefekkür.

Düşünce, akıl ve mantık çalışmaları neticesi bunların idraki şuûrlandığı zaman, bu şuûr 3 şekilde tecellî eder :

1 - Şek ve şüphesiz Hakka inanmıştır.

2 - Şüphe içindedir. Münafıktır.

3 - Hiçbir neticeye varamamıştır. Münkirdir.

Fakat aslında: Bütün bunların hepsi Vücudda ALLAH'ın yaktığı bir lem'a olan ruhun ceseddeki pırıltılarının tezahürüdür.

Fakat “ruh” aslında Hakkı inkâr edecek mahiyette yaratılmamıştır.

İnsan mü'min doğar : Hakka inanmak kabiliyet ve hassaları ile teçhiz edilmiştir, inkâr edemez.

Mü'min olur : Son demde anlıyamadığı âlemi görür ve evet doğru imiş der. Gine mü'min olarak ölür demektir.

O hâlde serbest bırakılan aklın şuûrlandıramadığı şeylerden, düşüncelerden, hareketlerden dolayı mes'ul olur.

Kıyamet demek: “Haaa demek doğru imiş!..” diyecek yer.

Hakikati görüp anlama...

Resûlü Ekrem buyurmuştur: “Lâ ilâhe illallah” diyen cennete girer.

“Mevtalara telkin ediniz!”

Mevta ölü demek değildir.

Hâlet-i nezide olan demektir.

“O artık gözü açıldı, gördü, kalbi ile tasdik etti. Fakat dil ile ikrar etmesi için söylesin, kulakla işitsin, bir şâhidi olsun, melekler duysun!” demektir.

Dünyada münkirliğin hafifletilmesi bakımından Cenab-ı ALLAH Gafûru’r-Rahîmdir.

Çünkü her varlık ALLAH'ın kuludur.

Bundan dışarı çıkamaz.

“Son nefeste ALLAH nasib etsin!” diye dua ederiz.

Bunda herkesin anlayamayacağı ince bir nokta vardır.

Sorarım : Şimdi nefes aldın, ikinci nefes alacağın nereden malum?

Kalb durdu. İşte son nefes.

Her nefes aldığın zaman son nefes alıyormuş gibi düşünerek:

“Lâ ilâhe illallah”ı eksik etmemek lâzımdır.

Bunu demek ALLAH'ın zikrine ve kâinatın ALLAH'ı tesbihatına girmek demektir.

“Lâ ilâhe illallah” zikri en büyük zikirdir, demek Hakk ile birlikte zikretmek demektir.

“LÂ” söylerken derin bir nefes al! Ağızdan alınacak ...

Nefesi vermeden “İLÂHE” denecek.

“İLLÂ” diyene kadar nefes vermeyecek.

“ALLAH” dediği zaman kalbde nefes verilecektir.

Hakiki zikir budur.

İlk defa bu 2 - 3 ay tâlim edilir.

Nefes alma fonksiyonuna artık intıbak etmiş olunur ki bu bir nev'î haberin olmadan tevhid sayılır.

“Her şey ALLAH'ı tesbih eder. Siz bunu göremez, işitemezsiniz ...” Âyet. Rızıkların cins ve çeşidi sayılamayacak derecede çoktur.

Bu yalnız insanlardır.

Aslan et yer, ot yemez.

İnek ot yer, et yemez.

Aslan her eti de yemez.

İnek de her otu yemez.

İnsanlar her şeyi yer.

Yiyecekler arasında vücuddaki hünerleri azaltacak veya çoğaltacak gıdalar vardır.

Bir kısmı haramdır.

Bir kısmı mubahtır.

Bir kısmı helâldir.

Muayyen derecede...

Sarmısak, Soğan helâldir.

Resûlü Ekrem'e haramdır.

Bazı hastalıklarda bazı gıdalar men' edilir, edilmezse hastalığı fazlalaştırır.

Hakk'ın men' ettiği ne varsa insana zararlıdır.

Sıhhatine mi?

Hayır...

Belki o perde altında insan öyle zanneder.

İnsandaki Hakk'ın verdiği kabiliyetlere yararlıdır.

Nikâh helâldir. Zina haramdır.

Câriye mubahtır. Metres haramdır.

Üzüm helâldir. Ondan çıkan şarap haramdır.

Bu arada birçok şüpheli olanlar vardır.

Bazı insanlar vardır. Hasta olurlar. Hekimler bazı yiyecekleri onlara men' ederler.

Yemedikleri zaman rahattırlar. Yavaş savaşı şifâ bulurlar. Yerlerse rahatsızlıkları şiddetlenir ...

Her hangi birşey karşısında : Aklın anlayıp evet dediği zaman o şeyi idrak edilmiştir. Bu idrak edilen şeyi muhafaza eden teyp şeridi de hafızadır dedik . . .

İdrak : Aklın kabul ettiği ve kendisinin deposu olan hafıza çekmecesine koyduğu ne varsa onların anlaşılmağıdır.

Şuûr: İdrak edilecek hafızada saklanan bilgileri icabında ortaya çıkararak, onu aklın kabul edeceği veya etmeyeceği varıp da ona göre "hareket etmek" demek de hafızasında olan şeylerin artık malı olduğunu acillendirdiği de şuûrdur.

Bütün bu malzeme ile herhangi bir şeye ve hadiseyi kabul etmek için çalışmağa tefekkür denir.

Tefekkürün kabul edilerek kendi bilgileri hududu içinde ortaya koymak işine de "düşünce" denir.

Bütün bunların hepsine "zihin" denir.

Bu işi çabuk yapmak hünerine de "iz'an" ismi verilir.

Bütün bu anlatılanları normal bir hamlede başarabilen komplekse de zekâ ismi verilir.

Normalin üstünde bütün bu malzemesini herkesin vehleten anlayamayacağı kısa bir anda bilen, tefekkürü kuvvetli olana da "deha" ismi verilir.

Bu anlattıklarımızdan birşey anladınız.

Fakat anlama da Akıl nedir onu târif değildir.

Çünkü "AKIL" târif edilemez.

Târife çalışmak demek akıllı akıl ile anlamak mümkün değildir.
İnsanın gıda bulamayıp kendi kendini ısırarak açlığını gidermek için yemesine benzer “Ogolino ve çocukları gibi”.
Akıl Hakk’ın kimseye bildirmediği ve mahlûklarına verilen bir terazidir. Yanlış ve doğru terazisidir.
Herkes kendi terazisinin doğru tarttığını söylediğinden:
Yegâne nazar almayan akıldır.
Zira her mahlûk kendi aklını beğenir.
Bu da akıl için kıskanmak olmadığındandır.

Akıllı akılsız kelimeleri de kendi aklımıza uymayan akıllara verilen bir tepkinin ismidir.
Deli diye birşey yoktur.
Hiç bir deli yoktur ki elini ateşe soksun.
Veya acıktığı zaman ağzına konan birşeyi çiğnemesin...
Bütün bu akıllı veya akılsız dediğimiz hükümleri vermek için de elimizde bir ölçü bir miyar vardır.
Ona da “m a n t ı k” deriz.
Mantık bütün bu anlatılanları kabul etmek için değişmeyen hakikat olarak kabul edilen ölçülere vurmadır ki onlar hakikattir veya öyle kabul edilir. Mantık işte odur.
Mantık ve kabul etmek arasındaki mesafeye yaklaşmak arzu veya uzaklaşmak isteğine de “z a n n” diyoruz.
Zannetmek; bir hatanın tamiri veya hakikat olduğunu bir nev’î gizli itirafıdır.
Onun için Resûlü Ekrem:
“Herşeye hüsnü zann ediniz” buyurmuştur.
Bu aklın hududunu çizen ve insanı küfre götürmeyen ilâhî bir hassadır. İ’tiraf :
Zihin makinasının kabul etmeyip redd ettiği çifte atmadır.

İz’an : Basîret. Anlayış. * Teslim olup itaat etmek. * Akıl. Zekâ. İnanç.
İdrak. Bilmek. (Bak: Dimağ)

Dimağ : Beyin. Kafanın içi.

Şuûr : Anlayış, idrak. Vicdan. Hiss-i zâhirle duymak. * Nefsin mânâyâ ilk vusul mertebeleridir. (E.T.) * Kendi varlığından haberi olma. * Bir şeyi hoşça tanıma. * İnceliklerini iyice idrak etme.

Zekâ : Çabuk anlama ve bilme kabiliyyeti. Fehim ve idrakte çabuk olma. * Ateşin alevlenmesi. * Güzel koku alma.

Vedia : Emanet.

Küllî : Külle mensub. Cüz’iyat ve ferdlerden meydana gelmiş olan. Umumî, bütün.
* Çok, ziyade, fazla.

Cüz'i : Azdan olan. Parçaya âit olan. Biraz. Pek az. Kıymetsiz. Mühim olmayan. Esasa ait olmayan. Cüz'e âit olan. Külli olmayan.

Mes'uliyet : Mes'ul olma hâli. Yaptığı iş ve hareketten hesap vermeğe mecbur oluş.

Tekellüf : Kendi isteğiyle külfete girmek, bir zorluğa katlanmak. * Gösterişe kapılmak. Özenmek. * Yapmacık hâl ve hareket. Zoraki hareket.

Mükellefiyet : Mecburiyyet. Bir işi yapmağa vazifeli oluş. Bir işi terk edememek hâli. Mükellef oluş.

Mes'uliyet : Mes'ul olma hâli. Yaptığı iş ve hareketten hesap vermeğe mecbur oluş.

Lem'a : (C.: Lemâat) Parlamak. Şimşek gibi çakmak. Güneş ve yıldız gibi parlamak.

Hâlet : Suret. Hâl. Keyfiyet.

Nezd : f. Yan. Yakın. Karib. * Göre, nazarında, fikrinde. (Arapçadaki "ind" mânâsındadır)

Hâlet-i nezide : Hakikatle baş başa bir hâlde olma.

İntıbak : (Tıbk. dan) Uygun olmak, muvâfakat. Mutabık, mümâsil ve muvâfık olmak.

سَبِّحْ بِحَمْدِهِ وَلَكِنْ لَا تَفْقَهُونَ تَسْبِيحَهُمْ إِنَّهُ كَانَ حَلِيمٌ غَفُورًا

“Tüsebbihu lehüs semâvatüs seb'u vel erdu ve men fihinn ve im min şey'in illa yüsebbihu bi hamdihi ve lakil la tefkahune tesbihahüm innehu kane halimen ğafura : Yedi gök, yer ve bunlarda bulunan herkes O'nu tesbih eder. O'nu övgü ile tesbih etmeyen hiçbir şey yoktur. Ne var ki siz, onların tesbihini anlamazsınız. O, halîmdir, bağışlayıcıdır” (İsrâ 17/44)

Zina : Haram ve büyük günah olan ve nikâhsız olarak yapılan cinsi münasebet.

Deha : Çok akıllılık. Zekiliğin ve anlayışlılığın son derecesi. İleri görüşlülük, geniş ve çok güzel fikir sâhibi olmak.

GÜZEL - ÇİRKİN

Dünyada herşey güzeldir.

Çirkin diye birşey yoktur.

Bazen güzel dediğimiz çirkin görünür.

Çirkin de bazen güzel görünür.

O hâlde çirkinlikde de güzellik vardır.

Güzellikde de çirkinlik vardır.

Bunu düşünmek tesbihtir.

“Kâinatta bir kusur yoktur, bulamazsınız” Âyet.

Tatlar, kokular, renkler de böyledir.

Çirkinlikler güzelliklerini güzellikler de çirkinliklerini örtmeye çalışır dersek, bunların hepsi bize göredir.

Dertler. Izdıraplar. Korkular. Sevinçlerle güzellikler çirkinlikler değişir. Herşey güzeldir.

Hüner, çirkin dediğimizdeki o çirkinliğin gizlediği güzelliği görmektir. Görünmeyen güzelliğin dışı, daima güzeldir.

Görünen güzelliğin için güzeldir diye bir hüküm yoktur.

Bunlar:

Harekette, sözde, konuşmada her türlü ruhî tezahürlerde; hiddet, tehevvür, kin, zulüm, af, hakaret, sevinç, gülme, keder, gözyaşı, yemek, içmek, ALLAH'ın canlı cansız yarattıklarına karşı muamele ve harekette, güzellikler görünür veya perdelenir.

Aksi olarak da çirkinlikler güzellikleri perdeler.

Fakat ip uçları daima vardır, görünebilir.

Kokularda, renklerde, tat ve lezzetlerde birşeye karşı ibtilâlarda...

Tevazu'. Kanaat. Sabır. Hoş görme. Hased. Hasislik, Ganî olma. Gıybet.

Dedikodu. Tama'. Yalan. Kendini beyenme. Kibir. Keder. Hastalık. Dert.

Yoksulluk. Fakirlik. Zenginlik. Endişe. Korku. Şikâyet, isyan. Küfür.

14.1.1982 Perşembe

Tehevvür : Korkusuzlukla düşünmeden hareket etmek. Sonunu düşünmeden birden bire karar vermek. * Kuvve-i gadabiyenin ifrat mertebesi; maddi mânevi hiçbir şeyden korkmamak hâleti.

İbtilâ : Belâyaya uğramak. Musibete düşmek. İyi veya kötü şeye düşkünlük, tiryakilik.

* İnsanın iyiliğini, kötülüğünü ve kemâl derecesini meydana çıkaran imtihan, tecrübe.

Tama' : Hırsla istemek. Doymazlık. Aç gözlülük. Çok isteme. * Askerî fertlerin maaşları. (Kamus)

GÖZ - KULAK - EL

İradesine az çok verilmiş uzuvlar ve âletlerdir.

Kimin?

Ayıptır söylemek ...

İnsanın yahu ...

İyi güzel şeylere bakmak ...

Güzel sesleri sözleri dinlemek ...

İyi hareketlerde bulunmak ve iş görmek içindir. Üçü de ...

İrade ve ruhun arzularına yardım etmek vazifeleri esas, olmakla beraber bazen nefsin arzularına da iş görürse de bu arzuların iz'afında nefsin esiri olabilir de ...

Şehvanî hislerin azmasına da nefsin emrine girdiği zamanlardır.

Kadın yüzü görmek, vücudu görmek gibi hâllerde gözün nefse dönüşü vardır.

Buna kulak da ses olarak iştirak eder ve insanını sol eli bu işe girer.

Tenasül azası dikkat edilirse şehvanî arzulara kendi uzvuna doğru yönelir. Bu arada bütün vücudun organları isyan hâline giderler.

Kalb çarpar.

Göz bebekleri küçülür.

Ses duymamaya başlar.

Ancak arzuları tahrik edecek sesleri alır.

Başka sesleri almaz.

Kim?

Kulaklar, kulaklar...

Sağ elin mahareti sola nazaran çoktur.

Sol el de başka işlerde sağdan maharetlidir.

Âdetâ vazifeleri yaratılış itibarı ile ayrılmıştır.

Bazen aksi vardır, “solak” tâbiri kullanılır.

Bunun sebebi; hem ana ve babaya, hem de mânevî bir sebebe bağlıdır. Bu, basit bir ilmî fikirle izah edilemez.

Böyle kabul edilir ve cevabı verilmez o kadar.

Hatta “sol el şeytan işlerini görür” diye de bir söz vardır.

Yemek sağ el ile yenir.

Basit bir misal:

Sağ el ile düğme bağlamak çok zordur.

Sağ ve sol ellerinizin yaptığı işlere dikkat edin, bunları ayırın ve düşünün...

Sağ taraf dimağdaki merkezler vücudun solunu, soldakiler sağını idare eden sinirlere emir verir...

Sağdaki bu arıza solda, soldaki bir arıza sağda felç yapar.

Sağ kol. Sağ bacak. Sol kol ve sol bacakta görülen ağrılar, yaralar, şişmeler ayrı ayrıdır.

Bazen ikisi de bu ârizalara iştirak eder.

Sağlı sollu çift uzuvlar vardır.

Bir tarafta olanlar vardır.

Çift olanlarda bile az çok anatomik farklar mevcuttur...

Elbise giyerken, çorap giyerken, ayakkabı giyerken her hususda hangi uzvunuz, eliniz, ayağınız ilk işe başlıyor dikkat edin.

İnsandaki mânevî noksanlıklar, bunlara dikkatle düzelebilir.

Mânevî ne demektir:

Ruhun ne olduğunu, temizliğinin esasını bilinmeyen hakikat tarafı demektir.

Mânevîyat, inanç der geçeriz.
Bu o kadar basit bir kelime değildir.
İşte nefis bu noktayı çeldiren nesnedir.
“Nefsini bilen Rabbını bilir” hadîsinde
“Rabbını bilen, nefisini bilir” denilmemiştir . . .

O hâlde mânevî âleme ruhun esası bağı olduğu tarafa dönmek için nefsi bilmek lâzımdır.

Nefse hizmet eden uzuvları evvelâ tetkik edip onları islahı savaşımak nefsin kullandığı âletlerden nefsin ne olduğunu anlamak, sonra o âletlerde tezahür eden, ruhun emrine verilmiş hakiki vazifeleri ile o vazifelerin nasıl olduğunu temin eden kudretlerin Rabbi bilinir demektir.

Sağ elle taharet alan, sağ elle tenasül uzuvlarını tutan hemen hemen yok gibidir, vardır.

Onların sebepleri ve illetleri vardır.

En büyük cihad nefsi yenmektir.

Duyurulması efradını câmi’ bir düsturu mübârektir.

Bütün ibâdetler emirler ruhun mânevî aslını bilmek için ALLAH'ın sevgi ve yüceliğine iştirak etmeye çalışmak için emrolunmuştur.

“Hastalıklar, dertler ALLAH'ın kula hediyesidir” Hadîs-i Kudsîsinde hep bu anlattıklarımız gizlidir.

Bu zıtları niçin Cenab-ı Hakk halk etti? diye gelir akla; buna şaşma.

Gâyet basittir.

ALLAH zıddiyetler ile kendi kudret ve güçlerini göstermek ve seyretmek içindir.

Emirlere itaat et!..

ALLAH Gafûr, Rahîm, Azîz ve Hakîmdir.

Bu söylenen esmâları tetkik et ...

İçine dal, bunun lûgat mânâsında kalma!

Zât-ı ahadiyetinden sudur eden mübârek kelâmında söylüyor.

Böyle olduğunu ben söylemiyorum.

İnsan kitlelerine haykıran:

Nuh'a bak...

Musa'ya bak ...

Lût'a bak ...

İsa'ya bak ...

Ne kadar cefâ dert çektiler ...

Bir de Resûlü Ekrem'e bak:

Mübârek dişlerini kırdılar.

Mübârek vücuduna taş mı atmadılar.

Yoluna dikenler mi koymadılar.

Nihâyet kendilerini öldürmeye kalktılar...

Müberek hayatını seyreyle:

Bir toz kadar ne çile, ne hata, ne fena bir şey göremezsin.

Çünkü yok ...

Hayatı boyunca :

“Ben ahlâkı tamamlamak için gönderildim!” buyuruyor.

“Ahlâksızlıkları düzeltmek için” demiyor...

Bütün insanlara hürmet ediyor ve burada ince bir mânâ var:

İnsanın ruhunun asaletine hürmet ediyor.

“ALLAH her şeyi güzel yaratmıştır.

Ben yalnız yol gösteriyorum!” demek istiyor.

Es Sabûr, Eş Şekûr, El Mukadder esmâlarının görünür şekli olarak yaşadı.

Bu ilâhî esmâları haykırdı.

Hakk'ın rahmetinin görünür mümessili olarak Rahmetelli'l-âlemîn oldu.

Kurban olayım ona!..

Sellallahu aleyhi vesellem

İz'af : Zayıflatmak, kuvvetsiz hâle getirmek. * İki kat etmek. İki misline çıkarmak.

Tenasül azası : Üreme organı.

ORUÇ = SAVM

Kiblenin değişmesinden 1 ay sonra oruç farz olmuştur.

Farz demek:

Allanın sevdiği ve onu korumak için istediği mahlûka bir iltifatıdır.

Hakk'ın arzuladığı hâle gelmek ve Hakk'a yanaşmak için mecburiyettir.

Ne?

Farz...

Orucun faydalarından hakiki İslama bahsetmek ayıptır.

Herkes kendine göre onu az çok bilir.

Veyahut tamamıyla sırrına vararak.

Oruç bir amel-i zâhir değildir, bir sırr-ı bâtındır.

“Oruç benimle kulun arasında bir sırdır” buyurur Cenab-ı ALLAH bir hadîs-i kudsîde.

Onun için oruç yemenin günahı, tövbe ile sakıt olmaz.

Burada günah ALLAH'ın kul ile sırrı arasındaki ne ise ona hakaret ve ehemmiyet vermemektir.

Kefaret ortaya çıkar.

Kefaret orucu amelen farzdır, itikaden farz değildir. Muhtac-ı kefarettir. Kefarete bir nev'î kendi kendine cezâ vermek gizlidir.

İslâm'da cehil, bilmemezlilik özür değildir.

Oruç dış görünüşü ile gün doğmadan gün bătıncaya kadar yemek içmek, cinsi arzulardan ibâdet niyetiyle kati olarak uzak durmaktır.

İbâdet ALLAH'a yanaşmak usullerine verilen isimdir.

Bununla da oruç tam olmaz.

Yalan, Dedikodu, Gıybet, Küfür, Hiddet orucu sarsar.

“Bunlardan tamamıyla uzak olarak tutulan orucun mükafatını bizzât ben vereceğim” diyor Cenab-ı ALLAH . . .

Soru: Diğer ibâdetlerin mükâfatını kim veriyor o hâlde?..
Niçin?..

Burada oruçlunun mükâfatını bizzât ben vereceği buyrulmasındaki sır nedir?
Diğer bütün ibâdetlerde kul Hakk’a yanaşmaya doğru seyreder.

Oruçta ise Hakk insana doğru seyreder.

Oruçlu bir insan hazret-i insandır.

Burada “Kul huvallahu Ahad” sûresinin bir nebze sırrının tefsiri gizlidir.

Oruçlu bir insan şu âyet-i kerîme ve hadîs-i kudsîlerin âdetâ tecellî mihrakı olur :

“Ben size şah damarınızdan daha yakınam”

“Bana bir adım yanaşana ben on adım yanaşırım.”

“Ben kulumla görür kulumla işitirim.”

Oruç aç durmak değildir.

Orucun hususî ufkunda erenlerin diyarı gizlidir.

Oruçlu bir insan Hazret-i İnsandır.

“İnsanda zâhir olduğum gibi hiçbir şeyde zâhir olmadım.”

“ Eğer insan benim indimde olan mertebesini bilseydi her nefeste bugün mülk yalnız benimdir” sözünü söylerdi.

İftar sofrasında iyi hazırlanmamış diye tabağı kıran, yarım saat kala yanına girmeyin çok sinirli diye oruç tutanlara söylüyorum.

Bunlara kim “oruç tut!” dedi.

Bu gibilere zâten oruç farz değildir.

Farz ALLAH'ın sevdiği ve onu korumak istediği mahluka bir iltifatıdır.

Bu iltifata biz farz diyoruz.

Farz Hakk’a yanaşmak için bir mecburiyettir.

Oruç Hazret-i İnsana mahsustur.

Yalan, Gıybet, Hiddet, bunlar orucun mahiyetini bozar.

O zaman akşama kadar aç durmak olur...

İftar abdestli helâl lokma ile olur.

“Beş şey vardır ki orucu ifsad eder.” Resûlü Ekrem buyuruyor. Hadis. Yalan, Gıybet, Yalan yemin, Şehvetle bakmak, Küfretmek orucu ifsad eder. Bunlar büyük hadestir.

Abdestsiz bulunmak, ufak dedikodu etmek bu da küçük hadestir.

Hakiki böyle oruçluyu ALLAH korur.

Onunla beraberdir.

Bunu hissetmiyor musunuz?

Cesedi ile birlikte olanlara bu fetva verilmiştir.

Orucu ifsad eden şey ruha aittir.

Cesede değil.

ALLAH'a cesedle değil ruh ile yanaşılır.

Cesedî orucu bozan hâllerdir, onların verdiği fetvalar.

Bütün ibâdetler ALLAH için yapılır.
Mükâfatı ya vardır ya yoktur.
O hâlde mükâfatını beklemek diye bir şey yoktur.
Yalnız Cenab-ı ALLAH :
“Orucun mükâfatını bizzât ben vereceğim” buyuruyor.
Peki diğerlerinin mükâfatını kim veriyor?..

Amel-i zâhir : Açık işlenişler

Sırr-ı Bâtın : Gizli sırr.

Hakaret : Küçüklük. İtibarsızlık. Hor ve hakir görmek. Küçümseme. Küçük görme.
Tâzimsizlik.

Ehemmiyet : Mühim olma, ağırlık, değerlilik, dikkate değer olma, dikkat ve ihtimam, kıymet, nazar-ı dikkati çekme.

Hazret : (Huzur. dan) Ön. Kurb. Pişgâh. * Hürmet maksadı ile büyüklere verilen ünvan; “Hazret-i Kur'an, Hazret-i Peygamber, Hazret-i Üstad, Paşa Hazretleri” gibi.

Mihrak : Çok hareket eden. * Hareket âleti. Karıştıracak nesne.

Hades : Fık: Abdest almayı icabettiren hâl. Bazı ibâdetlerin yapılmasına mâni olan ve necaset-i hükmiye sayılan hâl. * Pislik.

KADİR GECESİ

İdrakin dışındadır.
1000 aydan hayırlıdır.
Bunlar âyeti kerimedir.
Burada hayır nedir?
Aya neye göre kıymet veriliyor?
“Kadir gecesini 1000 aydan hayırlıdır” buyuruluyor.
Kadir gecesini bir gece olduğuna nazaran gün hikayesi yok.
Yalnız 1000 aydan daha hayırlıdır.
Aya nisbeti nedendir?
Bir hadîs şerîfte:
“Hayrın içinde şer, şerrin içinde hayır gizlidir” buyrulmuştur.
Herhangi bir dünya işimizde:
“Hayırlı olsun!..”
“ALLAH sonunu hayır etsin!” deriz ...
“ALLAH sonunu hayır etsin!” de “hayırlı etsin” kullanılmamıştır.
O hâlde hayır, ma'lum olmıyan bir keyfiyettir.
“Hayırlı etsin!” demiyoruz.
Böyle dersek hayrın ne olduğunu bilmiş oluruz.

O hâlde 1000 aydan hayırlıdır.

Hayrın içindeki hayır, bu hadîs içinde düşünölmelidir.

Kadir gecesinde bildirilen 1000 aydan hayırlıdır demek:

Onlarda, yani aylardaki hayırdan başka bir cins hayır demek olur.

Bu hayrın sonunda şer veya şerrin sonundaki hayır değildir bu hayır... ALLAH indinde dünyadaki 1000 yıl ilâhî 1 yıldır.

Bir hadîsi şerîfte: “Dünya hayatı ve dünya bir andan ibarettir” buyrulmuştur.

Rüya gibi.

O kadar uzun görölen rüya, uyanmaya yakın bir saniyelik zamanda görölür.

Buradaki hayır ilâhî başka bir hayırdır.

İlâhî yıl ile dünya yılı düşünöldükte ve kadir gecesindeki hayır bu çerçeve dahilinde mütalaa edilirse bu hayır; “Her hayrın sonunda şer, her şerrin sonunda hayır gizlidir!” Resûlün hadîsi doğrudan doğruya dünya hayatındaki yaratılmış her şeydeki maddî ve mânevî muradın öyle olması ve ilâhî takdirin icabı kader ve kazasıdır.

Hâlbuki kadir gecesindeki hayır kelimesi kudret âlemine ait, imkân âleminde olmayıp bir kudret âleminden inen hususi, İlâhî, kullara bir ihsandır.

Bildiğimiz hayırla alâkası yoktur.

Ondan dolayı Kur’ân o gecede ve yahut o gece Kur’ân indiği için Kadir gecesı olmuştur.

O hayrın beşerî bilgi ile târifi mümkün değildir.

Bundan dolayı da Cenab-ı ALLAH:

“İdrak edemezsiniz 1000 aydan daha hayırlıdır” buyurmuştur.

Kudret âleminin yılını imkân âlemine vurduğumuz zaman ve Resûlu Ekrem'in:

“Dünya hayatı bir andan ibarettir” hadîsinin yardımı ile anlamaya çalışırsak Hac ve Secde sûresinde: “İlâhî bir yıl 1000 dünya yılına mukabildir” buyrulması, bu idrakin dışındaki 1000 yıl saniyeye vurulursa: ALLAH indinde insan hayatı hesaba göre 6 sn. den azdır.

Bunun önünde hamd ile secdeden başka idrak sahası yoktur ...

Muhiddini Arabi: “Essemâ” isimli risalisinde kadir gecesini şöyle târif eder:

“Lâtif, Berrak bir gece.

Ne sıcak, ne soğuk.

Sakin, hafif tatlı bir meltem ve hava olur.

Köpek sesleri duyulmaz ...

Ertesi günü güneş kızıl doğar.

Seher vakti koyun ve kuzular melemeler.

Horozlar ötmezler...”

Niçin?

Sorma!

Söyleyemem. Söylenemez. Lâflarının mânâsı şudur:

Söylenenlerden şüphe edilirse, söylenen şeye töhmet edilmiş olur.

Hakk’a karşı hürmetsizliktir, inanılmayan bir şeye yalan isnat edilmiş olur.

Bunu söyleyeni de töhmet altına almış olursun.
Küfre ve isyana girmiş olur, öyle şeyler.
Meseleler vardır ki inanılmadığı takdirde insan kâfir olur.
Kâfir ALLAH'ı inkâr demek değildir.
İnkârda olan bile tasdik etmiştir.
Olmayan birşeye yok denemez, inanmayan kâfir olur.
Bir kısmına inanıp da, bir kısmına aklı ile itiraz bile insanı kâfir yapar..
Bir emri yapmamak başkadır.
“Böyle şey olmaz!” demek başkadır.
Hakk'ın emirlerini yapmıyor fakat bazı emirleri yapmak şartı ile inanıyorsa kâfir olmaz.

Kuzular, koyunlar melemmezler.
Horozlar ötmezler.
Köpekler havlamazlar...
Kuzular, koyunlar, horozlar “Kadir gecesi müstesna” diğer gecelerde seher vakti melerler, öterler.
Kadir gecesi diğer hayvanlar da ses çıkarmazlar
Bunların niçin melemediklerini, ötmediklerini, köpeklerin niçin havlamadıklarını sorarsanız:
Şunu öğren ilk evvel...
Seher vaktinde niçin melerler, öterler onu öğren!..
Köpeklerin de diğer gecelerde niçin havladıklarını öğren sonra gel!..
Kadir gecesi niçin ses çıkarmadıklarını o zaman söylerim.
Bütün hayvanlar:
Her zaman, her mevsimde ses çıkarmazlar.
Bazıları bazı zamanlarda, mevsimlerde susarlar.
Tavuklar, yumurtladıkları zaman bir de kuluçka zamanında ses çıkarırlar...
Leylekler, yalnız yuvalarında öterler. Yere kondukları zaman ötmezler. Niçin?..
Aslan mı?
Aşam bunları öğren de gel!..
Ortalık; Ulemâ, Şeyh, Mürşid, Ermiş geçinenlerle dolu sor öğren! Öğrenmeden gelme!..
Lâf o kadar...

ر تَنْزَلُ الْمَلَائِكَةُ وَالرُّوحُ فِيهَا بِإِذْنِ رَبِّهِمْ إِنَّا أَنْزَلْنَاهُ فِي لَيْلَةِ الْقَدْرِ وَمَا أَدْرَاكَ مَا لَيْلَةُ الْقَدْرِ لَيْلَةُ الْقَدْرِ خَيْرٌ مِّنْ أَلْفِ شَهٍ
مِّنْ كُلِّ أَمْرٍ سَلَامٌ هِيَ حَتَّى مَطْلَعِ الْفَجْرِ

“İnna enzelnahü fiy leyletilkadr. Ve ma edrake ma leyletülkadr. Leyletülkadri hayrün men elfi şeh. Tenezzelülmelaiketü verruhu fiyha biizni rabbihim min külli emr. Salamün hiye hatta matle'ilfocr : Biz onu (Kur'an'ı) Kadir gecesinde indirdik. Kadir gecesinin ne olduğunu sen bilir misin? Kadir gecesi, bin aydan hayırlıdır. O gecede, Rablerinin izniyle melekler ve Ruh (Cebrail), her iş için iner dururlar. O gece, esenlik doludur. Ta fecrin doğuşuna kadar.” (Kadir 97/1-1)

Tö Ahmet : Birisine isnad edilen, fakat kat'iyyetle işleyip işlemediği belirsiz olan suç, kabahat. * İtham altında olma.

ÂYETLER

Âyet 1:

“ALLAH, “Nefs”in tahammülünden fazla bir şey teklif etmez.”

Kime?

Nefse...

Buradaki nefis hangi nefistir?

Âyet 2:

Yarattıklarının rızgını ALLAH üzerine almıştır.

Bu rızık Er Rezzâk olan Hakk'ın hazinesinden çıktığı için helâl, temiz rızıktır.

Bu rızığın temiz ve helâl kalması kulun iradesine bırakılmıştır...

Âyet 3:

Helâl rızık bitmeden ruh cesetten ayrılmaz.

Ömrü uzaltan, kısaltan rızığın kirletilmesi haram hâle getirilmesi neticesi tükenmesidir.

Bu da kulun elindedir.

Bundan dolayı ALLAH'ın verdiği temiz rızgı kirletirsen nankörlük etmiş olursun ve cezası vardır unutma!..

Âyet 4:

Mahlûklar fânidir.

Fânilik nedir ve niçin ruhun ayrılması ile can ve cesed fâni olur.

Ruh ölümle fâni olmaz!..

Âyet 5:

Her nefis ölüm zaikasını tadacaktır.

Buradaki nefis nedir?

Hangisidir?

Zaika tadır. Zevke ait bir kelimedir.

Hakk'a kavuşmak en büyük zaikadır.

Buradaki nefis arzu istek değildir.

Yaratmadaki muvazenedir.

Bu muvazenede hepsinin Hâlik'na kati' bir itâatı mevcuddur bütün mahlûkların.

Kudsî Hadîs 6:

Hastalıklar ALLAH'ın “abîd”e verdiği hediyedir.

Burada abîd kimdir, nedir?

Her hastalığı yapan ayrı ayrı maddî ve mânevî sebebler olduğu gibi ayrı ayrı mikropları da vardır...

Âyet 7:

Öldükten sonra tekrar ceseden dirileceksiniz.

Âyet 8:

Tedavi olunuz. Her derdin devâsını ALLAH muhakkak halketmiştir.

Âyet 9:

Ey Habibim herkes ölecek. Sen de öleceksin!..

“M” demiyor, Habibim buyuruluyor...

Burada ölmek ne demektir.

“Cesdden ayrılıp Bana geleceksin!”

Âyet 10:

Hakiki iman edenler “mü’minune bi’l-gayb” zincirine halka olanların imanı:

Sevdiklerinin ölümünde sabır ve tahammül göstermeleri, bağırıp çağırmamaları, ölümün ALLAH’ın emri olduğunu katî’yetle bildiklerine en büyük delildir.

ALLAH ve Resûl’e imanın hakikatı; ölüm karşısındaki soğuk kanlılık derecesiyle ölçülür.

Ölülere: “Hakk rahmet eylesin!” deriz. Bu ne demektir?

ALLAH’ına kavuşmuştur.

Onu ALLAH’ın rahmet ve mağfireti kucaklamıştır.

Bunda şüphem yoktur,ölün emr-i liâhi olduğunu emri demektir...

“Baki kalanlara ömür ihsan etsin!” demek de:

Bu takdire soğuk kanlılık ile tahammül edin, Hakk’ın emrini emrini tasdik edin.

Sizinde bir gün aynı vaziyete düşeceğinizi bilin demektir...

Resûlü Ekrem irtihal ettikleri zaman kendilerini büyüten Hz. Ümmü Eymen günlerce ağlamış...

“Ey Eymen! Niçin bu kadar göz yaşı dökersin? Diye sormuş sahabeler.

Soranlara: “Ölümü bilenlerdenim,ona ağlamıyorum. Hakk’a isyan olur, iman sarsılır. Vahyin kesildiğine ağlıyorum!..” demişlerdir.

Resûlü Ekrem birgün Hz. Fatıma’ya:

“Kızım! Gözümün nûru Fatıma, canını cehennem ateşinden kurtarmaya çalış!
(Burada ruh buyurmuyor, demekki cesedini demektir.)

zira farzları terk, yasak olan şeyleri işlemeniz sebebiyle azaba sürüklenmenizi
(ALLAH dilerse), üzerinize gelecek azab ve cezayı def’ edip uzaklaştırmaya
muktedir değilim. Ben yalnız ruhum için Hakk önünde ALLAH’ın izni ile şefâat için
yalvarabilirim...

Hz. Fatıma, kazaya namaz bırakmamışlardır.

Ramazan ayının üçüncü günü oruçlu iken ruhlarını teslim etmişlerdir.

Ölümünden evvel kendilerini gusletmişler ve yeni giydiği elbiseleri ile

defnedilmişlerdir.

Hücrenin cenubundadır.

Resûlü Ekrem'in süt anneleri Halime, İmam Mâlik de yakınında defnedilmişlerdir.

Hız. Fatıma için Resûlü Ekrem buyurmuştur:

“Fatıma benden bir parçadır.”

“Kızım insan hurisidir.”

Resûlü Ekrem'e peygamberlik geldiği sene doğmuşlardır.

Cemaziyel âhir 20 Cuma günü dünyaya gelmişlerdir.

İlk iman eden Hız. Hatice'den helâl İslam sütü emmiştir.

Resûlü Ekrem'den 6 ay sonra hicretin 11 inci yılında 25-26 yaşlarında vefât etmişlerdir.

Âyet 11:

ALLAH'ın rahmeti hududsuzdur.

O rahmete ehil olmasan bile, ALLAH'ın rahmetinin sana ulaşmaya kudreti vardır.

Bunu unutma!..

Âyet 12:

Yüzüne baktığın zaman sana ALLAH'ı hatırlatan kimse ALLAH'ın velîsidir.

Şüphe etme!

Onu taklid etmeye çalış!

Sual sorarak onu örseleme. Senin temizliğin derecesinde sormak istediğin sualleri sor...

25.08.1979 Cumartesi

İrtihal : Bir yerden başka yere göçmek, gitmek. Nakl-i mekân etmek. * Ölmek.

Cemaziyel âhir : Arabi ayların altıncısıdır. (Arabi aylar: Muharrem, Safer, Rabiyy-ül-evvel, Rabiyy-ül-âhir, Cemaziyel-evvel, Cemaziyel-ahir, Receb, şaban, Ramazan, şevval, Zilkade, Zilhicce'dir)

Örselemek : Taze ve diri bir bitkiyi koparmadan buruşturmaktır.

HAMD

Bunun mânâsı hiçbir dilde yoktur.

Arapçadır, hiçbir dile tercüme edilemez.

Bunu izah etmek istersek.

Fazilet ile semâ etmek diyebiliriz.

Hamd, Cenab-ı Hakk'a mahsustur.

Hamd, yalnız Cenab-ı Hakk'a yapılır.

Hamdı Resûlü Ekrem öğretmiştir.

Hamd ile insan dünyevî ve uhrevî her türlü dert ve azabtan masum kalır.
Bunda katiyyen isyan nüvesi yoktur.

Şükür: Görülen nimete karşı kadirşinaslıktır.

Şükür bütün mahlûkata, canlı cansız hepsine yaratılışında Hakk tarafından, habersiz olarak öğretilmiştir.

Yağmur yağar, nebatlar güler parlar.

Kuş su içer kuyruğunu sallar.

Hayvan doğar keyiflenir.

İnsan sıhhatlidir nefes alır. “Oh!..” der.

Bunlar hep şükürdür işte ...

Şükür mekânda, bilerek veya bilmeyerek yapılan teşekkürdür.

Hamd: Bütün nimetleri herşeyi veren Er Rezzâk, El Ganî, Er Rahîm, Eş Şafi olan Hakk’a karşı manen ALLAH diliyle teşekkürdür.

ALLAHı bilmektir yani.

O hâlde mahlûkat bilmeden ALLAHı tasdik ediyor, demektir.

“Elham-dülillahi rabbilâlemîn” demek budur işte.

“Errahmânirrahîm” dünyada her yaratığa Er Rahmân, şefik olan; âhirette yalnız inananlara Er Rahîm olan ALLAH demektir.

Bunları hakkıyla idrak edenler Fatiha'yı okumaya ancak lâîk olurlar, ve Cenab-ı Hakk’tan mânâda gizli olan arzularını söylemeye me’zun olurlar.

Kur’ân okunur, sonunda El Fatiha denir.

Müezzin üç ihlâs okur sonunda El Fatiha der.

Ölülere Fatiha okunur.

Bunların hepsi kendimizedir aғam ...

Sünnet: Sîret-i hasene demektir.

Sîret ne demektir:

İnsanın manen tutuğu yol, Resûluallah'ın casedî ve mânevî yolu...

Kur’ân-ı Kerîmde ondört yerde “Elhamdülillahi Rabbilâlemîn” cümle-i şerîfesi ile başlayan âyet vardır.

7 tanesi âhiret için (yani ruh için),

7 tanesi dünya için (Yani Cased için).

Ruh için olanlar; Şefaat-i Resûlullah'a insanı hazırlar.

Cased için olanlar; Cehennem azabından kurtarmaya yarar insanı. . . Bunlarda Allanın Gafûr ve Rahîm olduğunun ilânı vardır.

“Rabbena atina fiddünya. . .) duasını daima abdestli olarak oku, ihmal edersen diye namazın sonuna konulmuştur.

Haberin olmadan okursun.

Mânâsı şudur:

“Yâ Rabbi, bizi ataşten koru. Dünyada iyilik âhirette de bize gene iyilik ver.”

Burada “Biz” deniliyor. Çoğuldur.

Kimlerdir bunlar? Bunu öğren, kolay değildir.

Bu duayı okuyanı, devam edeni öteden çekerler, gidiş değil dikkat et. Buna VECD derler İşte.

Aynı ateşe madenleri koy. Altın kızarır, kalay erir, diğer biri gözden kaybolur. Bazan de madenler karışıp birbirinin ayarını bozarlar. Kıymetten düşerler.

Resûlü Ekrem buyurmuştur:

1 - Vakıa Sûresini okuyan yoksulluk çekmez

2 - Saili boş çevirme. (Âyet).

Dileneni şirkten, ALLAH'tan başkasından istemekten kurtarmaktır.

3 - Evinde komşusunun aç olduğunu bilip de yemek yiyen bizden değildir. Bu hadîs-i şerîfde olana hitaptır. Aç olan derdini komşusuna söylemez. Ondan aç olduğunu gizlerse yemek yiyen komşusunu töhmetten kurtarır.

Bu yoksul işte Vakıa Sûresini okursa yoksulluktan kurtulur.

Derdini ALLAH'tan başka kimsenin bilmemesi lâzımdır.

“Sessiz yalvarmanı melek bile duymasın” derler.

Daha neler var amma onları okuyup isteyecek hâle gelmeden âyeti ve Resûlü yalana çıkarmaktır.

Dikkat et! İnsan derhâl yuvarlanır, velî bile olsa . . .

Bu gibi hususlarda eksikliği kendinde ara...

Güneşe bakmak herkesin kârı değildir.

05.06.1983. Cumartesi

Sîret : Bir kimsenin içi, hâli, hareketi, ahlâkı. * İnsanın tutmuş olduğu mânevi yol.

ŞEHİD

ALLAH'ın kendi Ecelli Âlâlarını şâhid tutarak makbul bulduğu ölüm...

Her dinde şehidlik vardır.

Kendi i'tikad ve inanışlarına göre bunlar Hakk yolunda ölmüşlerdir diye ta'zim görürler ...

İslâm dininde şehidlik: Hem Dünya'da hem de Âhiret'te mânevî bir mertebe ve makamdır.

ALLAH'ın takdiri bu ...

ALLAH ve Vatan ve Din için cihadda ölenler şehiddirler.

Bir de : Bazı hastalıklar neticesinde ölenler.

Toprak altında kalarak ölenler.

Suda boğularak ölenler ...

Kim olursa olsun ceseden şehiddirler.

Yâni cesedlerine azab yoktur.

Yalnız ateşte yanarak ölenler, kim olursa olsun “Masum” olurlar.

Şehidlik hakkında evvelce uzun uzadı ya bahsetmiştik...

Şimdi niçin şehid sayılıyorlar onu izah edelim:

Bir insanın ölümü kaderde gizlidir.

TAKDİR : ALLAH'ın Kâinat'ta herşeyi haketmeden “Kable'l- icad” nasıl olacağını Levh-i Mahfuz'a tespit etmesi. Bu takdir cümle mahlûkata şamildir. Bunun tecellîsi Haktır.

Canlı, cansız, görünür, görünmez, atomdan, mikroptan, protoplâzmadan, hücreden başlayarak herşeyin cinsi, anasırı, miktarı, sıfatları, müddeti, bekâları, güzellik, çirkinliklerini ve delâletlerini takdir etmiştir.

Bundan dışarı çıkamazlar.

Herşeyde bir kuvvet, bir hassa vardır.

Herşey bu kuvvet hassasıyla kendi nev'îne mahsus olan efâl'den, işlerden geri kalmaz.

Buna “Hidâyet-i ilâhîyye” denir.

KADER: Ezelden ebede kadar câri olan ve olacak ahvâl (hâller) ve şunun (olayların) Levh-i Mahfuz'da sûret-i subutu veçhile (ALLAH'ın evvelce tespit ettiği sûrette) Bütün görülen mevcudatta vukua gelen hükmü külli İlâhî'dir.

Yani ALLAH'ın hüküm ve umumî arzusudur.

Hülâsa edelim. Takdir: Kablel icad, herşeyin nasıl olacağı, ilm-i ilâhînin taalluk etmesi ki Levh-i Mahfuz'a yazılmıştır.

Mukadder: Cenab-ı Hakk tarafından kablel icad, herşeyin nasıl olacağı Levh-i Mahfuz'a yazılmış, kıymet biçilmiş şey.

Levh-i Mahfuz : Kâinat'ta olacakların, herşeyin üzerine yazılmış bulunan levha.

Kaza : Mukadderatın Âdem'den Saha-i Fiil ve zuhura ihraç eylesmesinden ibarettir.

Yani mukadder olan takdirin, bizce meçhul menbadan ortaya çıkıp vukua gelmesidir.

Vasiyetname de kulun bir hidâyetidir.

İnsanın ölümü kaderde gizlidir. “Ne bir saat teehhür eder (gecikir), ne bir saat uzatılır. “ta’cil edilir.” Âyet.

“Ömrünüzün uzun olması için dua ediniz!”

Burada dua edersek yukarıdaki Âyeti Kerime'ye bir nev'î aykırı düşer.

Te'hir, ta'cil lâfızları ruh gittiği an ve tekrar âhirette cesede gelip sonra herşeyin “Fe yekûn” olma emriyle yok olması ki “ALLAH”: “İşte yalnız Ben varım!” demesi arasındır.

Bu değişmez demektir.

Akıl, ALLAH'ın ruhun emrine verdiği bir tavidir.

Akıl nübüvvet tavrının çok aşağısındadır.

Akıl Nebî'lik tavrının erdiği ve gördüğü şeyleri hakikatte yok zanneder.

Peygamber'lik, aklın ötesindeki hakiki olayların, muradların, ALLAH'ın emirlerinin,

kulları için isteklerinin lekesiz, hurdasız, güneş gibi berrak, gölgesiz, aşk vecd içinde kabullenmesinin habercisidir.

08.06.1975 Pazar (Idstein)TS.

Kable'l- icad : icaddan önce.

İcad : Vücuda getirmek. Yeniden bir şey meydana getirmek. Yoktan var etmek.

Levh-i Mahfuz : Her şeyin hayatının ind-i İlâhîde yazılması. İlm-i İlâhînin bir ünvanı.

Teehhür : Gecikme. Sonraya kalma. Geriye kalma.

Ta'cil : Acele ettirme, hızlandırma.

Sûret-i subut : sabit sûret.

HUDÂ

HUDÂ kelimesi Farsçadır. ALLAH mânâsına kullanılır. Osmanlı camiasında bunun mânâsı bambaşkadır.

Bu kelimede edeb vardır. Herşeyi ALLAH'ın kudret ve güçlerinin tezahurlarından istemektir.

ALLAH'a utanarak doğrudan doğruya ona hitap etmemek edebi gizlidir bunda . . . Fatih bu mânâyı en güzel şekilde kullanmıştır.

Her müşkül işde veya seferde şöyle derdi :

“Hudâ fırsat verirse eğer muzaffer oluruz!..”

Hudâ fırsat verirse :

ALLAH'ın rızası varsa, muradı içinde ise, ben ona lâıyk isem, güç ve kuvvetlerime zevâl vermemesine müsaade ederse demektir...

DİMAĞ = BEYİN İLAHÎ BİLGİSAYAR

Bir tohumda;

Renk, Çiçek, Koku, Meyva, Tad, Nihâyet bir ağaç gizli.

Bunları ortaya çıkaran: Toprak, Gıda, Su, Hararet.

Güneş ziyâsı nebatlardaki yeşilliği veren klorofil hadîsesini uyandırıyor. Nebatda olan olması icab eden birşeyi kamçılıyor demektir.

Hayvanlarda, böceklerde hep böyle...

İnsanlarda dişi erkek yumurtaları birleşiyor.

Onda insan gizli. Bütün organları ile herşeyi ile ...

Bunları ezelde takdir ve hazırlayan “ALLAH” . . .

Bütün bunların ALLAH sanîidir.

Yani “Rabb” bıdır.

“ALLAH” kelâm-ı celilinde şöyle buyurur:

“Ennallahe Rabbe, Rabbeküm”

Yani : “Ben ALLAH, Rabbım yaratanım. Aynı zamanda Rabbınızım. Yani sizi yaratan husule getiren, ustası benim ...”

Nasıl tohumda; renk, koku, meyva, tad, ağaç gizli ise, insanda da bunlar gizli...

Dimağ sağ ve sol lobları, beyincik.

Beynin içinde 4 boşluk.

Üzerinde girinti ve çıkıntılar.

Onun üzerinde de zar mevcut.

Dimağdan 12 adet sinir çıkıyor.

Hepsinin vazifesi ayrı.

İçlerinde yaratıcının güçleri, kuvvetleri gizli...

Beyin âdetâ ilâhî bir depo. Bir bilgi, ilim, akıl, idrak deposu...

Âdetâ bilgisayar...

Geçmişin, hâlin, geleceğin her türlü meselesini hâlledecek bir bilgisayar. . .

Bozulmaması, bakımı, için târifnameyi peygamber getirdi.

Her hayvanda, böcekte bu beyin var.

Hepsi de başında...

Görme, işitme, hissetme, koku, tad, duygu ve hisleri, bunların hepsi en küçük böcekten en büyük mahlûka kadar bir baş içinde gizlidir.

Bütün diğer iç ve dış organlar hepsi o merkezden idare ediliyor...

Bu merkez ilâhî bir bilgisayardır...

Kâinatta herşeyde devamlı, süratli, intizamlı bir titreşim var.

Sükûn yok...

Atomlar durmadan hareketde yıldızlar dönüyorlar.

Vücuddaki hücreler durmadan intizamlı bir kaynaşma hâlinde . .

Bir âyeti Kerimede:

“Herşey sizin göremeyeceğiniz bir sür'atle yok oluyor tekrar var oluyor” ...

Bir ampulün saniyede 60 defa yanıp sönmesi gibi.

Biz onu devamlı gibi görüyoruz.

Bu ihtizazlar, titreşimler; ilâhî bir emirdir, bir öğütdür.

Birşey haykırıyor.

Bütün canlı cansız nebat hayvan ve insana ..

Havadaki radyo dalgalarını alamıyoruz.

Ancak âlet ile alıyor, görüyoruz.

İşte küçük, basit bu benzetme gibi...

İlâhî ihtizazlar Cenab-ı Hakk'ın kudret ve güçleridir ki bu güçlerin hududu yoktur...

Bu kudret ve güçler gizli kapaklı olarak bize 99 esmâ şeklinde bildirilmiştir. Bu esmâların titreşimlerine göre âdetleri vardır.

Bu ihtizazlar insan dimağındaki milyarlarca hücrelere muhtelif yollardan girer.

Yukarıda kısaca izah ettiğimiz dimağın muhtelif bölgelerinde kontrolden geçerek (Âdetâ bilgisayarlara verilen malumat nasıl hıfzediliyorsa, orda kalıyorsa; bilgi istediğimiz zaman sorumuz o evvelce hıfzolunan bilgilerden hurdasız ve doğru bir sûrette bize malumat veriyorsa); ilâhî ihtizazlar da Resûlü Ekrem'e hususi bir sûretde Resûl'ün dimağlarındaki ilâhî bilgisayar da sese tahavvül ederek mübârek ağızlarından kelime olarak çıkıyor.

İşte vahiy şeklinde ses hâlinde Kur'ân budur.

Bütün esrar da onun âyetlerinde gizlidir.

“Kur'ân her derde devâdır” âyeti bunu haykırmaktadır.

Her kelimenin, her sesin bilgisayarda yeri var.

Vücuuda maddî ve manevî bir bozukluk o bilgisayarın hangi noktasında ise onun bozukluğu veya onu bozan hastalık vücut muvazenesini bozuyor...

Vücuudaki hastalığın te'sir ettiği merkezdeki yer âyetin, o bilgisayarın yerine ilâhî ihtizazla düzeltmek gayesine ma'tuf okumalar budur.

Fakat bu okuma büyük mânevî bir ihtizaza sahip olmakla mümkündür.

Üfürükçülük değildir.

Üfürükçülük, o tamamiyle soytarılıktır ve hem de manen yasak ve ilâhî edebi zedelemektir ...

Her okunacak esmânın ve âyetin adedi vardır.

Hangi âyetle husule gelecek seslerin te'siri veyahut “söyleyemeyeceğim” bir usulle tamir edilir.

Ağrı dindirici ilâçlar

ipnozla tedâvi

Hissi iptal...

Bunun insan aklına ancak müşahede ile giren bir usul olmakla beraber izahı da yoktur.

Resûlü Ekrem :

“Ben ahlâkı tamamlamak için gönderildim.” Buyurması.

Ahlâksızlık mı vardı?

Hayır...

Bu perde arkasında yukarıda söylediğimiz ilâhî bilgisayarın bozulmaması için emirleri, târifnameyi beşeriyete bildirmektir.

Bu “tamamlamak” mübârek sözü...

Üzüntü uyku kaçırır, iştahı keser.

Günlerce vücut sinir sisteminin bozukluğu altında her türlü metabolizma, hormon dengesi bozuluyor.

Fertlerin geçim sıkıntısı, gıdasızlık, ruhî üzüntü ve bunalımları tahammül hududunu aşıyor.

İntiharlar, yavrularını, karısını, kendisini öldürenler hergün gazetelerde yer alıyor.

İran şahı Rıza Pehlevi üzüntüden kanser oluyor ölüyor.

Fazla üzüntü, fazla sevinç; ani veya tedrici organizmada, dimağa, hormonlara

te'sir ederek eski hâlini almak hududunu aşıyor ve organizmada bazı hücreleri bozuyor.
Hırs, herhangi birşeye fazla düşkünlük, hased, gıpta, birçok bunalımlar. Kumar, içki, hırsızlık haram peşinde koşmak gibi üzüntüler, yoksulluk, fazla zenginlik, saymakla bitmez, üzüntü, sitresler...

Kanser: Hücrelerin birçok bilmediğimiz sebeplerden diyelim anarşisidir. Yani hücrelerin düzene uymamalarıdır.
Kanserli bir hücre kanun dışı bir kişi gibidir.
Biyolojik açıdan normaldir.
Ancak sosyal açıdan düzeni bozduğu için çevresindeki hücreleri de kendisine benzeterek hastalığı ortaya çıkarır.
Normalde hücreler zamanla yaşlanarak ölüyor.
Ancak hücrenin sosyal davranışları bozulduğu zaman kanserleşiyor.
Tabiî bir tek hücrenin yaşlanması veya kanserleşmesi ile insan ne ölüyor ne de kanser oluyor.
Kanserleşen veya yaşlanan hücre sayısı çoğaldıkça iş değişiyor.
İçimizde kanser kendisine uygun ortamı bulduğu zaman oluşmaktadır. Bunda da pekçok etkenin yanı sıra özellikle bozulmaması için, içinde bakterileri öldürücü maddeler, alınan gıdalar rol oynuyor.
Bazı kanserlilerin kanseri yendiğini, iyi olduğunu okuyoruz.
Bu ne demektir?
Bu o şahsın telkin ile dimağdaki kudretleri takviye etmesi değil midir?

Üflemek: Sıcak bir şeyi soğutmak için üfleriz.
Sıcak çay içerken içeri doğru üfleyerek, ses çıkarır içeriz.
Bir borudan üflersek ses çıkar. (Düdük)...
Her türlü buhar bir yerden çıkarken ses çıkarır.
Vapur, tren düdükları gibi...
Çay karıştırırken bardağa kaşık vurur ses çıkarır.
Herşey ses çıkarır.
Buharın, rüzgârın, çarpmanın ses çıkarması acaba: Müessirin te'sir ettiği şeyden mi yoksa te'sirin müessirdeki sesi ortaya çıkarması mı sebeptir? Hemen cevap verme!
Düşün burada yanılırsınız...

Bu seslerin duyulması veya sesin usulü için hava lâzımdır.
Hava ses nakleder.
Havasız yerde ses gitmez.
Duyulmaz...
Kapalı pencereden dışarı ses gönderemeyiz.
Tozlara ütüleriz, tozlar hareket eder.
Burada ses de tozu uzaklaştırıyor.
O hâlde sesde itici, te'sir edici bir kuvvet hassası var.

Pişmemiş bir yumurtanın yanında 30 saniye siren çalın, yumurtanın beyazı hemen pişer.

Ses kulaktan dimağ merkezine gider, duyarız.

Bunların hepsi titreşimdir.

Bir bardaktaki suyun üzerine üflersek su harekete başlar.

Denizdeki dalga rüzgârın te'siridir.

Fazla rüzgâr fırtına yapar. Ağaçları devirir. Evleri sürükler.

Bunların hepsi yani havanın harekete geçip çarptığı yerlerde titreşim yapması sesi doğurur.

Bu sesler duyulmayandan gürültü ve tarrakaya kadar herşeye te'sir eder. Fazla gürültüde insan uyuyamaz.

Vücut ve kanda bir titreşim olur.

İnsanın hissedemediği bir değişme hasıl olur.

Bu zamanla hastalık yapar.

Bütün hastalıklarda bunların az çok "duyulur, görünür, görünmez, duyulmaz" te'sirleri vardır.

Ani gürültüden çıldıranlar, ölenler, korkanlar vardır.

Küçük gürültüler de, zamanla yaptığı küçük tahribat insanın sinir, kan sistemine te'sir eder.

İnsan hasta olur.

Bir insanın gözüne ağzımızı yanaştırıp bağıırırsak:

Göz bebeği küçülür. Ve göz sulanır. Yaş çıkmaya başlar.

Bazı nebatlar, çiçekler gürültüden müteessir olurlar.

Büyümeleri ya çoğalır, ya azalır.

Ziraatta müziğin verimi çoğalttığı görülmüştür.

Vibrasyonlar gürültüler organizmada birçok titreşim meydana getirirler. Bunlar uzviyete te'sir ederler.

Vücut metabolizmasında bozukluklar yapar.

Müzik âletleri çalanlarda bu titreşim çalana te'sir eder.

Nefes ve diğer sesli müzik âletleri hep böyledir.

Sarsıntıdan nasıl bir makinanın cıvataları genişler ve makinada sarsıntı yapar, iyi kapanmayan araba kapılarında bu sarsıntıyı şoför hemen hisseder.

"Arka kapı iyi kapanmadı!" der.

Bu sesler Vücutta uzvî ve ruhî muvazeneyi de bozar.

Kulaklarında ses duyanlar, gözüne normalin görmediği şeyleri görüyorum diyenler, ruhî bunalımlar hep bu kadro içindedir.

İki cisim yek diğerine delk ve temas ettirilip kuvvet artırılırsa hararet meydana gelir.

Bu delk çok sür'atlı olursa hararet süratlenir başka birşeye tahavvül eder. O, cisimlerin atom ve elektronları kaynaşması neticesi bu hâl hasıl olur...

İnsan vücudu, cesedi yaratılış icabı kimyasal ve fiziksel birçok kanunlara tabi'dir. Uzviyetin alıştığı şeyler vücuda âdetâ maledilir. Rahatsızlıklar, hastalıklar, cesede uzviyete ârız olur. Tedâvisi uzviyetin bozulan nizamına karşıdır. Meselâ: Sigara içen bir insanın uzviyeti ona alışmıştır. Bırakması vücudun onu istememesi ile mümkündür. Uzviyetteki bu hâl, ruh ve görünmeyen insan hasletlerine galip gelirse, onu bırakamaz.

Milletlerdeki âdet, anane, gelenek de ruhî bakımdan insanın görünmeyen tarafına aittir.

Bunlann terki de ananenevî bozukluklar şeklinde ortaya çıkar.

Adalet, fazilet, doğruluk her türlü temiz işlere alışmıştır.

İnsan bunları terk edemez.

Uzviyeti ruhla birlikte uyum hâlindedir.

Bunların bozulması için her türlü uzvî ve ruhî hasletleri, âdetleri beslenmeyi terk etmemek lâzımdır.

Bunlar üzerinde yapılacak ani güzel restorasyonlar bile insan tarafından yadırganır.

Bunların fenaları yavaş yavaş telkin ve anlatarak uzviyet ile ruhu barıştırmak lâzımdır.

Psikoterapi, Psikoanaliz bundan başka nedir?

Hurafeler de öyledir.

Fakat hepsinin bir hududu vardır.

Ruhî hasletlerin de uzviyetin de bunları aşmaması lâzımdır.

İnsanın fena ve iyiyi tefrik edecek kabiliyet ve istidadda yaratılmış olduğunu unutmamalıdır.

"Felân böyle söyledi! Filanca bunu dedi!" lafları cemiyette yerleşirse o zaman batıl uzvî ve ruhî inanmalar, i'tikadlar ortaya çıkar ve asıl hakikat perdelenir.

Hülasa: İslamdaki ibâdet, uzvî ve ruhî muvazene ahengini bozmamak için emrolunmuştur.

"Ben mekâlîm-i ahlâkı tamamlamak için gönderildim. "

"Haram" yasak demektir.

"Helâl" in mukabilidir...

"Haram olsun!" deriz.

Bu: "İçine, uzviyetine sinmesin! Muzır olsun, hem uzviyetine hem ruhuna!"

Bu lâflardan sonra insana düşünmek gerek.

Birbirimizi vurmaksızın ateş edebileceğimiz çok hedefler vardır.

Ormanda yaşayan insan bazen ağacı bile göremez.

Fakat bazen de kafasını ağaca çarpar.

Herşeyle uyuşmak çok güçtür.

Timsahla uzlaşmanın yolu nedir bilir misin?
Timsah tarafından parçalanıp yutulmaya razı olmaktır.

Kur'ân-ı Kerîmde ashab-ı Kehif mağara ashabı diye bir olay anlatılır. Kur'ândaki bu haber boş bir hikâye değildir.

Gözünü aç!..

İç âlemin misk ve öd ağacı gibi kokusu vardır.

Dumanı yoktur.

Herkese malum olmaz.

Söylerler ya harbde ölenleri kahraman yapan ölümleri değil, ölümlerinin nedenleridir.

Koyunu kurdun ağzından kurtaran çoban koyunun gözünde hürriyet kahramanı. Kurdun gözünde ise hürriyet düşmanıdır.

Sözümüz bu kadar Gül'üm...

Sani' : (Sun'. dan) Sanatkârca yapan. Yaratan. San'at eseri olarak meydana getiren. İşleyen, yapan. (Allah)

Sani'i : san'atı, eserleri.

إِنَّ اللَّهَ رَبِّي وَرَبُّكُمْ فَاعْبُدُوهُ هَذَا صِرَاطٌ مُسْتَقِيمٌ

“İnnellahe rabbi ve rabbüküm fa'büduh, haza siratüm müstekiym : ALLAH, benim de Rabbim, sizin de Rabbinizdir. Öyle ise O'na kulluk edin. İşte bu doğru yoldur. (Âl-i İmrân 3/51)

إِنَّ اللَّهَ هُوَ رَبِّي وَرَبُّكُمْ فَاعْبُدُوهُ هَذَا صِرَاطٌ مُسْتَقِيمٌ

“İnnellahe hüve rabbi ve rabbüküm fa'büduh haza siratum müstekiym” (Zuhruf 43/64)

وَإِنَّ اللَّهَ رَبِّي وَرَبُّكُمْ فَاعْبُدُوهُ هَذَا صِرَاطٌ مُسْتَقِيمٌ

“Ve innellahe rabbi ve rabbüküm fa'büduh haza siratum müstekiym” (Meryem 19/36)

Ma'tuf : Ait ve râci' olan. * Bir tarafa meyletmiş. Mâil olan. * İsnadedilen. Yöneltilmiş.

Delk : Oğuşturmak. El sürtmek. Oğmak.

Tahavvül : (Hâl. den) Birinden diğerine geçmek. Tebdil olunmak, değişmek. Dönmek. Bir hâlden başka bir hâle geçmek.

Âdet : Usul, görenek, alışılmış davranış. Huy, tabiat. Toplumda nesiller boyunca uyulan ve kamuoyunda (umumî efkârda) saygı ve müeyyideye sahip hareket kaideleri (Sosyoloji). İslâm cemiyetinde âdetler de İslâmî olur, İslâma uygun olur.

Müslüman, İslâma aykırı âdetlere uymaz. Cemiyetin yabancı âdetlerle bozulmamasına gayret gösterir.

Muzır : (Muzır) Zıyan veren, zararlı, zarara sokan.

YAŞANMIŞ BİR HİKAYE

Yaptığınız iyi işlerden ve emirlerden dolayı kibir getirip öğünmeyi niz!..

Kaçtığınız ve yapmadığınız nehiylerden de kendinize bir hisse çıkarmayın!

“Ben kulum emrolunanı yaparım!” O kadar...

“Bundan birşey de beklemem! Zira, ben ALLAH'ın kuluyum!”

Domuz eti yemedin diye sana mükâfat mı verilecek?..

Şarap içmedin diye yine mükâfat mı verileceğini sanıyorsun?..

Hakk'ın ta'yin ettiği rızgın mı kesilecek?..

Bunların hepsine cevap hakiki kul için “HAYIR” dır...

“Temiz ol! Haram yeme! Resûl'e ve ALLAH'a sarıl! Doğru ol! Yalan söyleme!” emirleri için de sana mükâfat mı verilecek?..

Cevap : HAYIR...

İçki nasıl karaciğeri bozarsa, bunlar senin iyiliğin içindir.

“Bunları devam ettirmek için emirlere sarıl, nehiylerden kaç!” demektir.

Mucazât ve mükâfat için bunlara sarılma. Veya kaçma!..

Yağmur yağmazsa nebatat kurur mahsul alamazsın.

Bunlar kâinat nizamına inkıyad içindir.

O zaman mutlu olursun...

Mutluluk, ALLAH yanında makbul olabilmek mazhariyetine kavuşmaktır.

Parada, malda, iyilikde, ibâdetlerde kendine makam arama!..

Kibre girersin ki bu şirkdir.

ALLAH'ın senin yanındaki kıymetini makamını çoğaltmaya çalış!..

ALLAH, kelâmında:

“Fezkiruni ez Kirküm”. Beni anınız ben de sizi anarım!..

Burada teker teker her kula hitap vardır.

“Anarsanız ben de anarım!..”

Bundan insana serbestiyyet verildiği mânâsı çıkar.

ALLAH'ın kapısı kilitli değildir.

Yani “sizi anarım” var ya,

“O zaman içeri girebilirsiniz!” demek...

Bu kapıdan içeri girebilmek için Resûle uymak lâzımdır.

Nebîye değil!..

Resûle uymak lâzımdır dedik...

Resûle uymak lâzımdır dedik... Bu ne demektir?..

Resûllük: Âdemiyet tarafıdır ki bu “Kur’ân” dır. Ve bunu tebliğ kendisine verildiği demektir.

Nebîlik : İnsaniyet tarafıdır ki bu: “Sünnet-i Resûl, siyret-i Resûldür”

Cesedi mübârekleri arzdan çekildikten sonra nebîlik bitmiştir.

Resûllük devam eder.

Âhiretteki şefaati-i Resûl bu lâfın en büyük delilidir.

Bu lâflar, derenin içine girer balık tutmak için suyun içinde olduğu hâlde yüzünü yıkamaz.

Bu gibilere hitap değildir!..

Garip birşeyden bahsedeceğim!

Düşün anla...

Bilir misin,

1 -Kırlangıçlar, leylekler, kartalların aile hayatları vardır..

Bunlar hemcinsleri başka kırlangıç, leylek, kartalla temas etmezler. Giderler, tekrar gelir yuvalarını bulurlar.

Ağaçta yuva yapmazlar.

Damlarda, bina yanlarında...

Kartallar da yalçın kayalarda...

Neden?

2 -Kuşların hepsi ağaçlarda yuva yaparlar. Uçmayan kanatlılar da yuva yapmazlar.

Memeliler de öyledir, insanlar müstesna... .

Deniz hayvanatı yuva yapmazlar.

Erkeği dişisi birbirini bilmezler...

Karıncaların yuvaları vardır.

Örümceğin yuvası vardır.

Yılanın yuvası vardır.

Arıların da...

Bütün bu anlatılanların içinde kulun, hayvanatın, nebatatın Hakk’a teslimiyeti vardır.

Ondan ayrılamazlar.

Yalnız insanlar yolunu hakiki insanlığını bilmediklerinden sapıtırlar.

Şimdi olan vak’adan bahsedeceğim.

Dinleyin,

Anadolu'nun bir köyünde eskicilik yapan zayıf, çelimsiz, sessiz ayakkabı tamircisi Hasan Usta varmış.

Gözlüğünün bir sapı kırık olduğu için oraya bir ip bağlayarak kulağına takarmış.

Köylüler tarafından; kendisinin köy camisine gelmediğini gördükleri için Hasan ustaya hor bakılırmış.

Günün birinde kaza müftüsü köye misafir gelmiş.

O gün de Hasan usta evinde vefat etmiş.

Karısı iri yarı Emine hatun muhtara, imama haber vermiş, Hasan ustanın öldüğünü...

İmam, muhtar, köylüler ve müftü köy kahvesinde oturdukları bir zaman, ilk defa imam:

“Emine hatun, onu ne yıkarım ne de namazını kılarım!” dediğinde cemaat de bu sözü tasdik etmiş.

Müftü sormuş,

“Neden böyle yapıyorsunuz?..

imam, muhtar ve cemaat :

“Senelerdir Hasan usta bir defa camiye gelmemiştir!” demişler...

Müftü:

“Sizin bileceğiniz iş!” demiş,

Hasan ustanın ölüsü üç gün evde kalmış.

Emine hatun çaresiz Hasan ustayı soyup bir çuvala koymuş, sırtlamış eline bir de kürek almış, çıkmış köyden...

“Ormanın kıyısında gömerim!” diye düşünmüş.

Giderken köyün yanından geçen yolun öte tarafında küçük bir kulübede yaşayan çoban Osman, Emine hatunu görmüş:

“Nedir bu?” diye sormuş...

Emine hatun köylünün yaptığını anlatmış.

Çoban, Osman :

“Ver Emine hatun, bu kadın işi değil ben gömerim Hasan ustayı!..” Sırtlamış çuvalı almış küreği eline.

Bir çukur açmış çuvalla birlikte Hasan ustanın cesedini koymuş çukura, üstünü toprakla örtmüş.

Ve gelmiş:

“Al Emine hatun küreği... Hepimiz öleceğiz. Hakk’ın emri bu ya...”

Ertesi günü sabah namazına cemaat toplanmış müftü de orada...

İmam namazı kıldırmış. Camiden çıkacakları sırada müftü ayağa kalkmış:

“Cemaat biraz durun! Ben bu gece Hasan ustayı Resûlü Ekrem’in önünde diz çökmüş Resûl’ün onunla konuştuğunu gördüm, ve sarsıldım! Yıkayıp namazını kılmadığınız bu işte bir hata olsa gerek!” dediği sırada, imam ve cemaat irkilerek müftü efendi hepimiz aynı rüyayı gördük demişler.

Hepsi birden kalkıp Emine hatunun evine gitmişler. Hasan ustanın cenazesini ne yaptığını sormuşlar...

“Ben gömecektim, çoban Osman bu kadın işi değildir diye aldı götürdü gömdü şu ormanın yamacına!” dedi...

Emine hatun göz yaşlarıyla:

“Müftü efendi Hasan, kırk senedir kocamdır. Namazını daima evde kılardı. Niçin camiye gitmediğini bilemiyorum?” dedi...

Cemaat hep birlikte Çoban Osman’ın kulübesine gittiler.

Çoban Osman da yoldan geçen bir zavallıya toprak kabın içinde süt ekmek koymuş onunla yiyiyordu.

Çoban Osman ayağa fırladı:

“Hayrola imam efendi!” dedi.

“Hasan ustayı sen mi gömdün?”

“Evet imam efendi!”

“Nereye?”

“Şu ormanın yamacına...”

“Yıkadın mı?”

“Ben bu işi bilmem. Çuvalla beraber, çukur açtım oraya koydum.

Toprakla örttüm üstünü...”

Müftü efendi söze karıştı:

“Osman ağa, üstüne birşey okudun mu?”

“Müftü efendi, ben birşey bilmem ki okuyum!..”

“Ne söyledin?”

“Müftü efendi, yalnız gömdüm. İşte okadar!..”

Müftü, imam, cemaat zorladılar çoban Osman'ı...

“Muhakkak bir şey okudun, söyledin!” dediler...

“Hayır efendim birşey bilmem ki söyleyim!..”

Tekrar tehdit edecek sûrette zorladılar çoban Osman'ı...

Gözleri doldu çoban Osman'ın:

“Haaa! Şunu söyledim efendim dua değil bu amma, “Yâ Rabbi! Bu benim küçücek kulübeme yolda kalanlar uğrar, onlara süt veririm! Varsa yumurta, ekmek veririm! Bir gece de misafir ederim! Ertesi günü uğurlarım onları, hiç birşey beklemeden! Zâten onlar Tanrı misafiridir. Senin misafirine ben böyle yapıyorum. Bu da sana misafir geldi. Ne yaparsan yap!” dedim döndüm... “Hepsi bu kadar!..”

Düşün tekrar düşün ne demek istediğimizi anlarsan ne mutlu size!..

Dua edin bize...

12.VII.1982

فَاذْكُرُونِي أَذْكُرْكُمْ وَاشْكُرُوا لِي وَلَا تَكْفُرُونَ

“Fezküruni ezkürküm veşkürü li ve la tekfürun : Öyle ise siz beni (ibâdetle) anın ki ben de sizi anayım. Bana şükredin; sakın bana nankörlük etmeyin!” (Bakara 2/152)

Vak'a : Hâdise. Olup geçen şey. Mes'ele. * Birini bir defada yere düşürmek. * Muharebe. * Vuku bulan.

CÜNÜB - CÜNÜBLÜK

Erkek ve kadının yek diğeri ile cinsi teması neticesi hasıl olan cesedi duruma din makamına göre cünüb denir.

Erkekde : Cünüblük temas ve duhul ile olursa da asıl cünüblük meninin akmasıdır.

Temas ile olduğu gibi, el ile meni getirmek, rüyada temas ve meni gelmesi cünüblüktür.

Kadın, kendi kendine cünüb olmaz.

Kadını cünüb yapan erkektir.

Rüyada veya kendi kendine cünüb olmaz.

Cünüb olan abdest alır ve gusül yapar .

Cünüb olmadan da gusül yapmak bazı hususlarda lâzımdır.

Hayızdan sonra kadınlar gusül yaparlar.

Bu, cünüblük guslü değildir.

1 -Kadınlar kendiliğinden ve rüyada erkekler gibi niçin cünüb olmazlar?

2 -Hayızdan sonra kadınlar niçin gusül yaparlar?

3 -Gusül : Su ve toprakla yapılır. Su olmadığı zaman toprakla, su bulundu mu gusül yapmak lâzımdır.

4 -Cünüb olmak ve gusletmek niçindir ve ne demektir?..

Cünüblük meselesi yalnız İslâm dininde vardır.

Diğer dinlerde bu husus yoktur.

Abdest, evvelâ Medine'ye hicretten iki sene sonra ve ondan 6 ay sonra da gusül emrolunmuştur.

Bundan evvel abdest ve gusül yoktu...

Mekke'de mi'racta emrolunan akşam ve sabah namazları emrolunduğu zaman abdestsiz namaz kılarlardı ve gusül de yoktu.

ALLAH, kadın ve erkeğin temasını muayyen kaideler dahilinde mubah kılmıştır.

Bu temas esnasında insan düşüncesi her şeyi unuttur.

Hatta ALLAH'ı bile...

Cenab-ı ALLAH bu teması mubah kıldığından unutulmasını hoş görür.

O hoş görmek esnasında da cemâli görmek zevkinin 70.000 de biri zevki bir iki saniyede verir insana...

Çünkü insan buna tahammül edemez.

Cesed de yaratıldığı toprak ve su ile yıkanarak utanmasını ve tevbesini yapmış olur.

GUSÜL : Her mü'min gusül nedir bilir. Nasıl yapılır onu da bilir. ALLAH'ın emridir.

Bildiği bu kadardır...

Gusül hakkında Resûlü Ekrem'den bizlere kadar gelen haberlere göre: Guslü icap ettiren hâllerde gusülden evvel üzerinizde olan çamaşırları değiştiriniz.

Onları yıkatmadıkları sonra giymeyin...

Bu mesele çok ince ve mühim bir hâldir.

Zira gusül ruha ait değildir.
Cesede ait bir emirdir.
Gusülsüz cesede melâikeler yanaşmaz.
Bu ne demektir bilir misiniz:
Cesedin ruh ile alâkası sarsılır.
Ruh da Hakk'a yanaşmak edebini kaybeder.
Gusülsüz iken haram lokmanın bile tövbesi olmaz.
Helâl lokma ile kerahaten haram olur.
Dikkat edin! Kime haram oluyor?
Cesede...
Cesed, Hakk'ın makarr kıldığı bir yerdir.
Unutma!..

Daima abdestli bulunmak bu yere cesedin hürmet ve ta'zimidir.
Daima böyle olan cesedi melâikeler tesbih eder ve cesedi muhafaza ederler.
Abdestli bulunan cesede şeytan yanaşmaktan hayâ eder.
Şeytan da melektir.
Onun da edebi vardır.
Hakk'a isyan etmiş gibi görünür amma Hakk'ın emri ile bu vazifeyi görmektedir.
Bunlar ince meselelerdir, itiraz etme!
Kabul etmezsen örseleme geç!..

Gusülsüz iken : Konuşma! Bir şey yeme! Su içme! Hiddet etme!.. Hava soğuk diye düşünme! Su bulamadım deme! Cebinde temiz bir taş sakla!..
Teyemmüm edersin. Buna teyemmüm taşı denir.
Dedelerimizde, ninelerimizde vardı bunlar...
Resûlü Ekrem'in bile teyemmüm taşı, emanet-i mübâreke dairesinde mahfuzdur.
Guslün daha ne ince sırları vardır.
Her şey söylenmez.
Bu incelerin içinde öyleleri vardır ki, insanı beş dakikanın içinde tımarhanelik yapar.
Çıldırırsınız!..
Neden, korkudan mı?
Hayır efendim hayır...
Münevver şimdiye kadar: "Guslü temizliktir işte!" der.
Dindar: "ALLAH'ın emridir!" der.
Genç Müslüman: "Dinen farz icaplarındandır!" söyler...

Bütün bildiğin gafletten kurtulduğun, Hakk'ın emrinin hakiki sebep ve sırrını anladığından, mantık ve akıl ile imanın yek diğerine saldırıp helak olacağından çıldırırsın.

Gusül İslâm dinindedir. Başka dinlerde yoktur.
Abdest İslâm dinindedir. Başka dinlerde yoktur.

Namaz İslâm dinindedir. Başka dinlerde yoktur.
Cenaze namazı İslâm dinindedir. Başka dinlerde yoktur.

Gusûlsüz iken saç, tırnak, sakal kesilmez.
Saç, sakal, tırnak ateşe atılmaz günahtır, haramdır.
Buradaki gusûlsüzlük cünüblük demektir unutmayın.

HASANİL BASRÎ rüyada Resûlü Ekrem'i görmüş ve huzura yanaşamamış.
Resûlü Ekrem : “Yâ Hasan çekinme, cünüb cesedindir. Ruhun değil... ALLAH insanın cesedi ile uğraşmaz. Benim şefâatim de ruhadır. Cesede değil!..”

Onun için ALLAH Hakk kelâmında:
“Temiz olunuz!” der.
Bu, ruhu muhafaza eden cesedin ruha karşı bir edebidir, demektir.

16.01.1982 Cumartesi

Cünüb : Cenabetlik. Şer'an yıkanıp temizlenmeye mecburiyet hâli. * Irak, uzak, baid.

Mubah : (İbâhe. den) İşlenmesinde sevab ve günah olmayan şey. * Fık: Yapılması ve yapılmaması şer'an câiz bulunan şey. (Yemek, içmek, uyumak gibi.)

Kerihat : İğrenç, tiksindirici. * Muharebe ve cenkte olan şiddet. * Pis, çirkin, fena şey. * Nefse kerahetlik vercek kabahat.

Kerahaten : kerih olarak.

Makarr : (Karar. dan) Karar yeri. Karargâh. Kararlı yer. Merkez. Pâyitaht.

SEYR-İ SÜLUK

Seyr : Gitmek
Süluk: Gideceği yola ait her şeyi öğrenerek hazırlamak çareleri;
insanın kendi aslına doğru giderek oradaki noktaya ulaşması için kaide, usul, terbiye âdâb-ı muaşeretini öğrenmesi bunu ikmal etmesidir.

Resûlü Ekrem'e “Elemneşrahleke sadrek” hazırlıktır.
Seyr-i süluk öğretilmez, insanın bâtınından çıkarılarak kendi eline verilen ip ucudur.

Gözü görmeyenin ipliği iğneye geçiremediği misali, yardım ederek ipliği iğneye geçirerek ve dikmesi için eline verilmesidir.
Mürşidin gözü görüyorsa bu ipliği iğneye geçirir ve müridin salikinın eline verir.
Bu olduktan sonra Resûl'e yanaşmak, kendi içinde meknuz (gizli) ALLAH'ın huzuruna çıkmak başlar.
İğneye geçirilen iptik ve sana uzatılan iğne de sivri tarafından uzatılmayarak ve

mürşidin bunu kat'iyyen yapmayacağına inanarak bu iyiliğe karşı bağlılık hissi doğrudur.

Hakk rızası için olduğundan burada itimat vardır.

İtimatda hürmet gizlidir...

1 -Ananı seversin

2 -Anan niçin seni sever?

Bunlara cevap vermek güç.

Babanın evlâda, evlâdın babaya sevgisi bununla mukayese edilmez.

Âyetde : “Anana babana hürmet et onları sev!” buyrulur.

“Babana anana” değil.

İlk defa ana söyleniyor burada.

Bundan ötürü ilk, Âdem yaratıldı sonra da Havva...

Niçin?..

Düşün!..

Bunu mürşidine sor!

Sana tek bir kelime söylemesi lâzım. (Eğer biliyorsa).

Hemen doyarsın...

Anlamazsan şüphe et! Yahut kendinde kabahat ara.

O zaman hem senin hem de mürşidin münkir olduğunu düşün.

Yolunu değiştir!..

Mürşid : Sende gizli olan ve senin bilmediğin şeyleri senin haberin olmadan sözsüz olarak ortaya çıkaran.

İnsan binlerce perdeler içinde gizli...

“Bir ben vardır bende, benden içerü”...

Kibar-ı evliyâ sözüdür...

11.08.1982 Çarşamba

Seyr : Yürüyüş. * Eğlenme ve ibret için bakma. Gezip görme. * Görülecek şey ve yer. * Uzaktan bakıp karışmama. * Yolculuk.

Süluk : (Silk. den) Belli bir gruba girme. Bir yolu takib etme. Bir tarikata bağlanma. Mânevi terakki mertebelerinde devam etme.

Âdâb-ı muaşeret : Beraber yaşayıpta, hoş ve İslâmca yaşama ve geçinme usulleri. Peygamberin (A.S.M.) sünnetine uygun olan hareket. İnsanlara karşı edebli olma, insanca ve İslâmca yaşama âdâbı. Adâba dair sünnet-i peygamberiyeye uymak.(... İki cihanın rahat ve selâmetini iki harf tefsir eder, kazandırır: Dostlarına karşı mürüvvetkârâne muaşeret ve düşmanlarına sulhkârâne muâmele etmektir. M.)

İkmal : Tamamlamak. Bitirmek. Mükemmelleştirmek.

ŞEYH - MÜRŞİD - MÜRŞİD - İ KÂMİL

Şeyh : İnsanda meknuz olan ilâhî esmâ akislerini ortaya çıkarmak için salikini lâfzî âletlerle hazırlamaya ve onu zâhiri ilimlerle donatmaya çalışan insandır. Hazırlık kıtasıdır.

Şeyh, aynı zamanda mürşid ise salikinin cesedî hazırlığını da çile ile hazırlar. Ve onu hâlvete sokar.

Ceseden hazır olan salik bu sefer mürşidin batinî ilim öğretimine terk edilir.

Bundan sonra hakiki şeyh ve mürşid-i kâmil tarafını gösterir...

Meknuz : Gömülü define, örtülü, gizli. Hıfzedilmiş, mahfuz.

Aks : (C.: Ukus) Hilâf, muhâlif, zıd, ters. * Gölge gibi şeylerin bir yerde eser peydâ etmesi. Sesin veya ışık gibi şeylerin bir yere çarparak geri dönmesi. * Döndürmek.

* Bir şeyin evvelini ahir ve âhirini evvel yapmak. * Devenin yularının ucunu ayağına bağlamak.

Lâfzî : Lafza ait ve müteallik. * Gr: Kelimenin söylenişine ve yapısına aid, onlarla alâkalı.

İSTİHARE

İslâm dininde tavsiye edilmiştir.

İnsanın müşkül veya kararsızlık içinde kaldığı bir hadisede veya yapacağı bir işde onun neticesi hakkında mütereddit kaldığı zamanlarda manen bir ümit ve karar almak için veya vermek için üzüntü ve düşüncelerden kurtulmak kaygısı ile; Uykuda bunlardan sıyrılarak dimağın hakiki Âdemiyet tarafından karar vermesi, bu habersiz şuûrsuz gibi görünen düşünmenin rüyada şekillenmesidir.

Usul âdâbı vardır.

Rüya ta'birleri bu esasa göredir.

Sadık rüya şeytani rüyalar bunun mânevî isimleridir.

Dinde Resûlû Ekrem'den beri muteber ve herkesin anlıyamayacağı bir hakikati bulmak bakımından doğru ve Haktır.

11.08.1982 Çarsamba

İstihare : Tefe'ül. Sual sorup cevap istemek. * Hayırlı olmayı istemek. * Hayran olmak, şaşmak, taaccüb etmek. * Bir işin hayırlı olup olmayacağı niyetiyle abdest alıp, dua edip rüya görmek üzere uykuya yatma.

Ta'bir : (Tâbir) İfade, anlatma. Söz. Mânası olan söz. Deyim. * Terim. * Rüya yorma. (Ubur. dan) Herhangi bir şeyden ve hâdiseden, başka bir hak ve faydalı mânaya geçmek, intikal etmek ve ibretlendirmek ve ders almak.

ALIN YAZISI

Alın yazısı diye bir anlam vardır.

Bu, ALLAH'ın emirlerinde dinin dinî inançlarda şüphesi olanların mes'uliyet duygusundan inançlarının zayıf olması neticesi doğan bir anlamdır.

İnanç tam olur, şüphe tozlarından an olursa alın yazısı anlamının ne kadar gülünç olduğu anlaşılır.

“Alın yazım böyleydi, kaderim budur!” demek,

İnce şüphelerin mevcudiyetinin doğurduğu Hakk'ın emirlerini, Resûl'ün sünnetlerini ihmal edenlerin kuruntusuna verilen isimdir.

Kader ve kazanın hakikatini anlamayanların sözlüğünde mevcut bir duygu anlamıdır.

Ne?

Alın yazısı...

ALLAH'ın kader ve kaza kanunu bu basit düşünce hududu içine alınıp:

“Alın yazısı kaderim bu!” kelimelerinden çok uzak mânâlardadır...

TEREKET SELÂMİ ANDARİR HİYANETÜN

“Âmâya selâm vermemek hiyanettir.” Hadis.

Kime ve neye hiyanettir.

Es Selâm : ALLAH'ın bütün kullara yardımını onları daima koruduğunu tasdik etmek vardır.

Ne de?

Es Selâm'da.

Bunu tekrar etmek bir nev'î ALLAH'ı zikirdir. Anmaktır.

Âmâ : Gözleri görmeyen kimsedir.

Bu da Cenab-ı ALLAH'ın herhangi bir sebepten dolayı o sebebin icabı görmemezlik, o sebeplere bilmeden veya bilerek maruz kalmak neticesi ve sebebi doğuran kaderinin icabıdır.

Ve kazadır.

Hepsi takdirdir.

Öyle olması gerekir.

Bu değişmez...

Hakk'ın kader ve kazası kanunu icabı kör olan bir kimseye bunu bir nev'î inkâr ile hor bakmak bu, Hakk'ın takdirine karşı gelmek demektir.

Bu vaziyette bile o âmâya selâm vermek ona bir nev'î dua olur.

Bunu terk de ALLAH'ın herkese yardımcı olacağını inkârdır.

Ona da : “Hiyanet” ALLAH'ın bütün kanunlarına inanmamazlık, itimatsızlık, hürmetsizlik olur...

ALLAH'ın Es Selâm esmâsına verdiği takdir icabı hastalığa kaza ve kadere isyandır.

ALLAH'ın o âmâ kuluna hiyanet olur.

Netice küfür olur.

Resûlü Ekrem'e bir nev'i ihtar için nüzul etmiştir.

Bir şahsa kör demek bu kelimedeki hakaret ve hor görme gizlidir. “Körmüsün be adam!” bu söz tamamiyle küfürdür.

“O, gözleri görmeyen geldi diye yüzünü ekşitip çevirdi... Sakın bir daha böyle

yapma” (Abese) Âyet

Bu âyet üzerine Resûlullah çok üzölmüştü.

Hatta Resûlü Ekrem, Ümmü Mektum yanına geldiğı zaman daima onun gönlünü alırdı. Ve üstündeki hırkayı çıkarıp onun altına serer ve şöyle buyururdu:

“Hoş geldin buyur otur ey hatırı için Rabbımdan azar işittiğim insan!”

Bu âyetin nüzölü ilâhî bir takdirin icabıdır.

O hatanın yapılması da ALLAH'ın bir takdiridir.

Yoksa Resûlü Ekrem'in bir hata yapmsı düşünölemez.

Sakatlara yardımın önemini anlatmak için bu azarlama olmuştur.

Resûlü Ekrem'in azarlanması sebept olmuş bir olayı Cenab-ı ALLAH sakatlara, yoksullara, görmeyenlere gösterilecek yardımın büyüklüğünü ifade içindir.

Hazreti Resûl'den böyle birşeyin süduru düşünölemez...

Ortada olup görünmeyen vardır.

Ortada olmayıp görünen vardır.

Mikrobu görmezsin. Fakat vardır.

Renk körlüğü vardır. Herkes görür o rengi görmez. Sen görmezsin o görür.

İşitme de öyledir.

Körler uyanık iken rüyadadırlar.

Rüyada oldukları zaman onlardansorun : Ne görüyorlar?

Ben söylemem! Onların görme âlemine hakaret etmiş olurum. Yalnız merak edip sorarsanız dikkatli olun, bu ince sorunun etrafı hakaret hududundan geçen yollarla doludur.

Vehleten “görmemek = âmâlîk” insanoğluna çok fecî gelir.

Amma, öyle değildir.

Bunu milyonda 1 görmeyen âmâ bilir.

Fakat, âmâlar bu derdi vesile yaparak dilenirler. Şikâyet ederler!

O âmâ artık insan gibi gözü olmayan fakat herşeyi gören “ALLAH” gibi görür.

Eğer o milyonda 1 görmeyen ise...

Göze, kulağı sövmek Hakk'ın sevmediğı birşeydir.

Hatta İslâmda küfürdür.

Körler: Hakk'a daha yakındırlar, ama bir bilseler.

Bilmezler. Milyonda 1 belki o da...

Gözleri açık olanlar ise...

Ne yakın ne uzak... Yol üzerindeki çukuru görmek durumdadırlar.

“Âmâlara selâm vermemek hiyanettir.” Hadis.

Neye hiyanet:

1 - Es Selâm esmâsına

2 -ALLAH'ın takdiri olan körlüğe karşı selâm vermemek, ALLAH'ın takdirine karşı hiyanet

3-ALLAH'ın kuluna karşı hiyanet.
İncelenirse küfre, inkâra kadar incelik uzar...

ي وَمَا يُدْرِيكَ لَعَلَّهُ يَزَكِّي أَوْ يَذَّكَّرُ فَتَنْفَعَهُ الذِّكْرَى عَبَسَ وَتَوَلَّى أَنْ جَاءَهُ الْأَعْمَى

“Abese ve tevella. En caihul'a'ma. Ve ma yudriyke le'allehu yezzekka. Ev yezzekkeru fetenfe'ahuzzikra. : (Peygamber), âmânın kendisine gelmesinden ötürü yüzünü ekşitti ve çevirdi. (Resûlüm! onun hâlini) sana kim bildirdi! Belki o temizlenecek, yahut öğüt alacak da o öğüt ona fayda verecek. (Abese 80/1-4)

Fecî' : Çok acı veren, acıklı.

BÜYÜK İNSANLARIN GÖZLE GÖRÜLMİYEN PORTRESİ

İstiridye kabuğunda bütün bir deryanın uğultusunu dinlemek mümkündür.

Ney kuru bir kamıştır.

Boş bir boru.

Üflemede hüner var.

Kamış görülür.

Çıkan ses görünmez, duyulur.

Görünmede hüner yoktur.

Görünmiyeni görmede hüner vardır.

Benzinin donduğu, makinanın şuûrsuz döküntü hâline geldiği, insan muvazenesini kaybeder olduğu şartlar altında büyük insan dediğimiz devler görünür.

Bu insanlar masal ile hakikat arasında bir plânda yaşarlar.

Çok eski devirlerin mitolojisi, yalan içinde gizlenmiş büyük gerçeklerin hikâyeleridir.

Görünmeyen bir perde büyük insanı toplumdan ayırır.

Büyük insanları anlatmak güç...

Anlamak daha güç...

Ancak resmini çizer veya söylenenleri kopye ederiz.

İmparatorluklar milletlerin mozaikidir.

Bütün dünya tarihinin ruhu bu mozaik üstünde bulunan büyük insanların tarihidir.

Onun için bunları tetkik birtakım kulak malzemesinden bir filitre yaparak bundan süzölmeleri icap eder...

Görünmeyen bir perdeyi aralayıp büyük bir insanı seyredeceğiz şimdi.

Bu perdenin yanına ne şekilde yaklaşırsan yaklaş.

Hatta öldürmek için yavaş, muhakkak bir şey kazanırsın.

Bu perdenin arkasındaki büyük insan ALLAH vergisi sezişleriyle kahraman bir cömertlik ve asaletle dolup taşan tatlı bir ışık çeşmesidir.

Doğan güneşin ışıkları altında görünen karlı dağlarda nasıl vahşi bir güzellik varsa bir kahramanın yaptığı fedâkârlıkta da aynı derecede cazip bir güzellik vardır.

Maden suyunda demirin erimiş olduğu gibi burada beşerî zevkin ve emniyetin en

büyüğü duyulur.

Hiçbir şeyde yazılmayan basit görünen boş şeylerde her şeyi bulanlar bunlardır.

Nil'i Mısır'dan,

Dicle ve Fırat'ı Mezopotamya'dan,

Seyhan ve Ceyhan'ı Anadolu'dan,

Ganj nehrini Hindistan'dan kaldırın.

Her şey çorak bomboş kalır...

Bu büyük insanları milletlerin içinden tarihten kaldırınız.

Dünya bomboş olur...

Meselâ tarih boyunca Türk neslini savaş meydanlarından hayali olarak kaldırınız.

Dünya savaş tarihleri enteresanlığını kaybeder, porsur.

Bütün harpler çıplak bir mahalle kavgası manzarasını alır.

Yukarıdaki ma'lumatı düşünün bu malzeme ile büyük insanın resmini siz çizersiniz...

Porsur : buruşur, özelliğini kaybeder.

YUNUS

Yunus ruhanî âlemi seyir hâlinedir.

Oranın hakikatlerini gizli kapaklı oranın boyası ile “ne olduğunu anlamak güç” bir resim çizmiştir. Sözlerle...

Bu sözleri savurup atmıştır.

Hani yeni sitil bir resim var.

Birtakım boyalar, karmakarışık şekiller, birşey anlaşılmıyor. (Picasso, Lot)

Ama çizen ressamın bu karışık şeyleri tabiata baktığı zaman dıştan içinde husule gelen renklerle şekillerin yaptığı te'sirleri çizmiştir.

Yunus da benzemez ama biz misal olarak öyle dedik.

Yunus şâir değildir.

Âdetâ görünmeyen fakat sevilen birşeyi ekran üzerine sözlerle aksettirmiştir.

Demiyor mu ki:

“Yunus bir söz söyledi, hiçbir söze benzemez”.

Yunus'u edebiyatçılar, tetkik edenler onu madde âlemine çekiyorlar.

Böylelikle Yunus'u bir taraftan çekiyor diğerleri bir taraftan.

Böyle olmaz!..

Yunus'u anlamak için onun tarafına gitmek, usullerine sarılmak, orayı öğrenmek, o âlemle temasla olur.

Aksi olmaz!..

Celâleddini Rumî hâlbuki öyle değil.

Diğer âlemden dünyaya doğru çekmeye çalışırken yanlışlıklara düşmüştür.

Çamurlu su içilmez.

Temiz su içilir.
Fakat temiz su da çamurlanabilir,
Çamurlanmamağa uğraşmak gerek!..

Celâleddini Rumî peşinde koşanlara bak!
Yunus'un peşine düşenlere bak!..
Yunus'u anlamak için Yunus'a Yunusça yanaşmak gerek.

Rumî sönmüş bir balon, yere nasıl inerse öyle inmiş.
Şişmiş bir balon nasıl yükselirse Yunus da öyle...

Biri insanı dünyaya çekiyor.
Diğeri: “Öteye gel!” diyor.
Gelmek başka,
Çekmek başka,
“Gel!..” demek daha başka...
“İsteyen gelsin!” Yunus öyle diyor.
Diğeri: “Hep gel!” diyor. “Kim olursan olsun gel!..”

Celâleddini Rumî'yi her taraftan çektiler, şaşırdı, dönmeye başladı.
Çekenler de dönmeye başladı.
Çekenler de dönmeye başladı...
Yunus'u çekiyorlar gelmiyor.
Onu yolundan çözemez kimse.
Çözemedi de...
Kendini onun yoluna uydurursan Yunus'u anlarsın...

Yunus: “Sevelim, sevilelim!” demiş diyorlar.
Bu söz uydurma.
Yunus öyle birşey söylememiştir.
“Peki kimi sevelim, kim tarafından sevilelim?”
Uydurma cevaplar alırsın.
Bu söz uydurmadır.
Yunus da böyle söylememiştir ağam...

“Çıktım erek dalına anda yedim üzümü. Bostan ıssı kakıyıp der ne yersin kozumu.”
Yukardaki Yunus'un bu sözleri anlaşılmaz.
Seksen türlü mânâ verirler.
Yine içinden çıkamazlar.
Bu işin içinden çıkılmayacağını Yunus bu sözlerle anlatır.
Hiç olmazsa onu anlayın.
“Sen anladın mı?” diyeceksin.
Yook...
Ama ağam:

Derya başka
Deniz başka
Balık başka
Yunus balığı başka
Yunus Emre bambaşka...

Nasıl, arı başka.
Çiçek de başka.
Bal ise bambaşka...
Biri canlı hayvan, biri nebat, ot, birisi madde.
Aralarında köprü kurabilir misin?
O zaman arıdan çiçeğe, çiçekten arıya, andan bala, tekrar baldan çiçeğe arıya geç.
Ama bu arada arının iğnesini unutma!..

Hatırlamak, unutulması mümkün olmayan ne ise ona hakaret olur.
Ne biçim lâkırdı bu?
Hele dur ağız bırak da konuşak...
“Beni ara sıra hatırlayın!” demiş son nefesinde etrafındaki evlâtlarına ve sevdiklerine...
Evlâtları ve sevdikleri :
“Seni unutmak mümkün değil ki hatırlayalım!” demişler...
Gözlerinden sessiz yaşlar döküldü.
Hafif tebessüm etti, ve etrafındakilere :
“siz ağlamayın!” dedi.
“Siz ağlarsanız benim sizden daha çok ağlamam gerekir.
Niçin?
Siz bir kişiye ağlıyorsunuz.
Ben bütün sevdiklerime!..” dedi.
Gözlerini yumdu, gitti bilmediği yere...

Yunus hakkında araştırmalar
Tetkikler
Törenler
Programlar
Geceler “Şiirlerini” tefsirler...

Garip ifadelerle Yunus tam deforme olmuştur.
Ozan olmuş...
Heykeli yapılmış...
Nasreddin Hoca gibi o da başka türlü tersine, güya bir ilim ozanı, şâir kadrosuna kaydedilmiş, bindirilmiş...

Biri Nasreddin Hoca'yı tersine eşeğe bindirmiş.
Heykelini resmini yapmış...

Asrî âlimlere söylüyorum:

Ben Nasreddin Hoca'yı ters bindiği eşekden indirmeyeceğim!

Yunus'u soktuğunuz şâir kadrosuna dokunmayacağım!..

Hoca'nın altından eşiği çekip alacağım gibi, Yunus'u da bu âlimlerin elinden maddî ve mânevî üzüntüsünden kurtarmak için bir iki lâf edeceğim o kadar... Bu âlimler gözlerini maddî ve mânevî kültür an'ane ve geleneklerimizin enkazı arasından açıp birşey bildiklerini mırıldayan âlim bilgin geçinenlere Yunus'un küçük bir portresini çizeceğim.

Ressam değilim amma lâf ve sözlerle resim yapılır ki hakiki resim de budur.

Bu resim kâğıdı, boyası, fırça ve kalemi Yunus'un kendi malzemesidir. Onun sözlerini, söylediklerini, biraraya toplayarak yapılmış bir resim. Portre...

Yunus, Hacı Bektaş-ı Velî zamanında çocuk...

Celaledin-i Rumî çok genç Konya'da...

Hacı Bektaşî'den sonra Tapduk zamanında Yunus olgun ve Celâleddin Rumî ile aynı asırda...

Konuşmamışlar...

Sebep büyük...

Celâleddin Rumî söyler:

“Hangi makama çıksam o yörük çocuğunu görüyorum!”

Hangi makam...

Görüşmemeleri, Yunus tarafından...

Rumî tarafından değil...

Neymiş bu?..

Celâleddin 7 yaşlarında, Babası Sultanı ulemâ ile Şamda Muhiddini Arabi'yi ziyârete gidiyorlar...

“Bir nehir bir deryayı peşine takmış gidiyor” sözü; gurur hikâyesi var burada...

Câmi söylemiş ya sonradan :

“Nîş peygamber velî daret kitab: Peygamber değil ama kitabı var.”

Burada Câmi, gururu gizleyerek alay ediyor.

Hâlbuki burada kimse farkında değil.

Muhiddin-i Arabi “vahiy” yolunun yolcusu...

İbnü'r Rüşd “akıl” yolcusu filozof.

Aynı devirde Endülüs'de yaşamışlar.

Biri Tuleyille diğeri İşbiliyye'de doğmuş.

İbnü'r Rüşd, Muhiddin'den biraz daha yaşça büyük...

Muhiddin Arabi, İbnü'r Rüşd ile görüşmek arzusunda idi.

Fakat rüyasında filozofla arasına bir perde girdiğini gördü.

Ve bu yüzden vaz geçti...

Yunus, ALLAH, Resûl yolcusu...

Celâleddin Rumî kendi kendinin yolcusu.

Onun için Yunus görüşmedi.
Diğeri de her makamda Yunus'u görüyor o kadar...

Yunus Emre Portresi :

Orta boylu. Şişman değil, kemikli. Yüz cildi soluk. Elmacık kemikleri hafif çıkık. Gözleri derinde siyah. Köseye yakın tüysüz. Sakalı yok... Göğsü açık. Ayakları büyük... Dişleri seyrek. Dudakları kalın ve düzgün. Sesi ince düzgün ahenkli... Okuma yazması yok.

Buz gibi “ümmî”, Kitab yazmamış.

Vay anasına bu nasıl söz?

Tam söz oğlum tam söz!..

Sözleri gönül ve dillerde toplanmış...

Kendinden sonra toplamışlar...

Kim toplamış bilinmiyor...

Hacı Bektaş-ı Velî, Tapduk Emre kanalından gelmiş, yukarıdan Yunus'a bilinmeyen ilham...

Bundan ötürü EMRE ismini almış.

“Ete kemiğe burundum

Yunus diye göründüm”

Yunus ismini kim koymuş kimse bilmiyor.

Babası kim? Anası kim? isimleri nedir? Bilmiyorlar.

Anası göndermiş onu Hacı Bektaş'a buğday almak için...

Hacı Bektaş-ı Velî'ye bu küçük çocuk ahlat götürmüş.

Nefes almış fakat nefesi hemen geri vererek buğday almış götürmüş anasına...

Yunus evlenmemiştir.

“Efendim sen nüfus memuru musun nereden biliyorsun bunları?”

Biz biliriz!..

Senin gibi sapı kırık akıl kazması ile yerleri eşip arkeologlar gibi çömlek parçaları arayanlardan değiliz!

Bunları hep Yunus sözlerinde gizlemiştir.

Maddî aslını saklamış Mânevî tarafını gizlemeden gizlemiş...

Herkes bilmesin diye...

“Gözsüze fısıldadım.

Sağır sözüm anladı.

Dilsiz çağırıp söyler.

Dilimdeki sözümü...”

Kime fısıldamış.

Sağır kim? Dilsiz kim? Dildeki sözü ne?

“Yunus'un sözünden sen bir mânâ anlar isen,
Konya'daki minareyi görürsün bir çuvaldız...”

“Burada Konya'daki minare ne? Kimdir?”
Celâleddin Rumî'yi kastediyor...

“Balık kavağa çıkmış
Zift turşusun yemeğe”

Balık deryadan çıkmış.
Ondun başka işe yaramayan kavağa çıkıyor.
Zift turşusu ne demektir?
Rumî'nin uğraşını anlatıyor...

“Leylek koduk doğurmuş.
Bak a şunun sözüne...”

Leylek yumurta yapar.
Doğurmaz.
Leylek yüksek yerlere yuva yapar...

“Çıktım erik dalına
Anda yedim üzümü”

Burada erik ve üzüm neyi ifade ediyor?
Ne mânâ verirsen ver ki veremezsin.
Biz de söyleyemeyiz.
Çünkü Yunus'a ve gizlediği şeye biz de hürmet ederiz...

“Bir sinek bir kartalı salladı urdu yere.
Yalan değil gerçektir ben de gördüm tozunu.”

Burda Necmeddin-i Kübrayı telmih ediyor.

“Yunus bir söz söylemiş hiçbir söze benzemez
Münafıklar elinden örttü mânâ yüzünü.”

“Seni de birgün sığaya çeken bir molla Kasım gelir.”

Hacı Bektaş-ı Velî sakal bırakmamıştır.
Yavuz Selim sakal bırakmamıştır.
Son halife Vahdettin sakal bırakmamıştır.
Yunus'un sakalı yoktur bırakmamıştır.
Resûlü Ekrem vahiy tamamlandıktan sonra yani Kur'ân tamamıyla bittikten sonra
çenelerinde bir parmak sakal bırakmıştır.

Muhiddin Arabi sakal bırakmamıştır.

Daha binlercesi var. Hz. Ali Fatıma'nın vefatından sonra sakal bırakmışlardır.

Yunus, ilâhî donmuş bir sisdir.

Onu anlamak, o billurdan geçen renkleri görmek gerek.

Aksini idda edebilir misiniz?

Billur belki donmuş bir sisdir.

Biz de sis gibi konuştuk ya...

Bu da doğrudur...

“Bir kör ile güleştim

Elsiz ayağım aldı

Onu da basamadım

Tuttu benim kolumu”

Maddî ve ruhî âlemin hudud ve sırlarına nasıl ulaştığını anlatıyor.

Bunu anlamak bugün Yunus ile uğraşanların işi değildir.

Anlayamazlar...

Yed-i beyzâ ve ilm-i ercül bunu bilmek gerekir.

El ve ayak her mahlûkun bir cesedin, diğeri ruhun haritası ve insanın kendi levh-i mahfuzudur.

Bunu anlamak gerek.

El, ruhun,

Ayak, cesedin...

Bir kör ile gûleştim: Rumî ile,

Elsiz ayağım aldı: ona hürmet ettim. Ona da basamadım. Bozamadım hürmetimi.

Kolumu tuttu...

Anlamak istemeyenlerle gûreştim, uğraştım, ayağımı kaydırmak için konuştular durdular.

Ayağımı da basamadım. Ses çıkarmadım.

Neticede benim kolumu tuttular...

Yunus dışa haykırmış, içe davet etmiş...

Neyi görmez misin?

Hep içeriden dışarı üflerken ses çıkarır, içe çekme yok.

Ney, neyi çıkaran icad edenleri de târif ediyor kimsenin haberi yok.

Fazla konuştuk aham...

Ben size Yunus'un adresini vereyim de gidin onunla konuşun..

Adres : Derviş caddesi. Gönül palas oteli.

Bazı insanlar vardır masal ile hakikat arasında yaşarlar.

Mitoloji dedikleri şey yalan içinde gizlenmiş büyük gerçeklerin hikâyesidir.

Görünmeyen bir perde bu gibi insanları toplumdan ayırır.

Bunları anlatmak güç, anlamak daha güç...

Ancak resmini çeker veya söylenenleri kopya edirik.
Zâten büyük milletlerin tarihi 3 - 5 büyük insanların tarihidir.
Bunları tetkik, birtakım kulak malzemesinden bir filitre yaparak bundan büzülmeleri icabeder.

Görünmeyen bu perdeyi aralayıp büyük bir insanı seyredersek, maden suyunda demirin erimiş olduğu gibi burada insan târifi mümkün olmayan beşerî bir zevk ve emniyet duyar.

Hiçbir şeyde yanılmayan, basit görünen herşeyi bulan bunlardır.
Bu gibi insanlar hatırlanmazlar değil, kendilerini daima hatırlatırlar.
Büyük insanın yanına öldürmek için bile yanaşsan birşeyler öğrenirsin.

Unutulmayanlardan birine suikast yapmışlar.
Yapanı yakalamışlar.

O büyük insan : “Ben onu affettim, serbes bırakın!” demiş.
Kendisine sorduklarında : “affediyorum çünkü, bana bilmediğim ve birgün gideceğim ölümün zevkini tattırdı!..” demiş.

27.03.1982

Deforme : Formunu, asıl özelliğini kaybetmek.

Asrî : Devre, moda ve israfı fantaziyelere uyan. Taklitçi. Zamana uygun. Bir devreye, asra âit ve müteallik

Enkaz : Yıkıntı, yıkılmış şeyin artıkları. Harabenin parçaları.

Ahlat : Dağ armudu.

Koduk-Boduk : Manda yavrusu.

Telmih : (C.: Telmihât) Lâyikiyle ve kâmilin keşfedip nazara arz etmek. * Bir şeyi açıkça söylemeyip başka bir mânâ ifade için söz arasında mânâlı söylemek. İmâ ile söz arasında başka bir mânâyı ifade etmek. * Edb: İbârede bahsi geçmeyen bir kıssaya, fıkraya, ata sözüne veya meşhur bir şiire, bir söze işaret etmek.

Yed-i beyzâ : Musa Aleyhisselâm'ın mu'cize olarak gösterdiği beyaz ve parlak eli. Bu tabir mecaz olarak keramet ve hârikulâde hâller ve meziyetler hakkında kullanılır.

İlmi ercül : f. Kıymeti, kadri, değeri yüksek erlerin ilmi

CEBRE DENİZ ZAFERİ

14 Mayıs 1560

Cebre deniz zaferi kazanılıyor.

Preveze'den sonra en büyük zaferdir.

Piyale Paşa istanbul'da merasimle karşılanıyor.

Vezirler, Kanunî'ye Piyale Paşa'ya vezaret verilmesini teklif ettiler.

Kanunî: “Piyale büyük zafer kazanmıştır. Takdire şayandır. Fakat vazifesini yerine getirmiştir. Bu iş vezir olmaya kâfi gelmez. Bu büyük devlete vezir olmak kolay değildir. Piyale, beyler beyi payesini alalı iki yıl olmuştur. Kıdemi yoktur. Vezirlik payesi verilirse tez olmuş olur. “Rütbe-i vezaret” tedenni bulur. Vezirlik çok büyük bir iş olmakla beraber çok tehlikelidir. Küçük bir hata devletimize, milletimize azim dertler açacağı gibi büyük felâketler de doğurur. Büyüğün küçük bir hatası devleti sarsar. Bundan dolayı vezaret: Büyük temkin, dirâyet, tecrübe, bilgi ister. Bundan ötürü vezirin kafası daima uçurulmak tehlikesindedir!..”

İşte, cihan hükümdarı Kanunî'nin devletde paye vermek işinin ne kadar zor olduğunu anlatması.

Şu küçük yazıdan hisse çıkarana ne mutlu!..

Vezaret : (Vizaret) Vezirlik. Başvekillik.

Tedenni : Aşağı düşme. Aşağı inme. * Daha kötü bir derekeye düşme. Tenezzül etme. Maddi ve mânevi gerileme. Terakkinin zıddı.

Paye : f. Rütbe, derece. * Merdiven ayağı. * İlim sahibi olanların bir derecesi.

BAŞ HÜNKARA EĞİLİR. BEL ALLAH'A EĞİLİR

1534 de Fransa Kralı ilk sefir olarak Jan de-La Fore isminde bir elçi göndermiş ve Türk Sultanının himayesini istemiştir.

Elçiler ülkelerin birbirine hürmet ifadesi olarak gönderilirler.

O zaman biz elçi göndermeye gerek görmemiştir...

Aradan 84 yıl geçmiş o zaman göndermişiz...

Elçi İstanbul'a gelmiş, oradan Kudüs'e geçmiş.

Kudüste her dinin kilisesi mevcuddu o zaman...

Sefir orada işlerimize karışmış...

İstanbul'a döndüğü vakit sadrazam ve şeyhül İslâm kendisini çağırmışlar dersini vermişler onbeş gün süre ile yedikule zindanına atmışlar.

Elçi, Baron de Sunay zindandan çıktıktan sonra soluğu Paris'de almış...

O zamanın Fransa Kralı:

“Türk hükümeti acaba af diler mi?” diye sormuş.

“Olur!” demişiz..

Bizim ilk elçimiz 30 yaşının üstünde Hüseyin çavuş bu lâf üzerine Paris'e gönderilmiş.

“Biz cihan devletiyizdir. Özür dilemeyi kabullenmişizdir”...

Parisdeki Versay sarayı o gün kalabalık, salon dolu.

14 üncü Lui ve eşi, başbakan Richelieu perukalı pudralı şövalyeler ve asilzadeler, dekolte elbiseli madamlar hep sıraya dizilmişler.

Ortalıkta çık yok. Birini bekliyorlar.

Paris'e ilk Türk büyükelçisi geliyor.

Elçiye Paris'e geldiği zaman iki gün evvel:

“Huzura kabul edileceksiniz” demişler.

Reddetmiş.

“Biz kabul edilmeyiz çıkarız” diye cevap vermiş.

Birden kapı açılır Hüseyin çavuş içeri girer.

Bir uğultudur başlar sarayda.

Kralın bile bir an ayağa kalktığı görülür.

Huzura girmeden kılıç bırakılır, hançer teslim edilir. Bu âdetdir onlarda.

Bir de bakarlar ki yakışıklı uzun boylu eflâtun ipek ve atlas kaftanın altından yatağanın ucu görülür.

Sol eli murassa kuşağının üzerindeki hançerde pençeleşmiş...

Kavuğunun altındaki erkek çehresindeki bıyıkları şahlanmış küheylân gibi...

Yürür, yürür yalnız başı ile selâm verir.

Arkasındaki renk renk cepkenleri sarı ve kırmızı çizmeleri ile kendisini izleyen

Yeniçeriler bir kâğıdı verirler... Alır eline.

Başbakan Richelieu uzanır, amma kâğıdı vermez krala kendisi uzatır.

Tercüman çevirir Fransızca'ya.

“Peki amma burada sadace Sultanınızı temsil ettiğiniz yazılı. Bir de özür olacaktı...”

Hüseyin çavuşun dudaklarında bir tebessüm yayılır:

“O da var!” diye konuşur.

Onu ben söyleyeceğim:

“Kâinat sultanının emri nâmede okunmaz dinlenir...”

Ondan sonra herkesin imreneceği bir sûrette mükemmel bir Fransızca ile mesajı iletir.

“İstanbuldaki adamınızın haddini aşması sonunda hapis olunmasına karşılık özür dilenmek istenmişiz. Beliğ....

Bilesiniz ki bundan sonraki elçileriniz aynı hataya düşmedikleri takdirde öylesine bir muameleye muhatap olmayacaklar!..”

Paris soylu hanımlar gerçek erkek timsali Hüseyin Çavuş'un peşinde ipe dizilmiş inci gibi şıkırdarlar.

Hüseyin çavuş bu mesajını iletmediği 1618 yılı Ekim ayının 13 Cumartesi gününden 3 ay evvel gelmiş Paris'e.

Üç ay beklemiş, bekletilmemiş.

Bir bina vermişler kendisine şanına lâayık.

Diklenmiş, olmaz demiş hani bunun helâsı?..

O zaman Versay sarayında bile hela yok.

Hemen helâ yaptırılmış.

Parisdeki evlere tuvalet konması gibi temizlik kaidesini biz öğretmişiz kendilerine.

L'homme du Sultan Türç, chez le Rai soleil

1705 Pitarore – Paris

Yatağan : Hançer

Murassa : Süslü. Kıymetli taşlarla süslenmiş. Sırmalı. * Birbirine yanaştırılmış. Oturtulmuş. * Edb: İki mısra veya iki fıkrası birbiri ile aynı vezin ve kafiyede olan söz veya beyit. * Bir nevi yazı.

Helâ : tuvalet. Wc.

SELİMİYE - SÜLEYMANİYE

Arap Mimarisi: Camilerde Roma bazilik yani kilise taklidinden ibarettir. Bazilik kilise mimarisi dağınık ve karanlıktır. (Lümiyer de katedral) büyük kilise ziyâi boşluk...

Selçuk mimarisi de Arap mimarisi gibidir. Yalnız çini çoktur. Arap mimarisinin devamıdır.

Yunan mimarisi başkadır. Bunlarda mabed yoktur. Âbide vardır. Halk âbidelere giremezler.

Osmanlı Mimarisi: İlhamı rabbanî ile yepyeni bir mimari ortaya çıkmıştır. Edirne. Bursa'da çıktı, İstanbul'da Süleymaniye ile dünyaya haykırdı.

Edirne : Osmanlı Devletinin ilk başkenti.

Şehzadeleri tahta çıkaran şehir; batıya açılan hudud kapısı.

Hülâsa padişahan daima ziyâret eden velîlerin uğrağı mübârek bir şehir...

Selimiye camîinîn bulunduğu yer...

Bu şehir niçin mübârektir dedik...

Evet mübârek. Resûlü Ekrem'in himayesindedir de ondan.

Günümüzde bile mimar'î esrarı çözülmeyen Selimiye Camii. Süleymaniye Camii...

Ejnebiler söyler Süleymaniye için:

“Bu kul yapısı değil. Gökten inme bir mabed.”

Yavuz Selim rüyada Resûlü Ekrem'i görüyor:

“Oğlum bu benim himayemdedir” buyurmuştur. S.A.V.

Kıblesini Res'ulallah rüyada bildirmiştir. (Yavuz'a, sadrazama, şeyhül islâma).

Bu camide her devirde bir vakit zamanında kırklardan bir velî bulunur... Hangi vakitte olduğunu söylemek doğru değildir.

Bunu izhar etmemek ruhanî bir edeb meselesidir...

Süleymaniye : Hiç şüphesiz dünyada eşi ve emsali olmayan bir mimarî örneğidir.

Tek kusuru : Kusursuz olmasıdır.

Göz nûruna iman gücü katafak yerden; toprağa taşa şekil ve biçim vererek yükselmiş tevhitlerin haykırış mekânı...

Dikmişler vererek el ele

Selim ile Sinan

Şu dalga dalga dağların önüne

Bir dalga kıran...

Yüreklerimizi yıkadı billur avizelerdi

İçtiğimiz nûr.

Seller zelzeleler ne derse desin
Sen yine o eski Selimiyesin.
Fakat tarihime, adıma yazık
Ben ne Selim ne de Sinan'ım artık.
Kıtadan kıtaya göçen bulutlar
Minarelerini öper de geçer
Mübârek geceler yıldızlarını
Mübârek başına serer de geçer.
Gelen geçen hayran yalnız biz değil.
Minarelerini seyre dalarlar, derler
Gök kubbe de direksiz değil meğer...

Bayezid Camii İstanbul'dadır.
Orada levhalardan Hz. Ömer'in ismi üstten aşağı yazılmıştır.
Bu yazı tesadüfi değildir.
Hakiki hikâyesi vardır. Uzundur.
Hikâyeyi bilirdim fakat unuttum...

Kütüphanelere eskiden biz küçükken abdestli, ayakkabıları çıkararak girerdik...
Oradaki kitablardan istifade için girilirdi.
Şimdi eski yazıları bilen kalmadı.
Yalnız tek tük yaşlı kimseler ara sıra görülür.
Şimdi o eski yazıyla olan kütüphanelere kimse gitmiyor.
Toz içinde...
Yeni kütüphanelere ayakkabı ile giriliyor.
Bir çok talebeler de abdestin ne olduğunu bilmezler.
Güsulsüz olarak cünüb girenler de çoktur.

Süleymaniye'de 4 minare vardır.
Bunlar İstanbul'un fethinden sonra dört padişahın yaşamış olduğunun
sembolüdür: Fatih, Bayezidi Velî, Yavuz, Kanunî Süleyman.
4 büyük sultan vardır.
Bunlar da dört halifeyi temsil eder.
Köşelere deve kuşu yumurtası konmuştur.
Hâlen mevcuddur.
Deve kuşu yumurtası olan yerde örümcek ağ yapmaz...

Milyonlarca varil petrol. Her gün 500.000 dolar. Altınlar. Altın kakmalı Cadillac
Amerikan otomobilleri. Sarylar. Lüks...
Boğulmuştur dünya zevklerine...
Kim bunlar?
Suudî Arabistan Krallığı ve hanedanı...
Bu zenginlik kendilerine...
Su bile bulamayan halka değil...

Biri;
Lüks dairede...Yürümüyor, Cadillac'da...
Suyu Fransa'dan,
Gazozu Almanya'dan,
Eti Hollanda'dan,
Konserveleri Amerika'dan her gün geliyor...
değildir
Diğeri;
Çadırda,yalın ayak, deve varsa onla yoksa ayaklarıyla yürüyor...
Eti kurban Bayramında belki buluyor...O da Mekke'da ise senede bir defa...
Suyu yok... Yiyecek yok... Giyecek yok..
Hakk'ın hoşuna gitmeyen biir hâl, adaletsizlik...

Kâbe'yi mermerle döşediler... Altınlarla süslediler...
Büyük şehirlerde oteller, apartmanlar, asfalt yollar...
Kâbe'nin etrafındaki apartmanlar Kâbe'yi gölgelemekte, o kadar yakın ki...

Anlattığımız bu iki tabloya bakın:
Birinde manevî suç,
Diğerinde maddî suç var...

Hakk suçsuza ceza vermez.
El Gafûr, Er Rahîm, El Hakîm ve El Âdil esmalarına mugayyirdir.
Suç kimin?
Suudîlerin...
Dünyevî suç belli.
manevî suç. Kâbe'nin toprağını mermerle kapattılar...
Nu suçların ikisi de Hakk'ın muradıdır.
Kâbe Toprağını pis insanlara çiğnetmemek...
Petrolün bulunması dünyaya sarılmaları için,
Bu da Hakk'ın muradı ve işidir...

O hâlde ortada suç yok demektir.
Evet yok...
Peki, bunlar niçin?
Kâinatta her varlık ömrünü doldurdu mu söner gider...
Dünya da ömrünü doldurdu, o da yok olacak...
ALLAH bütün kâinatı halkettiği zaman her şeyin fânî, Zât'ının bâki olduğunu ilan etti.
Kime?
Kendi Ecellâ Alâlarına...
"Ben bir gizli hazine idim, kendimi seyretmek için kâinatı halkettiim!" buyuruyor.
Son peygamber ile bunu bildirdi...

Kâbe'yi yıkmak için gelen “Ebrehe ordusu”nu, “Ebâbil kuları”nın havadan bıratkıkları küçük taş parçaları ile yok etti...

Bu gün ne garibdir yine Ebrehe'nin memleketinden sakallı bir grup Kâbe'yi tahrib etti. Tek Hacerü'l-Esved kaldı o da parçalandı...

Resûlû Ekrem buyurdu:

“Ümmetim 1400 senesine erişir, 1500 e varmaz!”

Yer yer kıyamet kopar...

En son Mekke'de..Son Medine'de...

Ondan sonra bütün kâinat...

Mekke'de oldu... Daha ne olsun?.. Yalnız Hacerü'l-Esved kaldı o da bitti mi tamam...

“Mehdî çıkacak!” dediler. Çıktı...

“Deccal çıkacak!” diye haber vardiler. Çoktan zuhur etti...

İsa inecek bildiriliyor...

Bunların hepsi oldu bile... Kimse farkında değil...

Her gün dünyada 1500 kişilik Musa Kavmi iki mahalle Lût 10 mislinden fazla...

Teyyare. Tren. Araba. Vapur...

Yekdiğerini öldürme...

Kin ve intikamından insan,hayvan telef oluyor.

Bunlar yer yer birer kıyamettir...

Yakınd Hak ortyay çıkacak...

Büyük zelzeleler, su baskınları, yer batmaları, su çekilmeleri, kıtlı olacak yer yüzünde...

Bir çok milletler kısa zamanda yok olacak, bu mukadderdir, olacaktır...

Hakk'ın âyetleri, Resûlû Ekrem'in bildirdikleri hep oluyor, olacak...

Bir ateş saracak bütün ülkeri...

Zalimler mahvolacak...

Resûlû Ekrem'in eteğine sarılanlara bir şey olmayacak...

Ülkemizde çok insan ölecek haklı haksız. Bu yakındır...

Dünya yüzündekiler! Tevbe edin! Abdestli bulunun! Son fırsattır!..

Bulaflar Hakk azameti için doğrudur!

Bu sözlerimiz tehalüf değildir, hakikattir...

Hakk'ın âyetlerine bir göz atmak yetişir insan oğluna.

Ne buyurmuş Semûd ve Ad Kavmi için Hz. ALLAH...

13.12.1979. Perşembe

İlân : Belli etmek. Yaymak. Herkese duyurmak. * Gazetelerde veya sokaklarda duvarlara kâğıt yapıştırarak ticari bir iş, bir adres veya başka bir şeyi herkese bildirme. * Açığa vurma, yayma, meydana çıkarma.

Tahrib : (C.: Tahribât) Harab etme, edilme. Yıkma. Bozma.

Mehdi : Hidâyete eren veya hidayete vesile olan. Sâhib-üz-zaman. "Hususi ve şahsi bir tarzda Allah'ın hidayetine mazhar olan, kendisine Cenâb-ı Hak tarafından yol gösterilen" mânâsınadır. Bu kelime ihtida etmiş olanlar için de kullanılmıştır. Mehdi-yi Resul, Mehdi-yi muntazır da denir. Ahir zamanda gelip bütün müslümanları Hakaik-ı imâniye ve Kur'âniyeyi câmi' eserleri ile uyandıracak, dinlerini takviye ve imânlarını tecdit edecek olan ve Peygamberimizin (A.S.M.) Al'inden bir Zâttır. Hz. Peygamberimizin Mehdi hakkındaki tavsiflerinden anlaşılıyor ki; "Cenab-ı Hak kemâl-i kereminden Din-i Muhammedinin (A.S.M.) ebediyyetine bir alâmet olarak her asırda, her fitne zamanında Mehdi mânâsında bir zâtı gönderip onunla Din-i İslâmı te'yid buyurmuştur." Mehdi-misâl zâtlar gelmişlerdir. Deccâl ismiyle tâbir edilen dehşetli bir şahsın, Müslümanları İslâmiyetten uzaklaştırmak ve sefâhet ve dalâlete ve dinsizliğe sevk etmeğe çalışmasına karşı, İslâmiyeti, Kur'ânî eserleriyle müdafaa eden ve Kur'ânın ve imânın hakikatlarını izah ve isbat ile müslümanların imânlarını kuvvetlendiren, taklidi imânları tahkiki imân kuvvetine tebdil eden ve ehl-i imânı ikâz edip uyandıran ve her hâliyle Hz. Peygambere (A.S.M.) tâbi olan evliyaullahtan, mücâhid, ferid ve cadde-i Kübra-i Kur'âniye yolunda giden ve bu cadde-i kübrayı gösteren rehber-i zaman, yüksek bir zâttır. (Bak: Deccâl)

Deccâl : Hakkı bâtil, bâtili hak olarak gösteren. (Deccal'ın Cennet dediği Cehennem gibi, Cehennem dediği de Cennet gibi olacağı rivâyet edilir. Sahih hadislerin ihbarı ve din büyüklerinin izah ve kabulleri ile, âhircamanda gelecek ve Risâlet-i Ahmediyeyi inkâr edip İslâmiyeti tahribe çalışacak ve dünyayı fesâda verecek çok şerli ve küfr-ü mutlak yolunda olan dehşetli bir şahıstır. Bir hadis rivâyetinde üç deccal, diğerinde yirmiyedi deccal geleceği Peygamberimiz Aleyhissalâtü Vesselâm tarafından bildirilmiştir. Âlem-i İslâm'da muhtelif zamanlarda çıkmış olan dehşetli din düşmanlarının ve anarşiye hizmet edenlerin umumu da rivâyetleri tasdik etmektedir. Bu din yıkıcılığının âhircamanda daha dehşetli olacağı bildirilmektedir. Şu son asırda görülen ve dünyayı tehdit eden ve Cenab-ı Hakk'ı inkâra kadar cür'et edip medeniyet-i beşeriyeyi tahribe çalışan dehşetli cereyanlar bu gaybi ihbârın doğruluğunu tasdik etmektedir.) (Bak: Mehdi, Mesih, Mesih-üd-Deccal, Süfyan)

Mukadder : Tâyin olunmuş. * Kısmet. Kader. Miktarı tâyin ve takdir olunmuş olan. * Kazâ. * Kıymeti biçilmiş. * Beğenilmiş. * Yazılmış olan. * Edb: Yazılı olmayıp da sözün gelişinden anlaşılan. Lafzan zikredilmeyip, mânâsı murad edildiği anlaşılan. Meselâ: Kur'an-ı Kerim'de, her sureden evvel "Bismillâh" yazılı olması, bize her işimizde veya her okumaya başlarken Bismillâh diye emir olduğu "mukadder" dir. Meselâ: Kur'an-ı Kerim'de (De ki:) mânâsındaki Cenab-ı Hakk'ın hitabında: "Ya Muhammed (A.S.M.), Sen kullarıma de ki!" mânâsı, mukadder olarak vardır. Aynı zamanda Peygamber'in (A.S.M.) yolunda olanlara ve bütün vâris-i nebi olabilen büyük hakikatlı ve veli kullara aynı emir mukadderdir. Çünkü, emir olarak hitabdır. Hitab ise muhakkak bir muhataba söylenir. Vahiy hitabında birinci muhatab ise, Hz. Muhammed Aleyhissalâtü Vesselâm'dır. (Bak: Kader)

Tehalüf : Birbirine zıt olmak. Birbirine muhalif olmak, uymamak.

FAŞ EYLEME KENDİNİ

Kıl kadar inhiraf etme sakın...

Bu sır insan vücudunda dağılmıştır.

Onunla ayakta durur insan...

ALLAH'ın, “HAKK” olan “RABB” esmâları, onların kudret ve güçleri, ne varsa sende, kâinatta hepsi ALLAH'ta hazır ve nazırdır...

“ALLAH her yerde hazır ve nazır!” dersin düşün biraz, sen başka yerde misin ki böyle söylersin...

Yıllarca insanlar gafletle karıştırmışlar bu lâfı...

Resûl buyurmuş bütün ümmetine kıyamete dek:

“Her işe başla Rahmân Rahîm ALLAH diyerek!..”

Hepsi “YÂ RABB!” da gizlidir.

Bunu idrak et!..

“YÂ ALLAH!” diyerekde tasdik vardır.

“YÂ RAHMÂN! YÂ RAHÎM!” demektir hepsi birden...

Nedir hepsi birden bu:

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHÎM...

ALLAH'a sıfat arama...

ALLAH ALLAH'tır...

Sıfat aramada şüphe vardır.

Şüphe aklın zelzelesidir.

Zelzelede insan şaşırır kalır.

Bunu unutma!..

Her şey ALLAH'tan, O'ndan, fakat hiçbir şey O değil...

ALLAH sırrının en ince noktası işte idrak dışında olan bu hikmettir.

İbadât, ALLAH'a yanaşma içindir...

Oruçta ALLAH yaşar insana...

O zaman insan, Hazret-i İnsandır.

İşte, “Orucun mükâfatını bizzât ben vereceğim!”

Buyurmuştur Hazreti ALLAH...

Ne ararsın mükâfat, ALLAH sana yaşadı.

Bundan büyük mükâfat mı olur...

ALLAH nasıl yaşar insana?..

Sende gizli olduğunu sana bildirir gafil...

Dedik ya insanda Sırrullah var.

Hakk'ın sırrı, elde tecellî eder.

Ellerde demedik, hangi ellerde onu bilmiyorum...

Elde istisnasız tecellî eder.

İş onu bulmakta hüner.

Elini, tırnaklarını koru...
Tırnak boyamaktan, uzatmaktan sakın...

Dinle:

“El emeği.
“ALLAH el ayaktan düşürmesin dua et!” temennisi nedir?..
Elini çabuk tut!..
El öptürülür...
Elini harama uzatma!
Eller kaldırılır duada.
Bütün hünerler elden çıkar.
Eline, beline, diline dikkat et!
El hürmetine insanlar tekrar dirilecektir.
Elini kana bulama!
Elimden bir kaza çıkacak!
El duyar işitir!
Elini pis işlere sürme karıştırma!..
Düşmüşün elinden tut!
El elden üstündür.
Elini temiz tut!..
ALLAH'tan başka kimseye el açma!..
Hırsızlık edenin bilir misin eli kesilir. Âyet.
Niçin kesilir?..
ALLAH'ın sırrı, elde gizli. Hakaret olduğu için sırra...

Bu sözleri anlamak kolaydır.
Anlamak istememek güçtür.
Sabır ile oku anla!

Derler ya:
“Sabrın yüzü Hakk’a çevrili ise bırak seni Cebrail bile görmesin!..” Unutulmaktan korkmayız! Unutmaktan Hakk’a sığınırız...
Biz kul olmak yolunda yıllarca uğraştık, ne kazandık, ne öğrendik?
Hiç olduğumuzu...
Amma bizim de nazımımızın geçeceği karınca kadar mütevazi’ bir makam vardır elbette...
Fakat biz bunu kullanmayız. Utanırız...
Kuyruğa girerek niyazda kalırız...
Niyazı da dua ile hırpalamayız.
Çünkü “Hiç”iz biz...
Dost ararız kendimize...
İnsanın akrabalarını ALLAH takdir ve ta’yin eder.
ALLAH'a şükürler olsun ki dostlarımızı biz seçeriz!..
Selâm olsun okuyana!..

Kıymetini gösteren (siz bir hikâye deyin hâlbuki hikâye değil) Osmanlı Devlet Arşivinde ki ona “Tomar-ı Osmanî” derler. Ondan bir sayfa işte:
Yavuz Selim, Mısır Seferinden döndüğü zaman hilâfet, sancağı şerîf, emaneti mübâreke ile birlikte otuz deve yüklü altın getirmişti İstanbul'a... Altınları hazineye koydular...

Yavuz, hocası İbni Kemâl 'e:

“Efendi Hazretleri! Böyle bir hazinenin kapusunda daima kendi elimde taşıdığım mührümüzü görmek isteriz!

Ancak; bizden sonra gelenler safında kim bu altınları mangıra çevirirse, hicap edüp bizim mührümüzü bıraksın!

Kendi mührünü kullansın!

Huzur-u ilâhîde elimin hesabını veremem!..

Vasiyetimiz bu ola Efendi Hazretleri...

Devlet kapısında çalışan kimsede hicab olmazsa - kime karşı hicab?

ALLAH'ın sırrının tecellî ettiği kendi eline karşı - o devlet yavaş yavaş yıkılır!..”

İbni Kemâl'in gözlerinden yaşlar gelmeye başladı.

Yavuz 'un önünde eğilerek geri geri huzurdan çekildi...

Duamız, ne mutlu bundan hisse alana...

Dedelerimizin en büyük duası şu idi:

“ALLAH devlete ve millete zevâl vermesin!..”

İnhiraf : Doğru yoldan sapma. * Dönme. * Bozulma. Değişme. * Kırıklık. *

Tecvidde: Harf okunduğu zaman o harfde, dil ucuna veya dil arkasına doğru bir meyli bulunmasına denir. İnhirâf sıfatının harfleri Lâm ve Ra harfleridir. Bunlara Münharif denir.

Mütevazî' : Gururlu olmayan, alçak gönüllü, kendi fakrını bilen. * Gösterişsiz.

RAMAZANDA TEYPDEN ALDIĞIMIZ BİR SOHBET KONUŞMASI

ALLAH sofranızı bol, bereketli, gönlünüzü güler yüzlü, alnınızı secdeden kaldırmayanlardan eylesin ve Su gibi azîz olun!..

Hız. Musa ateşi gördü amma o, ateş değildi.

O Nûr'du.

Geceyi zenci gibi görmeyin.

Gece bir Huri'dir.

Kıymetini bilin.

Onu duadan ayırma.

Kabul edilmiş edilmemiş bununla uğraşma.

Dua gider geri dönmez.

Her duanın sonuna bir damla göz yaşı ekle.

Ekmek bile göz yaşına mâni' olursa, elini ekmekten çek...

Filozof, düşüncesiyle kendini öldürdü.

Ne kadar zekâ, ne kadar bilgi ve nice anlayış vardır ki, yolcuya haramî kesilir.
Deniz suyu korkunçtur amma, balıklar için değil...
Kurt yırtıcıdır lâkin düzeni, hiylesi yoktur...
Binlerce farenin, bir kedinin önüne çıkacak yürekleri olsaydı kediyi paramparça ederlerdi...

ALLAH'a hamd etmeyen, kıbleyi tanıma kabiliyetini kaybeder...
Vücuduna bak bu azalar (organlar) nereden toplanıp geldi.
Kimisi suya, kimisi toprağa, kimisi yele, kimisi ateşe mensup.
Kimisi arştan gelmiş kimisi de ferşden...
Kimisi güzel, kimisi çirkin.
Karlı havada fırtınada bir hana sığınıp konaklayan çeşit çeşit insanlar yanyanalar bu handa.
Fırtına, kar, geçti mi her biri bir tarafa dağılır.
Onlar fırtına korkusundan bu hana sığınmışlardır.
Hepsi geldiği yere dönmeyi umar...

Yaşlılara hürmet sünnetdir.
Bu asırda yaşlılara iki yerde hürmet ederler:
Birisi : Yıkık köprü varsa ilk önce onları geçirirler.
İkincisi: Sıcak yemeğe ilk önce onlara buyrun derler...
Artık sen kötülüğü düşün.
Açık olanını, gizlisini sen düşün...

Kan görünür amma... Kılıç gizlidir.
ALLAH için verilen cezâda acele etmek doğru değildir...
Kendi nefesine hiddet için acele edilir.
Kaza ve kadere razı olursa hiddet geçer...
Kaza ve kaderin deliğini kapatmaya çalışırsın amma... Onun binlerce deliği vardır.
Şeriat de ihsan da var, cezâ da vardır.
Şeriat : ALLAH ve Resûlü'nün zâhirîdir. Yani dışıdır.
Bâtın ise: Erenlerin yolu, Mansur'un yolu, Yunus'un yani ALLAH dostlarının yoludur.
Bâtının içinde ruh cümbüşünün, perdeleri kapalı elmas sarayının içi dışı şeriatdır.
Padişah yan köşede oturur. Atı ahırda bağlıdır.

Hatırlık diye bir söz vardır.
Herşeyi lâıyk olduğu yere koymak.
ALLAH'ın yarattığı hiçbir şey abes değildir.
Kızgınlık, ilim, öğüt hepsi doğrudur bunların.
Hiç biri mutlak olarak hayır değildir?
Aynı zamanda mutlak olarak şer de değildir.
Her birinin yerinde olmak kaydıyla faydası vardır.
Birinde de zararı vardır.
Onun için bilgi vâcibtir.

Yoksula yapılan öyle cezâlar vardır ki, sevab bakımından ekmekten de helvadan da hayırlıdır.

Ona vaktinde bir tokat vur da boynu vurulmaktan kurtulsun.

Meclis de var, zindan da var...

ALLAH'a hamd etmeyen kıbleyi tanıma kabiliyetini kaybetmiştir.

İnsanlar edeb öğrenmek isterlerse, kargadan öğrensinler.

Karga bin sene yaşar, binbeş yüz sene yaşar.

Siz hiç çiftleşen karga gördünüz mü?

Onun bu hâli hep gizlidir.

Topluluk rahmetdir.

Kâh baş diliyle, kâh gönül diliyle sırlarını birbirine anlatmak gerekir.

Güneş yer yüzünü kızdırır, arada kalan pislikleri kurutur.

Bu pislikler cüz'i olur ondan otlar biter.

İşte ALLAH da kötülükleri iyiliklere böyle çevirir.

Güneş en kötü şeye pisliklere bunu yaparsa, güllere nergislere neler yapmaz.

Gönül asla yalan söylemez, aşk nûru ile nûrlandırılmıştır.

Gönül burkulması yapılan bir işde bir kötülüğün olduğunu bildirir.

Fakat kaza ve kaderden kaçmaya imkân yoktur.

İnsanın gözünü ALLAH nasıl dilerse öyle bağlar.

Binlerce dava olsa kadı kulağını şâhide çevirir.

Şâhidin sözü, göz yerine geçer.

Lâfa dikkat buyrun.

Bu basit lâkırdı değildir...

Şâhid garazsız olarak sırrı görendir.

Davacı da görmüştür amma, garazla görmüştür.

Garaz gönül gözüne perdedir.

İnsan ruhu gizlidir.

Zıddı yoktur.

Ruh için Cenab-ı ALLAH: "O benim isimdir!" buyurmuştur.

Mühürlemiş, gizlemiştir.

Kim ki ruhu görür en büyük şâhid olur.

ALLAH, adalet sahibidir.

Şâhid de onun adamı olur.

O hâlde şâhidliğin ehemmiyetini düşünün.

Yalancı muhakkak cehennemdedir.

Şeytan bile toprağı anlıyamadı.

Öküz nereden anlasın!..

Toprakdaki cevherler, toprağın da sırrını haykırmaktadır.

"Hamd ve cömertlik, dünyaya uzanmış cennet dallarıdır" buyuruyor Resûlullah.

Bulutla arkadaş olanın, sakaların suyuna ihtiyacı olmaz.

Milyonlarca yıldız tek olan güneşe ne yapabilir?
Kav önce alıştırılır da sonra ateş alır.
Keyfiyetsiz, mahiyeti anlaşılmaz bir şekilde hissedilir.
Ekmek veriyor diye kimseye boyun eğme.
Ekmek ALLAH'ındır O bağışlar.
Cömertliği veren ALLAH'dır.
Irmak suyuna akseden ay gibi insanda ne görürsen O'nun aksidir.
O hâlde gönlü mekânsızlık âlemine bağlamak gerekir.
ALLAH bir insana ihsanda bulundu mu ona ihsan ettiği şeylerle beraber uzun bir
ömür bağışlar, bunu unutma!..
ALLAH lütfederse o lütuf, can gibi sana karışır.
Âdetâ sen o olursun ve o sen oluverir.
Ekmeğe, suya iştahın yoksa, ikisi de olmaksızın sana tertemiz bir rızık verir.

Cin ve periler, koku ile gıdalanırlar.
Toprak meleklerin secde ettiği bir şey.
Nasıl olur düşün bakalım bu nedir?...
Irmakta kuru toprak bulunmaz.
İşte bunun anahtarı.
Bunu anlamak için iki söyleme, iki çağırma, kendini iki bilme, kendini yok bil. Yok
olmuş bil...

Ananın merhameti ALLAHdandır.
Anaya hizmet farzdır.
Anaya hürmet ALLAH'a hürmetdir.
Çobanlık insanları sınamak içindir.
Çobanlık yapmayan peygamber olamaz.
Bütün peygamberler çobanlık yapmıştır.
Dikkat buyrun...
Resûlullah'a sormuşlar :
“Sen çobanlık yaptın mı?”
“Ben de çobanlık yaptım!” demiş.

Beden, gönlün gölgesinin, gölgesinin gölgesinin gölgesidir.
Adam uyur. Ruhu güneş gibi nûr. Gökyüzünde parlar. Beden ise yorgan
altındadır.

Kâfire göre, putun bir ikincisi olamaz.
Hâlbuki putda ne bir kudret vardır ne de ruhaniyet.
Böyle olduğu hâlde o gizliden gizliye gönülleri çekip duran nedir?
Bu hâl bu âleme başka bir âlemden parlamaktadır.
Kimse farkında değildir.
Bu pusuyu akıl da görmez, can da görmez.
Onun için kimi puta tapar kimi ALLAH'a...

İnsanın bedeni, canı üstüne çekilmiş bir perdedir.
“Bize bizden gelir herne gelirse.” Atalarımızın sözüdür.

“Benden sonra peygamberlik kalmadı. Ancak bazı müjdeler olur. Bunu ya mü'minler rüyada görür yahut bu müjdeler onlara görünür” buyurmuştur Resûlullah.

“Rüyada beni gören gerçekten görmüş olur. Çünkü şeytan benim şeklime giremez” buyurur Resûlullah.

“Bu hakikat ve basîret nûru ile şeriata uyarak, bana uyanları da şeytan temsil veya temessül edemez.” Demektir.

Bütün peygamberler, evliyalar, melekler, Kâbe, güneş, ay ve beyaz bulut, şeytanın temsil edemediği kudsî varlıklardır.

Şeytan Kahr isminin zuhurudur.

Ancak şaşkınlığı temsil eder.

Suyun ateşin şeklini anlamayacağı gibi.

Ateş de su şekline giremez.

Zira ALLAH hak ile batılın ayrılmasını arzu eder.

Şeytan içinde hidâyet izi bulunan hiçbir ismi temsil edemez.

Hakk Tealâ, ruh aynasında ubudiyet sıfatıyla tecellî eder, “Tıfl-i mania” mânâlar çocuğu ismi verilen tecellîye:

Onun için Resûlü Ekrem efendimiz:

“Rabbimi güzel bir genç sûretinde gördüm!” buyurur bir Hadîs-i şerîf de.

Rabbin aynası cesedir.

ALLAH, görenin istidadına göre halk eder, gerçekde zât-ı ilâhî değildir. Çünkü o bu şekilde görünmekten münezzehtir.

Peygamber efendimiz de böyledir.

Herkesin istidadına göre görünür.

Tam varis-i Resûlullah olanlar müstesnadır.

Bir insan Resûlü rüyada görmüşse hakikaten görmüştür.

İkinci Sultan Murad, Edirnedeki sarayında Hacı Bayram-ı Velî hazretlerini misafir eder.

Bir akşam bizim iftar sofrasında olduğu gibi, Hacı Bayram-ı Velî de İkinci Sultan Murad'ın iftar sofrasındadır.

Şehzade Mehmed beşikdedir.

Sultan Murad yemekten sonra sohbet esnasında Hacı Bayramı Velî'ye : “Şeyhim ALLAH'ın izniyle ve erenlerin himmetiyle İstanbul'u almak istiyorum!” der.

“Büyük babam Yıldırım Beyazıd, Amcam Musa Çelebi ve ben, bu işe teşebbüs ettik alamadık. Gönül et, himmet et de bu şehri alalım!” der, Hacı Bayram-ı Velî,

bir anlık murakabeden sonra tatlı ve fısıltılı bakışlar ile Sultan Muradı okşar ve:

“Şevketlim ALLAH'ın bildiğini senden saklayamam bu şehri sen alamayacaksın, bunu ben de göremeyeceğim. Lâkin bu şehri şu beşikdeki mübârek şehzadenle bizim Akşemseddin alacak!” der.

Herşeyin belli bir vakti vardır.

Beklemek gerek.

ALLAH inanmış gönüllerin, iman zevkinden kazanacak hâlleri, farz kıldığı ibâdetlerde depo etmiştir.

Feyz isteyen ibâdetlere koşmalıdır.

Bazı ağızlardan işitiliyor :

“Bizim için ibâdete lüzum kalmamıştır. Çünkü, ibâdetler insanı Hakk’a ulaştıncı bir vasıtaadır. Biz Hakk’a erdik. Hak ile beraberiz!”

Bu sözler tamamıyla yalandır.

Çünkü ibâdetden müstağni kalacak bir makam yoktur:

İbâdet ancak insan öldükten sonra kalkar.

El Vedûd diye bir esmâ-i ilâhîye vardır.

Seven ve sevilen demektir.

Sevmek idrakden doğar, idrakden olan şeylerdeki Kemâle gönül akıverir.

İnsanlarda idrak cihazları muhtelif olduğu için her idrak cihazının kendine mahsus meylettiği şeyler vardır.

Hepsinin birleştiği biricik sevgi ALLAH sevgisidir.

İnsanın, çocuğunu, malını, işini, sıhhatini, hayatını sevmesi fitri bir yaratılış icabıdır.

Bunu yapmak için bir tahsile bir gayrete lüzum yoktur.

Fakat....

ALLAH'ı sevmek fikri, muhakeme usulü ile hasıl olur.

Onun için daima abdestli gez!

Yemek pişirirsen abdest al!

Gece yatarken abdest al!

Abdestsiz akşam lokması yeme!

Abdestsiz üzerine güneş doğdurma!

Daima abdestli gez!

Secde-i Rahmânâ başını koyan abdestle yüzünü süsler, vücudunu ziynetlendirir mânevî ziynetlerle...

ALLAH evinizin rızkını bol, ömrünüzü müjdat etsin!..

Arş : Bağ çardağı. * Gölgelek. * Kürsü, taht, yüce makam. En yüksek gök. Allahın kudret ve saltanatının tecelli yeri. (Arş kâinatı kaplar. Allah'ın kudreti ve ilmi de herşeyi kaplar.) * Fevkiyyet, ulviyyet. * Arş-ı Alâ, Arş-ı Rahman, Arş-ı İlâhi, Arş-ı Yezdan, Felek-i Eflâk, Felek-i Atlâs, Felek-i Azâm gibi isimlerle Cenab-ı Hakkın izzet ve saltanatından kinaye olarak söylenir. (O.S)

Ferş : Yer. Yeryüzü. * Döşeme. Döşeyiş. Yaymak. Yayılmak. Döşenmiş şey. * Küçük develer.

Pusu : gizli tuzak, hiyle.

Ubudiyet : Bendelik, kulluk, kölelik. Kul olduğunu bilip Allah'a itaat etmek. Allah'a teslim olup, Kur'an ve Peygamber (A.S.M.) vasıtası ile verilen emirleri aynen icra ve tatbik çalışmak.(İnsanlar kendileri için değil, Allah'a ubudiyet için yaratılmışlardır.)

OĞLUM!..

Asrımız âhir zaman asrıdır.

Bugün beşeriyet dünyaya nisbetle akıllı, âhirete nispetle deli olanlarla doludur. Hakiki mü'minin sevinci olsa da hüznü kalbinde yaşar.

Kalbin en büyük ölümü, ALLAH'tan ve onu anmaktan gafil yaşamasıdır.

Bildiği hâlde bilmemezlikten gelmek, bilmediği hâlde bilir görünmek asrımızın mümeyyiz vasfıdır.

Hakiki bilgi Hak erenlerinin ağzından alınır, defter köşelerinden değil... Tam bilgi, halktan gelen, HAKK varlığı ile VAR olandan alınır...

İnsanın bilmediği şey önünde ses çıkarmaması ilimdir.

Ve ilmin yetmediği şeyde o bilgin kişiye teslim olmak İslâmiyet sayılır. Ni'met gelir, şükür bulamayınca gider.

Bu şükürsüzlükler birleşince memleketden bereketler kalkar, âfetler görülür.

ALLAH'a secde ettiğiniz göz yüzlerinizi başkalarına karşı zillate düşürmeyiniz azîz olursunuz...

ALLAH'ın kudreti önünde sessiz durmak ve ondan birşey talep etmemek, sabırlı olmak, razı olmak, dua ile birşey isteyip, ısrarda bulunmaktan daha evlâdır.

Bu hâller bir işaretdir.

İşaret sır âlemi için gizli bir kelâmdır.

Buna ererlerin akli erer.

Zira hükümde hareket vardır.

Bilgide ise sessizlik...

ALLAH'dan korkan kimseden herşey korkar.

ALLAH'dan korkmayan her şeyden ürker.

ALLAH'dan ve salih kullardan utanırım...

Dinsizler, dinin aleyhinde bulunurlar.

Dinsizliğin ne gayesini, ne de insanlara faydasını gösteremezler.

Birisinde mezarın ötesi yok, ALLAH'sız, âhiretsizdir.

Diğerinin iki tarafı ALLAH'ü Zülcelal ile doludur.

Kimseyi korkutmak şiarım olmadığından kimseden korkmam!

Kendi basit elbisemi ve basit yaşayışımı, başkasından alınacak emanet kürke, apartman, otomobil ve diğer refaha değişmem.

Her hususta kanaat ve sabır hasletim herşeye kâfidir.

Kanunu, vicdanın inkiyada mecbur olduğu, ahlâk kanunu olarak kabul eder,

ALLAH'a ibâdet eder, Peygambere ruhumla inanır, Kur'ânı takdis eder, onunla amel ederim.

Başka birşey bilmem, şikâyetim yoktur.

Ne insandan, ne hayvandan, ne dünyadan...

Dindar, o mes'uddur ki,
İbâdetinde riya,
İşinde hiyle ve yalan,
Midesinde haram yoktur...

Bir kimse ALLAH ile olursa:

Onu kimse ürkütemez.

Ne cin taifesi ne de insan, ne yer haşeresi, ne de yırtıcı hayvan, hiçbir mahlûk ona dokunamaz.

Öğünmeyi hiçe sayanın yanında, bütün kötüler kendiliğinden sıfıra düşer.

Bu günün dünyasında namaz kılan, oruç tutan mes'uddur.

ALLAH'ın yardımı olmasa bunları yapamaz.

İşte bu makam şükür makamıdır.

Sabredin, bu anlattığım şükür makamında kalmaya gayret edin.

Katiyyen, katiyyen doğruluktan ayrılmayınız.

GIYBET etmeyiniz.

Kabirde suallerin birisi gıybetdir.

Gıybetden ALLAH'a kasem ederim ki “kabir azabı” vardır.

Bu hengâmenin doğurduğu toz ve duman yarın kalkacak, kimin atlı, kimin yayan olduğu görülecektir.

İnsanlar yalnız ekmekle değil, iyi söz ve nasihatlarla da beslenirler...

Akıl ve mantığa hitap etmeyen şeylere inanmak çok müşküldür.

Hezeyan, kötü kaygı, pis duygudan gelir...

Ölüme yokluk adını vermekle ömür zehirlenmiş olur.

Yokluk itikadı çok sefil bir düşüncedir.

İnsanoğlu, aklı ile, ilmi ile, kitabları ile ölüm karşısında hıçkırılmış durmuştur.

Tansiyon, kanser, kalb yetmezliği ve saire gibi hastalıklar ve isimler ölümü izah değildir.

ÖLÜM'ün izahı:

Kahkahaların, eğlencelerin, zevk ve sevinçlerin, zulüm ve cinâyetlerin, haksızlıkların, haramların, gıybetlerini hangi mahkeme dosyasına işlendiğini açıklamakla olur.

Bunları, akla, ilme, fenne arzetligimizde:

Cevabın: “Bilmiyorum!” olacağı tabiidir.

Ölüm kadar müphem olan “Bilmiyorum!”un, “Bilmiyorum!” kadar karanlık bulunan ölümün hakiki hâlini, izahını, iman kürsüsünden dinlemek mümkündür...

İman, mahluku HÂLIK'a bağlayan zarurî ve mânevî bir bağıdırki, zerrelerden kürelere, nebatlardan hayvanlara, insanlardan ruhanîlere kadar umumî bir tezahür arzeder.

KUR'ÂNI KERÎM'de :

“Yedi gök, yer yüzü ve İçindekiler ALLAH'ı tesbih eder. Hiç birşey yoktur ki, onu hamdû senası ile tesbih etmiş olmasın. Lâkin siz onların tesbihlerini anlayamıyorsunuz.”

“Vennecmü veşşecerü yescüdan”

“Çimen, ağaç secde etmektedir.”

Buradaki “necm” yıldız değil, çimen mânâsınadır.

Çimen çokluk ifade eder.

“NÜCUM” Kur'ân dilinde yıldızdır. Çoğul olarak mânâsına gelir...

Görmez misin göklerde ve yerdekiler, saf saf kuşlar secde etmektedirler. Onların her biri niyazlarını ve tesbihlerini bilir. ALLAH da onların yaptıklarını bilir...

Yaratılıştan insanlarda umumî nizama uyma, fazilet, adalet, doğruluk, hasletlerinin devamı bir secdedir.

Dikkat edilecek olursa Cihan;

Bir insü cin mabedi,

Bir hamdû sena ifadesi,

Bir niyaz ve tesbih silsilesidir...

Yalnız insan;

Hilkati şerefine hür bırakıldığı, bir iradeye bağlandığı cihetle umumî taat ve inkıyad neş'esini izhar edememiştir.

Bu noksan ve hüsrân onun temiz fıtratına ait değil...

Kıymetlerini fâni şehvetlerin tırnaklarına, gelip geçici emel ve arzuların dumanlarına bırakıp kaybetmesindendir.

ÖLÜM, bir yokluk - varlık bataklığı değil...

Pırıl pırıl açılacak bir EBEDİYET sabahının son karanlığıdır.

Bu muazzam görüşü Peygamber meşalesi altında iman yolculuğuna çıkanlar başarabilir...

ŞÜKÜR yolunu tutmadan bol rızık istemek fitnedir.

Sabır olmazsa rızgın darlığı fitnedir.

Zira Hakk'a itirazdır.

İman, kadere ve hükümlerine uyulduğu takdirde ayakta durur.

Elinizde bulunan kitabdaki bahisleri çok okuyun!

Anlamaya çalışın...

Düşünün, içinde gizli çok şeyler vardır!

Cümleler üzerinde durun...

170 sayfalık kitabın içinde 170 ciltlik kitabın gizlidir.

Çok rica ederim!
Okuyun, düşünün...

Sonra, “SU” bitmek üzeredir.
Onda boğulmak tehlikesi vardır.
Ha ağalar...
Hepinize söylüyorum.....
Beylere.....
Diğerlerine.....

Bu yazıları da kaybetmeyin! Yazık olur. Bir deftere kaydedin.
Şunukat'iiyen unutmayın!
GIYBET etmeyin!
RESÛL'ün tebliği vardır:
“Kabir azabı vardır gıybetde”
Ve fesad çıkarmaktan.. Aman oğlum! Çok dikkat edin!..
Kimsenin aleyhinde bulunmayın!..
Benim kulaklarım çok uzundur.
Gözlerim fersizdir amma...
Duyar. Görürüm.
Sonra aranızdan habersiz geldiğim gibi çekilme hünerini de bilirim!..
ALLAH'ın selâmı üzerinizde olsun!
Gurbetden...

08.02.1975

Mümeyyiz : Temyiz eden, ayıran, iyiyi kötüyü farkedenden. * İmtihandaki talebenin bilgisini imtihan ederek yoklayan kimse. * Gr: Tırnak işareti.

Şiar : İz, belirti, işaret, nişan, ayırt edici iyi âdet. * Üstünlük veren işaret. * İnsanın gömleği. * Ölüm. * (Şa'r. C.) Kollar.

Gıybet : Arkadan çekiştirmek. Hazır olmayan birisinin aleyhine konuşmak. Birisinin gıyabında hoşuna gitmeyen bir şeyi söylemek. (Gıybet odur ki: Gıybet edilen adam hazır olsa idi ve işitse idi, kerâhet edip darılacaktı. Eğer doğru dese; zâten gıybettir. Eğer yalan dese; hem gıybet, hem iftiradır. İki katlı çirkin bir günahdır. M.)

İMAM

Efendim.

Birtakım sorular soruyorsunuz yine...

İmam:

Hakiki imam bu gün yok.

Hepsi mahalle imamı, imam olacak şahısta neler bulunmalı diyorsunuz...

- 1 - Dedikodu bilmez,
- 2 - Gıybet bilmez,
- 3 - Hasedi yoktur,
- 4 - Haramdan tamamıyla kurtulmuştur.
- 5 - Mekruhları terk etmiştir.
- 6- Vücudunda sakatlık yoktur.
- 7 - Sarımsak, soğan, yemez. Sürekli daima abdestlidir. Her vakit imamette tekrar abdest alacak, sadaka almayacak, hediye almayacak, dişleri gâyet temiz olacak, biraz şer'i bilgisi olacak, sesi düzgün, güler yüzlü olacak. Bunlar basit şartlardır. Velhasıl hakiki eli öpülecek bir mü'min olacaktır.

Herkese hem dış görünüşü ile, hem ruhî hasletleri ile nümune olması lâzımdır.

Her tarafı ile görene hürmet telkin etmesi lâzımdır.

HİÇ kendini yorma.

Bulmak güçtür.

Bulunur amma, bugün imamlık yapmazlar onlar da...

Abdest:

Hakiki mü'min her zaman abdestlidir.

Sudan halk olduk.

Suya hürmetdir.

Abdest :

1- Ruh için,

2- Cesed için,

3- Can için yapılır.

Abdest alacak adamın;

Cesedi temizdir.

Canı temizdir.

O zaman ruhu için abdest alır...

Cesed temiz değil,

Can temiz değilse,

O zaman abdest almak haramdır.

İbâdet yapamazsın.

İbâdet abdesti esastır.

Cesed ve can abdesti nedir?

Abdestli olsan bile, yemekten evvel niğmet için abdest almak, sakal, saç, tırnak kesmeden evvel abdetsli olsan bile tekrar abdest al.

Abdestsiz yemek yeme, su içme.

Hele gusül icabeden hâllerde dünya kelâmı etme...
Velhasıl'daima abdestli bulun!..

Can için abdest:
Rızık abdestidir.
Ağza abdestsiz birşey sokma!..
Bunlar mertebe, makam meseleleridir.
Yapmazsa birşey olmaz.
Çok hakikat ve sırlar vardır ki söylenmez.
O makama geldiği zaman anlar.
Ve insan öğrenir...

Namazı niçin bırakmıyorsun?
Orucu niçin terk etmiyorsun?
Korku değil, sana korku gibi görünen altında gizli olan için yapıyorsun bunları...
Herşeyin sebebini aramayın.
Bunların birçokları hâlvat sırlarıdır.
Öğrenmek arzusu, tereddüt ve şüphe izleri taşır...
Hakiki sebepler öğrenilse; insan çıldırır perişan olur.
Öyle kullar vardır ki, yemek yiyeceği zaman, su içeceği zaman, bir rızık olacağı vakit, kelâm edeceği zaman abdestsiz ise onlara haram olur.
Abdest, bir nebze insanı harama karşı korur.

Teyemmüm:
Su bulunmadığı zaman namaz için yapılır.
Evde su bulunduğu zaman namaz tekrar edilir.
Teyemmüm, namaz vakti farz olduğu için, farzı kaçırmamak için yapılması emrolunmuştur.
Cesed ve can abdestlerinde teyemmüm câiz değildir.
Cenab-ı Hakk'ın namaz vaktine verdiği kıymet, kul için büyük bir fırsattır.
Velhasıl bu kadar kâfidir.
Hepinize selâm eder dua ederim.
Hakk'a emânet olunuz...

30.03.1975

Teyemmüm : Kasd. * Fık: Su bulunmadığı veya su bulunup da kullanılması mümkün olmadığı takdirde temiz olan toprak cinsinden bir şey ile, abdestsizliği veya gusülsüzlüğü -hadesi- gidermek maksadiyle yapılan bir ameliyedir.

NAMAZDA SAĞ EL İŞARETİ

Muhterem Efendim,

Benden sorduğunuz سوال:

Namazda bazı kimselerin sağ el işaret parmaklarını kaldırarak şehadet getirmesinin Dinî bir hâl olup olmadığını, hangi din büyüğü tarafından tavsiye veya vaz'edildiğini, bu hareketin doğru olup olmadığını, ve ne gibi basit görünüş, mânâlarından uzak ne gibi ruhanî mânâsı bulunduğunu soruyorsunuz...

Sorduğunuz zâtlardan aldığınız cevaplara doymadığınızı bildiriyorsunuz...

Gözlerinizi yumunuz ve dinleyiniz:

Diyeceksiniz ki gözümü yumarsam yazdığınızı nasıl okuyup veya dinleyeyim...

İster okuyun ister okumayın söyleyen söyledi mi duyarsın...

Yazılar sihirlidir. Okumadan da konuşur sesli sözlü...

Değişmeyen, değiştirilemeyen, benzemeyen ve benzetilemeyen sahibinin en sağlam ve şaşmaz bir künyesi parmak iziyle yapılan bir hüviyet ısbatı tamamiyle kâfidir.

“Şahâdet parmağı = işaret parmağı-BENANE” Başparmak.

Parmağın üzerinde bulunan ince izler hiç bir insan oğlunda yekdiğerine benzemez.

Parmak izi fennî bu gün bu değişmeyen teşri' teşekkülün sabit ve muhkem yaratılış hakikati üzerine kurulmuştur...

Polis teşkilâtında parmak izlerinin çok büyük hizmeti bu değişmeyen izlerden elde edilir...

Muhtelif parmak izleri milyonda bir benzeyiş gösterse de sağ el işaret parmağı bundan müstesnadır...

64 milyon parmak izinin tetkikinde “GALTON” sağ işaret parmağından yekdiğerine benzeyene tesadüf etmediğini kitabında söylüyor...

Kur'ân-ı Kerîm bu parmağı işaret buyurarak ALLAH kudretinin hududsuzluğunu ve azametini bu parmakta Kıyamet sûresinde anlatır...

İnsan oğlunun her ferdine has ve hiç bir zaman biri birine benzemeyen bu farikasya, insanın kendi kendine şahâdet ederek parmağını HÜCCET göstermesi büyük bir hikmetin ne garib ve mahsa hakikat olarak ifadesidir.

Sağ elin kıymeti ruhaniyesi üzerinde vücudun sağ tarafının - Kalb solda olmasına rağmen- kıymeti bu parmağın hürmetinedir.

Zira bu işaret parmağı Kur'ân tarafından tebcil edilmiştir.

Kur'ânda uzuvlardan bahsedilirken daima sağdan bahsedilir...

“YED” in mâna ve kıymeti buna bağıdır.

Diğer parmakların hareketlerinde diğerleri yardım etmeden mahdudiyet vardır.

İşaret parmağı diğerlerine ihtiyaç olmadan her hareketi yapmağa muktedirdir.

Tecrübe edebilirsiniz...

Kudretin mührü işaret parmağı üzerine konmuştur...

Burası çok ince bir mıntıkadır.

Daha fazla işaret parmağı üzerine konmuştur...

Burası çok ince bir mıntıkadır.

Daha fazla açıklayamam zira “Settâr” hududuna girer.

Farzı bilerek terk küfür ise de küfür olduğunu da bilirse o zaman farzı inkâr sayılır...

Şirke girmekten korkarım...

Zâten yapamam.

Yapamadığıma binlerce Hamd olsun!..

Cildî hassasiyet işaret parmağında, diğer parmaklara ve vücudun diğer taraflarına nazaran kıyas kabul etmeyecek derecede fazladır.

Bâzı kimselerin namazda işaret parmaklarını kaldırarak şahâdet getirmesi muhakkak bir yerden doğmuştur.

Bunun hakkında kat'i bir emr-i Peygamberi bilmiyoruz.

İşaret parmağının, cesedin alâmet-i fârikası, obuası bakımından, hiç bir kimseye benzemediğinden şahâdete şâhid göstermek mânasına gelse gerektir...

Diğer bir mânası da, hiç kimsede işaret parmağındaki izlerin başkasına benzemeyişi de ALLAH-ü Zül Celâl'in “El Vâhid” esmâsına delili kat'isidir...

Resûlullah'ın Şakku'l- Kame hadisesinde mübârek işaret parmaklarıyla işaret buyurmaları ve Kudret-i İlâhiye'nin parmaklarında tecellî ederek mu'cizenin husuliyle “Beraat” in verilmesi şayanı dikkat ruhanî bir tebliğ'dir.

Mübârek ruhlarını teslim buyururlarken şahâdet parmaklarını kaldırıp: “EL REFÎKÎ'L- ALÂ” buyurmaları bu çerçevede dahilinde mütalâa ve fehmedilmelidir.

ALLAH'ın insan cesedine, yegane değişmeyen ve her cesede has alâmet-i fârikasının işaretiyle Ruh-u Muallâlarını cesed-i mübâreklerinden ALLAH-ü Zü'l-Celâl teslim almışlardır.

“Çok şayanı dikkat bir mes'ele de: Her hangi bir kazada parmaklarını hatta kollarını kaybeden insanlarda bu fecî hadise neticesi ruhen müteessir olmaması imkan haricindedir. Diğer parmaklarından kaybedenlerde bu te'sir geçicidir. Fakat işaret parmaklarım bilhassa sağ elin işaret parmağını kaybedenlerdeki te'sir devamlıdır. Bu şahıs ister dindar, ister münafık olsun... Bu müşahade cerrah olmam dolayısıyla tarafımdan senelerdenberi müşahade edilmektedir...”

ALLAH feyzinizi çoğaltsın!..

Selâmlarım...

26.09.1955

Mahs : Hâlis olmak, saf ve katışıksız olmak.

Mahdud : Sınırlanmış, çevrilmiş. Az sayılı. Hududlanmış.

Alâmet-i fârika : Ayırıcı işaret. Damga.

Fârika : (Fârik) Tefrik eden, farkedен, ayıran. Ayrılmasına, farkolunmasına sebep olan alâmet.

Berâet : Temize çıkma. Temizlik, münezzehiyet. Bulaşık ve giriftâr olmama. Âri olma. * Huk: Bir davânın neticesinde suçsuz olduğu anlaşılma. (Bak: Ber')

Muallâ : Yüksek, yüce, âli. Makamı ve rütbesi yüksek.

Teşri' : Yolu açık ve vâzih kılma. * Şeriata isnad ve nisbet eylemek. * Kanun vaz' ve tenfiz eylemek. * Peygamberimizin (A.S.M.) şeriata dair emretmesi.

“Bela kadiriye 'ala en nusevviye benanehu. : Evet, bizim, onun parmak uçlarını bile aynen eski hâline getirmeye gücümüz yeter.” (Kiyâmet 75/4)

**وَلَذِكْرُ وَالْمُنْكَرِ لَفَحْشَاءُ عَنِ تَنْهَى الصَّلَاةِ إِنَّ الصَّلَاةَ وَأَقِمِ الْكِتَابِ مِنَ إِلَيْكَ أُوحِيَ مَا أَتْلُ
تَصْنَعُونَ مَا يَعْلَمُ وَاللَّهُ أَكْبَرُ اللَّهُ**

“Ütlü ma uhiye ileyke minel kitabi ve ekimis salah innes salate تنها anil fahşai vel münker ve lezikrullahi ekber vallahü ya'lemü ma tasneun : (Resûlüm!) Sana vahyedilen Kitab'ı oku ve namazı kıl. Muhakkak ki, namaz, hayâsızlıktan ve kötülükten alıkoyar. ALLAH'ı anmak elbette (ibâdetlerin) en büyüğüdür. ALLAH yaptıklarınızı bilir.” (Ankebut 29/45)

SÖVMEYİNİZ!..

Muhterem Efendim...

DÜNYA'YA

HAVA'YA

ŞEYTAN'A S ö v m e y i n i z...

ÖLÜLERE SULTAN'LARA'da...

Dünya, ALLAH'ındır

Hava, Nefhullâhi'dir.

Şeytan, şerrinden ALLAH'a sığınınız o kadar.

Ölüler menzillerine vâsıl olmuşlardır.

Sultanlar Zıllullah'dırlar...

Banlara söğmek, ruhanî âlemde yürümeğe mâni' en büyük âmildir.

İbâdet ve tâatın bir kıymeti kalmaz...

Çok dikkat etmek lâzımdır.

Tevbesi bile güçtür.

Söğenlere Cenab-ı ALLAH tevbe etsin diye mühlet verir.
Fakat kat'iyen ihmâl etmez..
Tevbe lâf ile olmaz hareket ile olur.
Bir şeye tevbe edenin tevbesi en az dokuz ayda affedilir.
Eğer tevbesini fiilî olarak takviye ederse; yoksa kuru lâfta iş yoktur...
Tevbeyi icab ettirecek her fiilde “ŞİRK” gizlidir...
Bâzı hareketler ve fiiller vardır ki tevbe beyhûdedir.
Bunların tevbesi ancak tevbe ettikten sonra katledilirlerde kurtulurlar...
Bu şu dernektir ALLAH'ı inkârdır da ondan Katli vâcib'tir...
Dinen katletmek farz değildir. Vâcibtir.
Bu şayanı dikkattir...
Cenab-ı ALLAH yine kula büyük bir şefkat gösteriyor demektir...
Kanın akması lâzımdır.
Kan, emirden olan ruhun dünyadaki imtihanında muvakkat bir mekânı olan vücudun işleme için lüzumlu rızıkların depo edilerek tedrici sarfiyatını temin eden bir HILT'tır.
ALLAH'ı bilmeyenler münkirlerin bile vücudları Hâlik'ı bilirler.
Çünkü durmadan ALLAH'ı tesbih etmektedirler.
Bu tesbih için Cenab-ı ALLAH rızkı veriyor...
Yoksa inkâr eden ruh için vermiyor.
Ruh ölmez:
Ölüm, cesedin rızkının bitmesi demektir.
Onun için insanı yaşatan, hayatta tutan ALLAH'tır...
Ekmek bahanedir derler...
Ekmek bahane olursa onun deposu olan kanda bahanedir...
Süt kandan süzülür, göz yaşı kandan süzülür, idrar kandan süzülür.
Helâl süt emmek, alın teri ile kazanmak, asil kandan gelmek hikâyeleri hep budur...
Pak sülâlelerin hikâyelerini tetkik ediniz...

Cenab-ı ALLAH kan olarak niçin mübârek koyunu seçmiştir..
En temiz canlıdır da ondan...
Kanı temiz olduğundan mübârektir...
Rahîm ve ŞEFİK esmâsı kadar koyunda tecellî eden esmâ hiç bir canlıya nasib değildir.
Mülk velvelesinden ziyâde ALLAH'a mutî'dir...
Koyundan şeytan görülmedi.
Cinnî tairesi ve şeytan bile koyunu temessül edemez...
ALLAH'ın Merhamet esmâsının tecellîsi koyun ile olmuştur..
Peygamberlerin seccadeleri koyun postu üzerinde olmuştur...
Bir çok peygamberlerin ilk elbiseleri bununladır...
Resûllere emrolunan “SETTÂR” esmâsının dünyadaki ilk örtüsü koyun postu olmuştur.
Resûllerin bir çoğu koyun çobanlığı yapmışlardır.

“Bana nezirlerinizin en kıymetlisi olarak tebcil ve ta’ziz ettiğim koyunla yapınız...”
Koyunu “CEBRAİL” kucaklamıştır, inek, manda, deveyi değil...
ALLAH'ın ismiyle kesilmeyen hayvanın murdar oluşu emri, hayvanın murdar olacağından değil, bu mübârek hayvanı öldürürken kendisini tebcil edenin ismini duymamış olmasındandır...
Rıza ile gitmesi lâzımdır.
“Mâdemki sen ona benim tebcil ve mübârek yaptığım hayvana benim ismimi söylemedin sana bunu haram ediyorum. Ona dokunma!” emrinin ta kendisidir.
Kabahat ve haramiyet koyunda değil, senin hürmetsizliğine karşı ALLAH'ın sana men’ ve ihtarının şiddetindendir...
“ALLAH'ın ŞEFİK ve RAHÎM esmâsına nümune olan hayvanın hürmetsizce boğazlandığından o eti sana vermiyeceğim. Hele bir dokun tepelenirsin!” demektir...
Kan alıp satmak haramiyeti hikâyeleri tebcil edilen bir hayvan kanının içinde Esmâ bulunuşundandır...
Hürmetsizliktir...
Ölüye hürmet edilir...
Hele öldürülene daha fazla...
Ölen ölür. öldürülen Şehid olur...
ALLAH yolunda ölenler ölmemişlerdir!..

06.10.1955

Nefh : Rüzgâr esmek. * Güzel kokunun yayılması. Kokmak. * Vurmak. * Def’etmek, kovmak. * Vuruşmak, kat’etmek.Nefes. Üfürmek...

Nefhullâhî : Allah’ın Rahmân nefesi...

Zıllullah : Allah’ın gölgesi...

Âmil : Yapan. İşleyen. *Sebep. * Vergi tahsiline memur kimse. * Mütevellî. * Vâli. *Gr: İraba te'sir eden yüz şeyden altmış. (Yalnız ismi mecrur yapanlar yirmi adettir).

Beyhûde : f. Boşuna. Boş yere. Faydasız.

Bahane : f. Vesile. Sebeb. * Yalandan özür. * Kusur. Noksan. * Garaz.

Velvele : Gürültü, patırtı. Birbirine karışık bağrıışmalar. Şamata.

Temessül : Benzeşmek. Cisimlenmek. * Bir şeyin bir yerde suret ve mahiyetinin aksetmesi. Bir şekil ve surete girmek. * Bir kıssa veya atasözü söylemek.

Tebcil : Ağırlamak. Yüceltmek. Birisine ta'zim etmek. Hürmetle hareket etmek.

Ta'ziz : Bir adamı aziz kılmak. Hürmet ve muhabbetle sevmek.

Murdar : f. Pis. Kirli. Mülevves. Temiz olmayan. * İslâmiyetin gösterdiği kaidelere uygun olmyarak kesilmiş hayvan.

VELE ZIKRULLAH-U EKBER

Muhterem Efendim.

Sorduğunuz suallerin cevaplarını toplu olarak izah etmeğe çalışıyorum. Dinleyiniz:

Esmâ'i İlâhiyenin zikri üç türlüdür.

Zikir, Hâlik'ı ceseden ve ruhan taleb etmektir.

Çok büyük bir ihsandır. Kullara...

“VELE ZIKRULLAH-U EKBER”...

1 -Kalben,

2 -Sırren,

3 -Fiilen,

1 -Kalben= Esmâ'i sükûn ve huzur içinde dil ile zikrile elde edilir.

2 -Sırren = Esmâ'da erimektir.

3 -Fiilen = ki en kıymetli zikirdir.

Zekât, sadaka “ER REZZÂK” Esmâsını fiilen zikirdir.

Hayvanlara nebatlara, düşkünlere ileri derecede şefkat ve merhamet duymak Er Rahîm ve Er Rahmân esmâlarının fiilî zikridir.

Muzır diye telâkki ettiğimiz hayvanlara bile bu şamildir.

Zâten Resûlü Ekrem fiilî zikrin tam kendisi idi...

Bu zikre giren büyük bir takayyudat altındadır.

Resûl'e abdestli bulunmak, yerde yatmak, teheccüd namazı kılmak, misvak kullanmak farzdı...

Fiilî zikir olmasa diğerleri bir şey ifade etmez...

“Ölmeden evvel ölmek”:

Fiilî olarak Esmâların esareti altında bulunmak onlardan ayrılmamak hasletine kavuşmak demektir...

Namazdaki zikir erkân ile olduğundan ve fiil hâlinde bulunduğundan Namaz mi'rac'tır.

Mi'rac bile hem ceseden ve hem ruhen olmuştur.

“Biabdihî Leylen”

Abîd; ne cesed, ne de ruh'tur. İkisi birlikte olduğu zamandır..

Fiilde ubudiyet sıfatı daima galiptir.

Onun için Cenab-ı Resûl Miraca ubudiyet mertebesinde kabul buyurulmuştur.

Ubudiyette ALLAH'ı “El Mütekebbir” esmâsıyla tesbih mevcuddur.

Cesedin fiilî hareketleri de, son dakikada cesedi inkâr, yalnız ALLAH'ın mevcudiyetini kavlen ve fiilen “LÂ İLÂHE İLLALLAH” demekle sona eriyor...

Bu mübârek söz de fiilî bir harekettir ki bunu söylemekle cesed kendini kurtarıyor.

Son nefeste bunu söyleyenlerin cesedi azab görmez...

Ruhun hesabı ve azabı vardır...

Nefsi dizginlemek demek, fiilî hareketleri Esmâ yolunda yürütmek demektir...

Ruh teslim olunca cesedi bile fiilî hareketlere tabi' tutarak gusl yaparlar ve cenaze namazı ile cesede hürmet edilerek, ikram-ı ilâhî ile cesed uğurlanır...

Mayası olan topraktan “HAYY” ile gelmiştir.

Rahmet-i İlâhiye'nin denizi olan toprağa terkedilir...

Temiz geldiğin toprağa hiç olmazsa cesedinle temiz gitmeğe uğraş!..

Fiilinde Esmâ bulunan cesedlerin bulunduğu toprağa “NÛR” iner...

Nûr inmesi cesedin fiilî zikrine bir ikram-ı İlâhi'dir...

Hayatta iken bu fiilî zikri tahakkuk ettirenin yüzünde “Nûr” tecellî eder.

Bu nûr bazen siyah şekilde tecellî eder ki en büyük Nûr da bu kara Nûr'dur.

Ben bir güzel yüzlü zenci gördüm vaktiyle: “ALLAH!” dediği zaman simsiyah yüzü beyaz oluyor, tekrar eski rengini alıyordu...

Siyah nûr, ruhun ve cesedin temizliğinin ifadesidir...

Hazreti Veysel'in avucundaki siyah nûr bunun işaretidir...

Bu nûrları görebilmek için:

“Nasıl ziyâ ve yddızlar gece görünürse mânevî gece bekçisi olmak yeter”....

Resûl'ün mübârek sırtındaki siyah MÜHR-Ü NÜBÜVVET bunun maddeleşmiş şeklidir...

İnsanlar arasında siyah ırkın bulunması, bu siyah derili insanların yaradılışındaki hikmeti düşünüp anlamak herkese nasib değildir...

Biraz kendinizi yorun ne çıkar...

Bilâl-i Habeşi'nin Resûl yanındaki kıymeti kimsede yoktu...

Bilal kendindekini kıymetlendirmiştir.

Nasıl?

Onu da siz arayın...

Siz de biraz kendinizi zorlayınız...

Her şeyi söylemek izni bizde yok...

“HACERÜ’L- ESVED”, Kâbe örtüsünün siyah oluşu insanı düşündürmelidir... HÂLİK: “Geceye kasem ederim” buyuruyor. Niçin gündüze değil?... Gece namazı Resûl-ü Ekrem'e farzdır... Karanlık yere daima her cisim hürmet ediyor. Güneşin ziyâsında bir çok dalgalar vardır. Fakat aydınlık hailleri geçmiyor... Karanlığı aydınlatmamak için röntken şuaı her şeyi delip geçiyor. Fakat kendini göstermiyor. Kendi görünmüyor...

Gündüzümü seversin geceyimi?..
Ne söylersen inanmam...
Muhakkak geceyi seversin...
Çünkü insanların yaradılışındaki gizli bir isteği vardır: Geceyi sevmek...

Hakiki sevgi ve kulluk, gece belli olur.
Fosforun gece parlaması tesadüfi bir şey değildir.
Bir hikmetin ve bir sırrın kapaklı izah ve ifadesini haykırmaktadır.
Fosfor böceklerinin zikri gecedir.
Ondan dolayı her bağrıışlarında parlar sönerler...

ALLAH'ın makam olan kalbindekini işletsen bunların hepsi sende de var.
Hem en mükemmel şekilde...
Bunları bulmak çok kolaydır.
Zor diyenler: Köyden büyük şehire tesadüfen gelmiş köpeklerin şaşırıp caddenin ortasında nereye gideceklerini düşünene benzer...

Sevgiden korkuya, korkudan karanlığa, oradan edebe ve feth'e gidilir...
Settâr esmâsı hududuna girilir.
Ricâl-i gayb ile hem-hâl olunur.
Korkudan sevgiye, nûr'a, oradan niyaz hududuna çıkılır...
Gidilir, gidilir, çıkılır, evet o kadar...

Settâr esmâsı örtücü demektir, örtü Kara Nûr ile olur...
Sırrı söylememek, Settâr esmâsının fiilî zikri'dir.
Setr-i avretin sebebi hikmeti Settâr esmâsının fiilî zikri'dir.
Kadın ve erkek Hubb-u İlahi'den uzaklaşma vesilesi sonunda, cesedin tevbesini gusl ile yaparlar...
Bu da bir nev'i fiilî zikir'dir...
Bunun tekerrüründe cesedin utanmaması, yani sırrı saklaması için Setr-i avret emrolunur...
Burada Settâr esmâsının fiilî zikri mecburîdir.
Kadının çıplak gezmemesi fiilî zikrin Murad-ı ilâhî olduğundandır...
HAYY esmâsına tarla olan maddî cesedin örtülmesi fiilî zikrin mecburî

oluşandandır...

İlâhi esmâların fiilî zikri mecburiyeti vardır.

Bir kısmının yoktur.

Bir kısmı da bambaşkadır.

Bunların böyle oluşu dünya icabatı hikmetine işarettir.

Artık konuşmıyacağım?

Bu bahis uzundur.

Bu kadar bilmeniz kâfidir.

Bu sözler de Settâr esmâsıyla tahdid edilmiştir.

Sonra hem sizi, hem beni yakarız.

ALLAH tevfikinizi çoğaltsın!

Selâm...

Hep erenler Hû ile kaldırdılar

Hû perdesin Gördüler

Hû kaplamış onsekiz bin âlemi

Zât-ı Hakk'ı buldular

Buluştular bir Hû ile.

وَلَذِكْرُ وَالْمُنْكَرِ الْفَحْشَاءِ عَنِ تَنْهَى الصَّلَاةِ إِنَّ الصَّلَاةَ هِاقُ الْكِتَابِ مِنَ إِلَيْكَ أُوحِيَ مَا أَتَى
تَصْنَعُونَ مَا يَعْلَمُ وَاللَّهُ أَكْبَرُ اللَّهُ

“Ütlü ma uhiye ileyke minel kitabi ve ekimis salah innes salate تنها anil
fahşai vel münker ve lezikrullahi ekber vallahü ya'lemü ma tasneun :
(Resûlüm!) Sana vahyedilen Kitab'ı oku ve namazı kıl. Muhakkak ki, namaz,
hayâsızlıktan ve kötülükten alıkoyar. ALLAH'ı anmak elbette (ibâdetlerin)
en büyüğüdür. ALLAH yaptıklarınızı bilir.” (Ankebut 29/45)

Şamil : Çevreleyen, içine alan, ihtivâ eden, kaplayan. * Çok şeye birden
örtü ve zarf olan. * Fazla şeyleri veya kimseleri ilgilendiren.

Takayyüd : Bağlanma. Bağlı olmak. Kayıtlı bulunmak. * Çalışmak.
Çabalamak. Uğraşmak. * Dikkatli davranmak.

Kavlen : Söyleyerek. Söz ile. Anlaşarak.

Hem-hâl : f. Aynı halde olan. İkisi beraber.

TEŞEKKÜR

Sevgi ile yoğrulu, çok az kişiye nasib, zevk veren bir sabır...

Her türlü menfaatten uzak üzüntü duymayan bir enerji.

Bıkmadan

Usanmadan

Yüz buruşturmadan

Yedi sene maddî, mânevî yardım ve hizmet...

Binlerce sayfa yazı yazmak onları tekrar daktilo yapmak, temiz ve intizamlı yanlışsız.

Bu hasletlerin sahibinin ilhamı ile bu kitablar yazı hâline geldi.

Bu mübârek kişi olmasaydı, bunlar kitab hâline gelemezdi.

Para ile yapılamazdı.

Ne sevgi ne de sabır para ile alınamaz.

Duadan başka serveti olmayan yazarın sözü şu:

“ALLAH ondan razı olsun!.. Onun kim olduğunu bilen bilir. ALLAH biliyor ya Yetmez mi”..

Her hususda yardım edenlere de dua ederim!..

M.D.